

Giới thiệu Có Được Em

Có nhiều thứ, quá dễ dàng có được, sẽ khiến người ta nhanh chóng chán ngấy và mất đi hứng thú.

Tình yêu cũng thế... nếu không có cạnh tranh, vậy thì sẽ thật nhàm chán!

Muốn có được em, anh phải đấu tranh với nhiều người. Đây gian nan nhưng đó là con đường dẫn đến tình yêu đích thật.

" Anh có được em rồi, Cảnh Cảnh "

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Cô bị mù, lại có tám chồng không may mắn, không có yêu thương, không có hạnh phúc.

Lần thứ nhất, cô bị ngã cầu thang, anh coi như chưa có gì, không quan tâm, không chăm sóc, bỏ cô một mình. Cũng may còn có người giúp việc chăm sóc cô.

Lần thứ hai, cô bị ả tình nhân của anh đánh, rồi còn định lấy bình bông đánh vào đầu cô, cũng may có người ngăn lại kịp. Anh vẫn tỏ ra không có gì.

Lần thứ ba, cô đỡ anh một nhát dao của kẻ thù, mất máu nhiều. Trùng hợp, máu của anh và cô thuộc nhóm máu hiếm, lúc đấy bệnh viện lại không đủ máu, biết rõ mình cùng nhóm máu, nhưng anh lại quay đi không nói lời nào. Nhưng trời phù hộ, lúc phát loa trong bệnh viện nhờ giúp đỡ đã có người đến giúp đỡ.

Lần thứ tư, cô bị ả tình nhân đâm trúng tay, không hiểu đâu ra có một người phụ nữ đi vào ngăn cản, hai vệ sĩ phía sau cũng lôi cô ả tình nhân kia của anh ra.

Ba lần gặp chuyện, tại sao lần thứ tư mới có người giúp cô chứ? Ông trời, ông rõ không muốn tôi chết đi sao.

" Đừng lo ... hạnh phúc sẽ đến với con sớm thôi "

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 2

#2

Cô không biết người phụ nữ đó là ai, chỉ biết bà ấy rất quan tâm cô, trong tiềm thức cô cảm nhận được hơi ấm và hạnh phúc.

" Đưa con bé đến bệnh viện " Bà nhìn vệ sĩ của mình, bảo.

Một người đàn ông gật đầu, đi lại bế cô lên.

Người đàn ông đó đưa cô đi, còn bà quay lại nhìn cô ả tình nhân, đưa mắt nhìn người mình.

Vệ sĩ khác đẩy cô ả ngã xuống, gần đồng mảnh vỡ kia...

Bà mỉm cười, đi lại đưa chân đạp tay cô ta vào đồng mảnh vỡ đó.

" A...đau.." Cô ta hét lên.

" Hủy dung nhan cô ta " Nói xong, bà quay lưng rồi đi, đến bệnh viện.

Cô ả vì đau mà ngất đi, người của bà cũng lôi ả ta đi đâu đó...có lẽ cô ta tàn đời thật rồi!

...

Bệnh viện.

" Mẹ.. "

Anh chạy đến bệnh viện khi nghe thư kí báo bà đã trở về, còn ở đây nên anh đã chạy như điên tới.

Nhìn thấy cô đang ngủ trên giường, trán có chút sưng, anh im lặng.

Bị phát hiện rồi.

Chát

" Mày làm gì con bé ra nông nổi này? " Bà đưa tay tát anh, nghiêm khắc hỏi.

Anh nhìn bà, không bảo. Có nói gì cũng sẽ bị đánh lần nữa..

Bà tức giận quay lưng, lấy tệp tài liệu gì đó ném vào anh.

" Mày tự xem đi "

Anh nhận lấy, mở ra xem. Đây là bệnh án của cô...

Trầm cảm...rất nặng?

Rầm

Bà lấy trong túi ra một tờ giấy, đặt mạnh xuống bàn.

" Kí đi " bà nhìn anh.

Anh đi lại, là...đơn li hôn?

" Mày khỏi cần đợi con bé kí. Mẹ mày kí giúp, dù sao cũng chỉ cần mày kí vào đơn này thôi "

" Tao tìm chồng khác cho con dâu mình, chị xuôi mắt trên trời cũng an lòng khi nó rời xa được mày "

" Tao đã quá sai lầm khi cho mày cưới con bé, con bé đã bị mù mày còn không thương yêu, lương tâm mày bị chó gặm à? "

" Tao dạy mày làm người...không phải dạy mày làm ác nhân "

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

#3

Sau khi anh kí vào đơn li hôn thì rời khỏi bệnh viện, không nhìn cô một cái.

Bà cầm đơn li hôn trên tay, thở dài. Chữ kí trên tờ giấy là của cô, cô đã nhờ giúp việc viết rồi kí vào.

Giúp việc bảo...cô từng nói rằng sẽ có một ngày cô biến mất, nên cô sẽ giải thoát cho anh sớm. Để anh không cần bận tâm đến hôn nhân này.

" Huyền Lâm Cảnh...sao con ngốc vậy chứ " Bà nắm lấy tay cô, nắm chặt lắm...run rẩy nói.

Bác Đường Tùy nhà bà đã ác nhân với cô như vậy, việc gì phải bận tâm chứ?

" Mẹ sẽ đưa con đi, sẽ cho con hạnh phúc " Bác phu nhân nhẹ nhàng nói. Bác gia nọ con nhiều rồi.

...

Ba ngày sau.

Hôm nay là ngày thứ ba sau khi anh đã kí vào đơn li hôn, ngồi ở phòng làm việc, anh trầm mặc.

Anh đã ở li phòng làm việc này ba ngày rồi. Không cho ai vào cả, cả thư kí cũng không dám.

Cốc

Cốc

Cánh cửa bỗng được ai đó gõ, anh giật mình.

" Ai? "

Ở công ty này, không nhân viên nào dám gõ cửa phòng anh. Ai lại dám gan như vậy?

Lẽ nào...mẹ anh?

Bất Đương Tuy đứng dậy, từ từ đi đến cửa, đưa tay mở cửa, anh cảm nhận gì đó rất quen thuộc sau cánh cửa.

Đập vào mắt anh là cô đang ngồi trên xe lăn, thư kí của anh đang run rẩy vịn nắm chặt xe lăn đó.

Cô...tỉnh rồi?

" Sếp...em..." Thư kí run rẩy nhìn anh.

" Cậu xuống dưới đi, đừng lo " Huyền Lâm Cảnh cô yếu ớt bảo.

Cô tỉnh dậy mấy ngày nay, biết được mọi việc từ người mẹ chồng lần đầu gặp mặt. Không ngờ hôm nay thư kí của anh biết chuyện, chạy đến tìm cô nhờ cô giúp đỡ.

Thư kí liền quay lưng đi, sếp...đáng sợ quá!

Trên tay Lâm Cảnh đang cầm một hộp com, đây là cô nhờ thư kí kia mua giúp mình.

" Anh ăn đi, thư kí bảo anh không ra khỏi phòng làm việc ba ngày nay, cậu ấy sợ anh sẽ bị đau dạ dày nên..." Cô lên tiếng, mỉm cười nói.

Anh dùng ánh mắt khinh khi nhìn cô.

" Cô đến đây làm gì? Còn quan tâm tôi? "

"..." Cô im lặng, quơ tay quơ chân đứng dậy khỏi xe lăn.

Đưa tay mò mẫn nắm được lấy tay anh, cô nắm chặt, đưa hộp com trên tay.

" Anh phải ăn..."

Bắc Đương Tuy chán ghét bộ dạng của cô, dùng sức đẩy mạnh cô...

Nhưng...phía dưới là cầu thang.

" Á..."

Cô bị anh đẩy...cảm giác được cơ thể mình đang bay bổng...cô...đang ngã xuống dưới kia sao.

Nhìn cô đang từ từ lăn xuống từng bậc thang, anh trợn mắt không tin vào mắt mình.

Cả người cô đập vào tường, sau gáy cũng chảy rất nhiều máu. Chẳng mấy chốc bộ đồ trên người đã đỏ thẫm theo.

" Cảnh..." Anh nhìn cô đang nằm dưới vũng máu, lấp ba lấp bấp.

Cả người cứng đờ...anh dường như chôn chân bất lực đứng đó nhìn, cả hai chân anh không thể cử động...không thể nữa...

" Con dâu..."

Bắc phu nhân vừa chạy đến đây, nhìn thấy cảnh tượng người cô toàn máu, hộp com cũng đổ tung tóe dưới sàn...bà thốt lên.

Bà lao đến, ôm lấy cô, người con bé...máu...máu..

" Con dâu...con dâu...đừng làm mẹ sợ mà...đừng mà..." Bắc phu nhân hoảng hốt, ôm lấy cô lay thật mạnh.

Bà đưa mắt nhìn anh, đầy phẫn nộ:" Mày...tại sao Bắc gia lại có đứa con như mày chứ? "

" Mày không phải con người nữa rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

#4

" Thiếu phu nhân..." Cậu thư kí xuất hiện, nhìn thấy cô người đầy máu mà sợ hãi.

Cậu lao đến ôm lấy cô lên, trước khi đi nhìn anh bảo:" Sếp...năm năm qua tôi đi theo sếp, chưa bao giờ thất vọng về sếp như vậy "

Nói rồi cậu ôm cô đến bệnh viện, không thì sẽ không còn gì nữa mất.

Mẹ anh đứng đó, người bà cũng dính của cô.

" Mày..."

Bà không biết nên nói gì, đầy thất vọng quay lưng đi.

" Cầu trời...đừng đưa con bé đi đâu cả " Bà vừa đi vừa lẩm bầm, nhanh chóng chạy đến bệnh viện cùng thư kí kia.

Sau khi mọi người rời đi. Anh im lặng, ngồi bịch xuống sàn, đưa tay vò đầu vò tóc.

" Minh...làm gì vậy "

Cô từ bệnh viện chạy đến đây vì chỉ muốn đưa cơm cho anh, anh lại chán ghét còn lại đẩy cô đến ngã bất tỉnh như vậy.

Nhìn vũng máu ở dưới, Bắc Đường Tùy nhớ ra...

Cô...

Thuộc nhóm máu RH!

...

Bệnh viện.

Phòng cấp cứu sáng đèn, Bắc phu nhân ngồi bên ngoài chấp tay cầu nguyện.

" Huyền Huyền...làm ơn hãy cứu hộ con bé "

Huyền Huyền bà nói đến là mẹ của cô, một nghệ sĩ piano ở phòng trà đã qua đời vì bệnh tim cũng là bạn tốt của bà.

Trước khi qua đời, bà ấy luôn muốn bà chăm sóc tốt cho cô, chỉ mong có thể chiều cô một chút.

Không ngờ lại vì con trai bà mà thể thảm như hôm nay.

" Mày đến đây làm gì? Định đốt bệnh viện sao? "

Nhìn thấy anh xuất hiện, bà tức giận đưa mắt hỏi.

" Sếp...phu nhân đủ khổ rồi " Thư kí nhìn anh, không phải cậu thư kí năng nổ thường ngày nữa, hôm nay cậu dùng giọng đầy lạnh lùng, thật sự không thể tin sếp của mình lại làm như vậy.

Anh không nói gì, chỉ ngồi xuống sàn, dựa đầu vào tường.

Bác phu nhân nhìn anh, đầy chán ghét.

"Nếu mày còn..."

Cạch

Cửa phòng cấp cứu mở ra, y tá hốt hoảng nhìn cả ba: "Bệnh nhân thuộc nhóm máu RH...ở đây ai..."

"Là tôi, tôi cùng nhóm máu với cô ấy "

Bác Đường Tuy liền đứng dậy, lên tiếng bảo.

Tình huống bây giờ...chỉ có anh cứu được cô, cũng chính là kẻ hại cô nằm trong đó!

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

#5

"Bác Đường Tuy..." Bác phu nhân nhìn anh, rõ ràng là người làm con bé bị thương, bây giờ lại muốn hiến máu sao?

"Mẹ..." Anh nhìn mẹ mình, nhỏ giọng bảo.

"Mời anh đi theo tôi " Y tá lên tiếng vội bảo.

Anh gật đầu, đi theo cùng y tá.

Sau khi hiến máu xong, vì ba ngày nay anh không ăn uống đầy đủ nên đã ngất đi, khi nghe tin cậu thư kí liền chạy đến.

Nhìn Bác Đường Tuy nằm trên giường bệnh, mặt trắng bệch, cậu lắc đầu.

"Thật sự không hiểu nổi sắp "

[...]

Cũng vì nhờ có anh mà tính mạng cô giữ kịp sau nhiều giờ cấp cứu.

Bác phu nhân ngồi bên giường bệnh của cả hai, một người thì kiệt sức, còn một người thì bị thương nặng, bà cũng chỉ biết đầu hàng cả hai vợ chồng này.

"Có lẽ nên về nhà một chút " Bác phu nhân nhìn cậu thư kí bảo.

"Còn họ ạ? " Thư kí liền hỏi.

"Cứ để chúng nghỉ ngơi, sáng mai rồi hẳn đến. Bác Đường Tuy thằng nhóc này sẽ không dám làm con bé bị thương lần nữa đâu, cậu cũng nên về nhà nghỉ ngơi đi " Bác phu nhân mỉm cười bảo.

"Vâng...để tôi đưa chủ tịch về "

Nói xong, bà cùng cậu thư kí trở về nhà, còn Bác Đường Tuy và Huyền Lâm Cảnh để họ nằm đó, có lẽ sẽ không có chuyện đâu nhỉ?

...

Bốn giờ sáng.

Bác Đường Tuy tỉnh dậy sau khi ngất đi do hiến máu, khi tỉnh dậy đã biết mình nằm trên giường bệnh.

Anh bật dậy...ca cấp cứu?

Nhìn ngang nhìn dọc, anh lại nhìn thấy giường bệnh cô cách mình không xa, không hiểu sao anh thở nhẹ ra.

Cạch

Lúc này cửa mở ra, là y tá đến kiểm tra...

" A anh tỉnh rồi " Y tá nhìn anh nói.

" Cô ấy...sao rồi " Bắc Đường Tùy chỉ về hướng Huyền Lâm Cảnh.

Y tá đi vào trong, tiến lại giường của cô và nói:" Cô ấy cũng nhờ có anh nên đã được cứu sống rồi. Nhưng mà chưa thể tỉnh dậy sớm được, tôi nhớ có một lần cô ấy cũng bị thương, nhưng lần đó cô ấy xém mất mạng vì không có ai hiến máu. Người nhóm máu hiếm như cô ấy làm bệnh viện không trở tay kịp "

" Nên lần này anh đúng là đại ân nhân của cô gái này đây "

Y tá ngây thơ bảo.

Bắc Đường Tùy chỉ cười, tự khinh mình trong lòng.

Ân nhân sao?

Anh chỉ thấy mình giống ác nhân hơn...

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

#6

" Tôi nghe y tá kia bảo anh vì hiến máu cho cô ấy mà ngất đi, bây giờ anh ổn chứ? " Cô y tá kéo mền lên đắp ngay ngắn cho cô rồi hỏi anh.

Anh gật đầu.

" Anh cần tôi mua gì cho anh ăn không? " Y tá ngây ngô.

Anh lắc đầu.

" Tôi không sao..."

Anh cũng quen rồi, trước giờ anh ăn không đủ bữa. Trước kia cô cũng từng đem đồ ăn đến, nhưng sau khi bị anh gạt đi thì cô không đến nữa.

Cô y tá gật đầu:" Vậy anh nghỉ ngơi đi, khi nào cô ấy tỉnh dậy hãy gọi bác sĩ "

Nói xong, cô y tá rời đi.

Bắc Đường Tùy đi đến bên giường, ngồi xuống cạnh bên Huyền Lâm Cảnh.

Anh im lặng nhìn cô đang ngủ say, hơi thở cô rất đều. Có lẽ đã an giấc rồi.

Bất giác, anh đưa tay nắm lấy tay cô, bỗng dưng bờ vai anh run rẩy.

Người con gái này...anh từ lâu muốn chiếm hữu, nhưng cuối cùng khi có được anh lại không muốn trân trọng.

" Minh..." Bắc Đường Tùy giật mình, buông tay cô ra.

Anh...anh càng ngày hóa điên thật rồi mà.

Đứng dậy, lão đảo ra ngoài cửa, anh nhìn cô một lần cuối rồi rời đi.

Có lẽ anh không nên ở gần cô.

[...]

Năm giờ sáng.

Cạch

Cửa phòng bệnh của Huyền Lâm Cảnh được mở ra, lần này không phải Bắc gia...

Mà là cô ả tình nhân kia, người bị Bắc phu nhân hủy dung nhan, hình dạng như ma như quỷ.

Cô ả đi đến bên giường bệnh của Lâm Cảnh, nhìn cô vẫn đang ngủ say.

Nở nụ cười chết chóc, cô ta cầm chiếc gối lên, thâm tâm chỉ còn hận thù.

"Mày...phải chết để trả giá cho gương mặt tao!!!!"

"Tao hận mày "

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

#7

"Mày chết đi " Cô ả đưa chiếc gối lên, nhấn mạnh vào mặt cô.

Cả người Huyền Lâm Cảnh run lên, giật bưng bưng.

Cạch

Lúc này cửa lại mở ra, Bắc Đường Tùy đang đi vào, nhìn thấy cô ả đang nhấn chiếc gối vào mặt cô liền chạy đến, đẩy cô ả ra.

"Lâm Cảnh..." Anh ôm cô lên, nhìn cô đang nằm trong lòng mình.

"Cô làm gì cô ấy vậy hả? " Anh tức giận nhìn cô ả bị ngã ngồi bệch dưới sàn kia.

Cô ả nhìn anh, đầy tức giận..

"Chính cô ta...chính cô ta đã chia cách anh và em, khiến em ra hôm nay. Chỉ cần giết cô ta, anh sẽ là của em rồi " Cô ta đứng dậy, hét lớn lên.

Bắc Đường Tùy cảm thấy cô ta bị điên thật rồi.

Lo lắng cho cô, anh đưa tay bấm nút ở đầu giường gọi bác sĩ đến.

Cô ả nhìn thấy hành động của anh liền nhanh chóng chạy đi.

"Cô..." Anh định chạy theo để làm cho ra lẽ, nhưng vì cô đang nằm trong lòng mình anh lại không dám rời đi..

"Huyền Lâm Cảnh..." Bắc Đường Tùy ôm chặt cô...

Đừng xảy ra chuyện gì mà!!!

Bác sĩ nhanh chóng chạy đến, vừa vào thì thấy anh vẫn đang ôm cô.

"Có chuyện gì xảy ra sao? " Ông lên tiếng hỏi.

"Ông mau...ông mau xem cô ấy có bị gì không " Bắc Đường Tùy nhanh chóng đặt cô nằm xuống, quay sang nhìn bác sĩ nói.

Ông gật đầu, đi đến kiểm tra tổng quát.

Lúc này Bắc phu nhân vừa đến, nhìn thấy bác sĩ và anh, rồi chiếc gối đang nằm dưới sàn kia.

Chát

"Mày lại làm gì con bé sao? "

"Mày cứu con bé để nó sống rồi cho mày hành hạ à? "

Bác Đường Tùy nhìn mẹ mình. Cú tát...

Đau thật...

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

#8

"Bác phu nhân...không phải do Bác tông đầu "Vị bác sĩ kia kiểm tra xong liền lên tiếng.

Bác phu nhân nhìn con mình.

Ôi xong!

Đánh lầm rồi..Bình thường không làm người tốt, hôm nay bỗng dưng làm bà sao có thể tin nổi.

Anh đưa một tay lên xoa má mình, mẹ anh nội công thâm hậu thật.

"Cô ấy không sao rồi. Nhưng mà có chuyện gì sao? "Bác sĩ nhìn anh hỏi.

Anh lắc đầu bảo ý không có gì.

Bác sĩ gạt đầu, rồi xin phép rời đi.

Sau khi ông đi thì còn hai mẹ con, Bác phu nhân đi lại nhặt chiếc gối kia lên, đặt lại lên giường.

"Có chuyện gì à? "Bà hỏi.

Có gì đó không ổn...dường như có ai khác vừa mới đến đây thì phải?

"Không có gì. Con đi trước "Bác Đường Tùy không muốn nói sự thật, tự tay anh sẽ đi giải quyết cô ả kia mới được.

Bác phu nhân cảm thấy hôm nay con trai mình thật khó hiểu, bà lắc đầu rồi nhìn Huyền Lâm Cảnh đang nằm trên giường. Bà đưa tay vuốt ve má cô, mỉm cười bảo:"Mẹ sẽ bên con, cho dù sau này con không là con dâu của mẹ nữa "

Dù sao bà cũng xem đứa con dâu này như một người con gái ruột của mình vậy.

...

Tối.

Bác Đường Tùy đi rất lâu không quay lại, Bác phu nhân có việc gấp cũng phải rời khỏi bệnh viện một lát.

Bà vừa đi thì cô ả điên kia quay lại. Nhưng lần này với bộ đồ y tá.

Cô ta đẩy chiếc xe lăn vào, nhìn Huyền Lâm Cảnh đang nằm trên giường bệnh.

"Không giết được mày ở đây, tao giết mày ở nơi khác "

Cô ả kéo cô xuống giường, đặt ngòì lên xe lăn rồi đẩy cô đi.

Các y tá khác cứ tưởng là đưa đi kiểm tra, nên cũng không để ý chú tâm mấy.

Cô ả kia đưa Huyền Lâm Cảnh đến nhà kho bệnh viện, không biết sao cô ta tìm thấy được chỗ này.

Đẩy Lâm Cảnh vào trong, cô ta lấy bình xăng đã để sẵn trước đó đổ ra khắp căn phòng.

"Mày...tàn đời rồi "

Nhìn cô ngồi trên xe lăn, cô ả cười lớn, lấy bật lửa đốt lên rồi quăng vào.

Rất nhanh lửa đã bốc cháy, cô tình nhân kia nhìn Huyền Lâm Cảnh vẫn hôn mê ngồi trên biển lửa, cười như điên như khùng.

"Mày chết đi...chết đi "

"Bác Đường Tùy sẽ là của tao...anh ấy sẽ là của tao "

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

#9

"Bệnh nhân phòng 901 đâu "

Vị bác sĩ phụ trách cô vào phòng không nhìn thấy cô liền hoảng lên.

Đây là con dâu cưng của Bắc phu nhân, không thể xảy ra chuyện được nếu không sẽ...

"Cô ấy đâu..." Bắc Đường Tùy đi đến, đã thấy giường không có ai.

"Bác sĩ...bác sĩ...nhà kho bệnh viện chạy rồi " Một cô y tá khác chạy đến, thở hồng hộc nói.

Bắc Đường Tùy nghe mà trợn mắt trợn mũi...đừng bảo với anh cô đang ở đó.

"Đám cháy ở đâu? " Anh đi lại lắc mạnh vai cô y tá, quát lớn hỏi.

"Mời anh...đi theo tôi..." Cô y tá đẩy anh ra, nhanh chân quay người chạy đi.

Bắc Đường Tùy và vị bác sĩ kia cũng chạy theo.

Anh có linh cảm...đám cháy đó có Huyền Lâm Cảnh ở đó.

Nhà kho...

Bên trong, lửa cháy ngày càng lớn. Không biết trời khiến sao, Huyền Lâm Cảnh cô lại tỉnh dậy.

Cảm giác mình được đang ở trong biển lửa, cô cố gắng đi xuống xe lăn, không phân biệt ở đâu có lửa ở đâu không có, cô lại không cẩn thận ngã xuống đất.

"Á..." Huyền Lâm Cảnh va phải cây gậy sắt đã bị lửa làm cho nóng lên, chân cô...hình như bị bỏng rồi.

Cô nằm bất lực ở đó, xung quanh càng ngày càng nóng.

"Mình...lần này thảm thật rồi " Huyền Lâm Cảnh thở dài, chịu nằm yên ở đó.

Có lẽ...ngọn lửa này sẽ đưa cô đi đến với mẹ mình rồi.

Bên ngoài Bắc Đường Tùy muốn xông vào nhưng lại bị mọi người cản lại.

"Bỏ tôi ra...Huyền Lâm Cảnh đang ở trong đó..bỏ tôi ra " Anh vùng vẫy khỏi mọi người, gào lớn..

"Bác tổng...Chúng ta chưa xác định được phu nhân ở trong đó...nếu ngài vào trong sẽ..." Vị bác sĩ kia kéo chặt anh lại, ngăn anh không cho vào trong biển lửa đó.

"Bỏ tôi ra...cô ấy ở trong đó...tôi biết chắc chắn cô ấy ở trong đó..." Anh gào lớn, dùng sức đẩy mạnh mọi người ra.

"Lâm Cảnh " Bắc Đường Tùy gọi tên cô, nhanh chân chạy vào trong.

"Bác tổng..." Vị bác sĩ kia bắt lặc.

"Cứu hỏa...cứu hỏa lúc nào mới đến hả " Ông nhìn mọi người.

Nếu Bắc Đường Tùy có chuyện gì, ông làm sao dám làm ở bệnh viện này nữa chứ?

Bắc Đường Tùy lao vào trong, đứng như con tim mạch bảo anh...cô ở trong đây.

Nhìn cô đang nằm dưới đất, lửa sắp bao vây tới, anh lao đến ôm cô lên.

"Lâm Cảnh...cố lên..." Bắc Đường Tùy ôm chặt cô trong tay, gọi lớn tên cô.

Huyền Lâm Cảnh vẫn còn chút tỉnh táo..nằm trong lòng anh, mùi khói và mùi bạc hà của anh hòa vào...nhưng cô vẫn nhận ra đó là anh.

"Tùy sao...em chết rồi sao? Anh đang...lo lắng cho em kia..."

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

#10

"Cố lên...anh đưa em ra ngoài " Bắc Đường Tùy ôm chặt cô, chắc chắn và bảo vệ nói.

"Đường Tùy..." Huyền Lâm Cảnh không biết mình có mơ không, nắm chặt lấy áo anh.

Bắc Đường Tùy chỉ muốn ôm cô chạy nhanh ra ngoài, nhưng lúc này lửa cháy thật sự ngày càng lớn, chẳng mấy chốc lối ra đã bị lửa bao vây.

"Chết tiệt..." Anh bắt lặc lối ra chỉ toàn là lửa...làm sao đây.

Bên ngoài lúc này cứu hỏa đã đến, cứu hộ liền nhanh chóng dập lửa, nhưng ngọn lửa quá lớn...đây còn là nhà kho nên rất khó khăn.

"Bên trong có người..." Vị bác sĩ kia lên tiếng.

"Có người sao? Cháy như vậy còn lao vào trong đó...muốn mất mạng sao " Đội trưởng cứu hỏa lên tiếng.

"Mọi người mau lên...mau dập tắt lửa mau lên "

Các nhân viên cứu hộ khác cũng nhanh chóng bắt tay, phải dập lửa đang bao vây nhà kho này mới được.

Bên trong...

Bắc Đường Tùy không thể ôm cô ra ngoài, anh nghe tiếng xe cứu hỏa đã đến, ôm cô đến chỗ an toàn, anh để cô và mình nằm sấp xuống để không hít phải khói nhiều.

"Huyền Lâm Cảnh...chúng ta phải cố lên..." Anh nắm chặt tay cô bảo.

Rầm

Một cây gỗ rơi xuống, cũng may anh phản xạ kịp ôm cô ra chỗ khác.

Bắc Đường Tùy cảm thấy tính mạng của mình lần cô khó thể mà an toàn rồi khỏi đây.

"Làm sao đây..." Nhìn cô trong lòng đang nhăn mặt vì khói, có lẽ cô đang rất khó chịu.

"Khụ...khụ...chạy đi " Huyền Lâm Cảnh cô đưa tay kéo áo anh, khó thở nói.

"Chạy đi...Tùy..."

"Anh không đi đâu cả " Bắc Đường Tùy lên tiếng.

Cô lắc đầu, nước mắt cũng tràn ra.

" Em không xứng...để anh hi sinh vì em..."

" Chúng ta...cũng đã li hôn rồi mà "

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

#11

" Anh li hôn được, anh sẽ kết hôn lại được " Bắc Đường Tùy ôm chặt cô bảo.

Lúc này đội cứu hộ cũng đã dập được lửa, xông vào.

" Đẳng kia có người, mau đưa họ ra ngoài mau lên " Đội trưởng xông vào bảo..

Bắc Đường Tùy ôm cô lên...

Được...được cứu rồi.

Nghe tiếng của đội cứu hộ, Huyền Lâm Cảnh cũng cảm thấy an tâm.

Không sao nữa rồi.

Cô ngất đi, nằm trong lòng của Bắc Đường Tùy như đứa trẻ.

Cả hai được đưa ra ngoài, căn nhà kho kia cũng được dập lửa đi, đưa cô trở về phòng bệnh, anh đau xót nhìn chân cô bị bỏng.

" Có lẽ va phải vật gì rồi " Cô y tá vừa bôi thuốc cho cô vừa bảo.

" Bắc tổng, anh có bị thương chỗ nào không? " Vĩ y tá khác liền hỏi.

Anh lắc đầu.

Bôi thuốc cho cô xong, bác sĩ kiểm tra tổng quát rồi cũng rời đi, để anh ở lại cùng cô với không gian yên tĩnh.

Bắc Đường Tùy kéo ghế, ngồi gần bên giường cô.

Anh nắm lấy tay Huyền Lâm Cảnh, hôn nhẹ lên.

Lúc sắp mất mạng như vậy, cuối cùng cô vẫn nhớ đến anh. Sao...coi lại quan tâm anh đến vậy mặc cho anh đối xử tệ với bản thân như vậy? Tại sao vậy chứ?

" Tại sao vậy..." Anh gục mặt xuống tay cô, bờ vai dần run rẩy.

Cạch

Cửa phòng mở ra, Bắc phu nhân nghe tin mà lao đến. Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, bà không làm loạn, từ từ đi vào.

" Xảy ra chuyện gì nữa sao? " Bà lên tiếng hỏi.

Nghe tiếng bà, Bắc Đường Tùy giật mình ngẩng đầu lên.

" Cô ấy bị ai đó đưa đến nhà kho bệnh viện, rồi còn phóng hỏa để giết cô ấy " Bắc Đường Tùy bỏ tay vô vào mền, từ từ nói.

" Chân cô ấy...cũng bị bỏng nhẹ " Anh nhỏ giọng.

"..." Bắc phu nhân im lặng cau mày. Hôm qua có gì đó không ổn rồi, hôm nay lại còn.

" Con đang giấu điều gì? " Bà hỏi.

"..."

" Có nói không? " Bác phu nhân nghiêm giọng. Nếu cứ im lặng sẽ làm Huyền Lâm Cảnh mất mạng luôn đấy.

" Là cô ta..." Bác Đường Tùy đành nói. Hôm nay anh định tìm cô ta tính sổ, nhưng nào ngờ công ty có chuyện, anh loay hoay giải quyết mà quên bèn đi, khi xong việc liền đến bệnh viện tìm cô thì ra như này.

" To gan " Bác phu nhân nổi giận, lại là cô ả kia. Có lẽ bà quá nương tay với cô ta rồi mà!

Nhìn Huyền Lâm Cảnh vẫn đang ngủ say, bị thương lại còn bị người khác hăm hại. Sao con dâu bà khổ như vậy chứ...

" Bây giờ hối hận rồi? " Bác phu nhân quay sang nhìn anh.

Bác Đường Tùy đứng im, không lắc đầu hay gật đầu gì. Thật ra anh cũng không biết mình đang muốn gì? Hối hận sao? Anh đã hối hận lỗi làm mình chưa chứ?

" Mẹ sẽ cho vệ sĩ đến bảo vệ con bé, con cũng liệu thân mà bảo vệ con bé tốt " Bác phu nhân lại giương, đưa tay vuốt ve má cô.

" Con bé đủ khổ rồi " Bà nhìn anh bảo.

" Con biết rồi " Bác Đường Tùy nhỏ giọng.

" Mẹ cho con một tuần suy nghĩ, nếu như biết hối hận mẹ sẽ để con bé ở lại để con bù đắp. Còn nếu không...mẹ sẽ đưa con bé đi " Bà nói tiếp.

" Mẹ đưa cô ấy đi? " Anh khó hiểu. Nếu đưa cô đi...bà sẽ định làm gì tiếp theo?

" Đàn ông không phải có mình con. Mẹ sẽ đưa con bé đi tìm người đàn ông yêu nó, tìm chồng mới cho nó "

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

#12

" Trong một tuần vừa suy nghĩ để có câu trả lời cho mẹ. Mẹ còn muốn từ con một điều " Bác phu nhân bảo tiếp.

Anh cau mày.

" Mẹ muốn con làm gì? " Bác Đường Tùy hỏi.

" Chăm sóc con bé trong một tuần " Bác phu nhân mỉm cười, nụ cười làm anh lạnh sống lưng.

" Cho con 5s? Gật đầu hoặc lắc đầu "

" 1 "

" 2 "

" 3 "

Bác Đường Tùy liền gật đầu cái rụp." Con chăm sóc cô ấy, con làm "

Không hiểu sao anh lại đồng ý rất nhanh, cứ sợ mẹ mình đưa cô đi.

Bà gật đầu hài lòng, vỗ vai anh." Làm cho tốt. Nếu con bé bị thương thì con sẽ không những ăn tát, còn ăn đá đó "

Nói xong Bác phu nhân nhìn anh cười lần cuối, quay lưng rời đi.

Để bà già này xem...con trai bà hối lỗi trong một tuần ra sao!

" Coi như mẹ giúp con lần cuối..." Bà đóng cửa phòng bệnh lại, lẩm bẩm một mình. Bà nhìn rõ được, thằng nhóc đó rất yêu con dâu, nhưng lại bị điều gì

làm cho yêu còn hóa điên nhẹ vậy.

Thật điên rồ...nếu bà không về sớm, có lẽ khó mà thay đổi mọi thứ rồi.

...

Ngày hôm sau.

Huyền Lâm Cảnh tỉnh dậy sau vụ cháy, lúc cô ngủ anh đã đi điều tra, biết được là do cô ả kia làm. Cảnh sát cũng vào cuộc, vì đây là phóng hỏa có ý định giết người. Mà lại đụng đến người của Bắc gia có tiếng trong thành phố, cảnh sát cũng phải tích cực tìm ra cô ả.

"Nước..."

Vừa tỉnh dậy, việc đầu tiên là cô muốn uống nước. Cổ họng cô dường như khô ran rồi...

Bắc Đường Tùy đang ngồi gần đó, không nói gì chỉ im lặng, đi đến đỡ cô lên, từ từ giúp cho cô uống nước.

Thấy người giúp mình im lặng, cô có chút thắc mắc và cảm giác kì lạ.

"Mẹ sao..." Cô quơ tay tìm người đưa nước cho mình uống.

Bắc Đường Tùy bỏ li nước qua một bên, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô.

Hơi ấm truyền đến tay cô, cô giật mình và đầy bất ngờ. Theo cảm nhận của cô...là Bắc Đường Tùy!

"Đường Tùy...là anh sao?" Cô lắp bắp.

"Anh đây" Bắc Đường Tùy đáp.

"..." Huyền Lâm Cảnh giật mình lần thứ hai.

Là anh sao?

Cô chết rồi sao? Cô đang ở đâu vậy?

"Mình chết rồi sao..." Cô lẩm bẩm một mình.

"Em vẫn còn sống" Bắc Đường Tùy đáp tiếp.

"..."

"Là anh, là Bắc Đường Tùy, em không có mơ. Anh đang ngồi bên cạnh em"

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

#13

"Lâm Cảnh..."

Sau khi nói câu đó xong, cô bỗng đứng ngả người vào lòng anh, giống như đứa trẻ tìm hơi ấm, ôm lấy anh.

Anh khá bất ngờ, cứ tưởng cô sẽ rất hận mình.

"Dù mơ hay hiện thực...làm ơn để em ôm anh chút" Cô nói nhỏ.

Anh gạt đầu, đưa tay cũng ôm lấy cô. Một tuần...một tuần anh và cô sẽ có thể tiếp tục hay không.

Bây giờ này, anh sẽ rất trân trọng khi ở bên cô!

Ôm anh một lát, cô cũng buông ra. Dường như trong bụng cô không có gì cả, nên rất đói...thật sự đói lắm luôn.

" Em ở đây, anh đi mua cháo cho em " Bắc Đường Tùy đỡ cô dựa vào đầu giường.

Cô khẽ gật đầu.

Anh đứng dậy xoay người đi, ra khỏi cửa nhìn hai vệ sĩ.

" Canh chừng cho tốt, nếu cô ấy có gì là hai cậu chịu trách nhiệm " Bắc Đường Tùy buông lời xong rồi đi.

Anh biết cô đang rất đói nên anh rất nhanh chân đi, không nỡ để cô đói.

Cô bị thương, bị bỏng đều do anh. Lúc này hồi hận... liệu anh có kịp không chứ?

Bắc Đường Tùy vừa đi thì có một cô gái khá trẻ tuổi xuất hiện, ăn mặc đầy sang trọng, quý phái nhìn hai cậu vệ sĩ.

Cô ấy đưa tay vỗ vai cả hai, đưa tay đẩy kính mát của mình xuống.

" Tránh đường " Cô đưa mắt nhìn hai cậu vệ sĩ bảo.

" Cô là ai? Ở đây không cho người lạ vào " Hai cậu vệ sĩ chặn đường lại, không cho cô gái kia vào.

Bụp

Cô ấy mỉm cười, đưa chân đá vào... chỗ ấy của một cậu vệ sĩ.

" Hự..." Cậu ta đau đón ngã ra sàn, bắt lực nhìn cô gái kia.

Cô ấy đẩy kính lên, không thèm nhìn liếc gì nữa, dáng hoàng hậu ngang đi vào trong.

Nghe tiếng giày cao gót, Huyền Lâm Cảnh khẽ cau mày.

Cô ấy đi lại gần cô, đưa tay chạm vào má Lâm Cảnh.

" Là ai..." Cô lên tiếng hỏi, là phụ nữ... còn lại rất thơm nữa.

Mùi nước hoa cũng không rẻ tiền. Một người quý phái sao?

Cô ấy ghé sát lại gần cô,蹭 trán mình vào trán Huyền Lâm Cảnh.

" Là chị..."

" Chị đến đưa em đi, rời khỏi Bắc Đường Tùy "

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

#14

Huyền Lâm Cảnh đưa tay quơ quơ, đẩy Kỷ Hàm Hàm ra.

" Chị là ai chứ..tôi không biết chị "

Cô sợ hãi run rẩy, thật sự chỉ muốn nhìn thấy ngay lúc này... cô muốn biết cô gái kia là ai?

Kỷ Hàm Hàm nhìn phản ứng của cô, nhưng không bất ngờ, ngược lại còn rất bình thường.

Cô ấy đi đến, đưa tay xoa đầu cô.

" Chị sẽ đến đưa em đi...đừng lo "

Nói xong cô ấy quay lưng rời khỏi, ra đến cửa nhìn thấy tên vệ sĩ kia đang đỡ tên bị cô đã trúng chỗ hiểm.

Thấy cũng tội mà thôi cũng kệ vậy.

Kỷ Hàm Hàm quay đi, Bắc Đường Tùy..tôi sẽ quang minh chính đại đưa Lâm Cảnh rời khỏi cậu, một bước cũng sẽ không cho cậu đến gần.

Huyền Lâm Cảnh ngồi đó run sợ, đó là ai...tại sao muốn đưa cô đi. Cô gái đó muốn làm gì cô chứ.

Mười phút sau, anh quay trở lại phòng, không thấy vệ sĩ liền thấy không ổn, vào phòng thì thấy cô đang ngồi ở đó, có gì đó làm cô cứ run sợ mãi lên.

" Em sao vậy? " Anh chạy đến, đặt hộp cháo xuống rồi nắm lấy vai cô, lo lắng hỏi.

Huyền Lâm Cảnh nghe thấy tiếng anh thì vui mừng, không sợ nữa.

" Lúc này có cô gái nào đó đến, cô ta bảo muốn đưa em đi..." Cô nói.

Bắc Đường Tùy nghe vậy liền nhăn mặt. Ai chứ?

Một cô gái sao?

Nếu là cô ả tình nhân thì không phải, nếu là cô ta không để yên cho cô như vậy.

Anh cũng chỉ mới đi được mười phút, là ai chứ?

" Đừng sợ, anh không để ai đưa em đi đâu " Anh ôm lấy cô vỗ về.

Đừng bảo là...Kỷ Hàm Hàm nha?

...

Ngày hôm sau.

Anh đỡ cô xuống hoa viên bệnh viện đi dạo, để cô ngồi ở ghế thì có điện thoại đến, anh đành để cô ngồi đó rồi ra chỗ khác nghe máy.

Cuộc gọi chỉ kéo dài năm phút, nhưng sau khi quay lại thì..

" Lâm Cảnh..."

Trên ghế đá không còn cô nữa, chỉ còn lại đôi dép lê của cô...

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

#15

Một vị bác sĩ đang ôm Huyền Lâm Cảnh trên tay, một cô y tá thập thò đi theo sau.

Cả hai đều là sát thủ mà Kỷ Hàm Hàm phải đến, đã " cướp " đồ của bệnh viện để cải trang theo sau anh và cô. Lúc sơ hở thì bắt cô đưa đi.

Ôm Huyền Lâm Cảnh ra cửa sau bệnh viện, một chiếc xe đã được đẩy sẵn chờ ở đó.

Đưa cô vào xe, bên trong Kỷ Hàm Hàm đã ngồi sẵn đó.

Nhìn cô đã ngủ say vì thuốc mê, Kỷ Hàm Hàm nhẹ nhàng để đầu cô dựa vào vai mình, hai kẻ sát thủ kia cũng nhanh vào ghế.

Chiếc xe lăn bánh, rời khỏi bệnh viện. Kỷ Hàm Hàm cười thầm trong lòng, hớn ha hớn hở vì đã đưa cô đi được khỏi Bắc Đường Tùy.

" Anh ta không xứng..." Kỷ Hàm Hàm đưa tay vuốt ve má cô, nhẹ nhàng nói, nụ cười đầy gian tà.

Ở bệnh viện..

" Lâm Cảnh..."

Anh chạy hết khắp bệnh viện tìm cô, nhưng vẫn không thấy bóng dáng cô đâu cả.

Bác phu nhân lúc này đem đồ bỏ đến cho cô, cuối cùng lại thấy anh làm loạn lên.

"Lâm Cảnh đâu...con làm gì vậy?" Bác phu nhân nhìn anh hỏi.

"Cô ấy bị ai đưa đi rồi..." Bác Đường Tùy nổi điên lên.

Bác phu nhân đơ người.

"Kỷ Hàm Hàm..."

Anh chợt nhớ ra lời cô nói hôm qua. Cô gái kia...chắc chắn là Kỷ Hàm Hàm.

"Hàm Hàm...con bé không phải..." Bác phu nhân chưa nói xong thì anh đã quay lưng đi.

"Này..." Bà gọi lớn tên anh nhưng chân anh lại nhanh hơn rồi.

"Cuộc chiến của một người đàn ông và cô gái sao?" Bà lắc đầu thờ dài.

Kỷ Hàm Hàm..

Là Les!

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

#16

"Kỷ Hàm Hàm...chị đừng quá đáng"

Bác Đường Tùy ngồi trong xe vừa lái vừa phàn nỡ.

Kỷ Hàm Hàm là chị gái nuôi của anh, được mẹ anh nhận nuôi lấy.

Chị ta rất có tài, sau khi tốt nghiệp đại học đã xây dựng được sự nghiệp lớn, cũng rất phụ giúp Bác gia.

Chỉ có điều...anh và chị ta không hợp, hờ chút sẽ cãi nhau như chó với mèo. Nên Kỷ Hàm Hàm cũng đã qua Pháp sống một thời gian dài, bỗng dưng bây giờ quay về dành vợ với anh.

Lúc hôn lễ giữa anh và cô tổ chức, có mời chị ta về nhưng lúc ấy chị ta chỉ bảo:"Tao không về dự hôn lễ, nhưng mày nên nhớ...nếu không chăm sóc tốt cho Huyền Lâm Cảnh thì tao sẽ trở về đưa con bé đi"

Anh vẫn nhớ như in câu nói đó của Kỷ Hàm Hàm, không hiểu sao cô và chị ta quen nhau, nhưng mà..

Lần này chị ta về thật rồi. Muốn đưa cô khỏi chị ta cũng rất khó.

"Tại sao Lâm Cảnh lại quen được chị ta cơ chứ..." Trước giờ Kỷ Hàm Hàm ngoài xem trọng mẹ anh, Bác gia...thì Huyền Lâm Cảnh là người thứ ba chị ta xem trọng, còn đích thân ra tay.

Thật kì lạ...

Xe của anh dừng trước biệt thự của Kỷ Hàm Hàm, nơi mà cô từng sống ở đây.

"Kỷ Hàm Hàm" Bác Đường Tùy đứng trước cửa, bấm chuông gọi lớn tên.

Rất nhanh cửa được hệ thống mở ra, anh đẩy lạnh lùng và sát khí bước vào.

Kỷ Hàm Hàm đang ngồi đợi anh sẵn ở sofa, thần nhiên đến mức đáng sợ.

"Kỷ Hàm Hàm, tại sao chị dám đưa cô ấy đi khỏi tôi?" Bắc Đường Tùy nhìn cô ấy, đầy phần nộ.

Kỷ Hàm Hàm thân nhiên nhún vai."Loại đàn ông khốn nạn như mày, tao đưa con bé đi xa có gì sai à?"

"Chị..." Bắc Đường Tùy tức bản thân mình, nếu chị không phải phụ nữ...có lẽ anh đã dùng nắm đấm giải quyết rồi.

Kỷ Hàm Hàm đứng dậy, đi đến vỗ vai anh, ghé sát vào tai."Mày đã tổng hợp được bao nhiêu thương tích mày gây ra cho con bé chưa?"

"Bây giờ mới biết hối hận làm chồng tốt à?"

"Muộn rồi...Kỷ Hàm Hàm này đã từng nói, mày quên rồi sao?"

Kỷ Hàm Hàm nói xong quay lưng đi, nở nụ cười đầy đắc ý.

"Mày biết tính tao mà? Sống chung mái nhà bao lâu nay, nên hiểu rõ tao sẽ không giao con bé cho mày sớm rồi chứ."

"Chị..." Bắc Đường Tùy tay nắm thành nắm đấm. Trước giờ anh chưa thua chị ta, cả lần này cũng vậy.

"Muốn đưa con bé đi cũng được, nhưng mày phải thắng tao." Kỷ Hàm Hàm quay lại, nhìn anh nói.

Anh cau mày, im lặng nhìn chị ta.

"Tao và mày thử sức, ai lấy được dự án này thì sẽ có được cả Huyền Lâm Cảnh."

Thực lực trên thương trường của Kỷ Hàm Hàm và Bắc Đường Tùy giỏi như nhau, nên đối thủ nghe tên đã sợ hoảng gì đâu lại.

Bây giờ hai con người này lại đấu tranh với nhau, cuộc chiến không biết cái kết sẽ ra sao đây.

"Được, tôi đấu. Dù sao trước giờ chúng ta cũng hòa nhau, lần này xem như phân biệt thắng bại vậy."

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

#17

"Thế...mời về cho." Kỷ Hàm Hàm nói.

Bắc Đường Tùy nắm chặt dự án trong tay, anh cố gắng giữ bình tĩnh.

"Nếu cô ấy muốn trở về...chị phải đưa cô ấy về Bắc gia."

"Được thôi." Hàm Hàm gật đầu.

Anh nghe vậy, đành quay lưng rời khỏi biệt thự. Lần này dự án, anh phải có được...mới có thể đưa cô trở về!

Nhìn anh quay lưng đi, Kỷ Hàm Hàm khoanh tay kiêu hãnh, Bắc Đường Tùy...tôi phải cho cậu biết hối hận là gì?

Phải ném trái...cậu mới hiểu cảm giác của Huyền Lâm Cảnh từng bị cậu đối xử ra sao.

...

Tối.

Lâm Cảnh tỉnh dậy, ngửi được mùi hương thoang thoảng, cô đoán ra mình đã được ai đó đưa đi đâu.

"Đây là đâu chứ..." Cô co mình lại, đừng nói...là cô gái kia đã đưa rời khỏi Đường Tùy sao.

"Tùy...em sợ..." Cô cắn răng, sợ hãi gọi tên anh.

Kỷ Hàm Hàm đẩy cửa vào, nhìn thấy cô đã tỉnh dậy, nhẹ nhàng đi đến ôm lấy cô.

" Lâm Cảnh..." Cô ôm lấy Huyền Lâm Cảnh.

Nghe giọng nói quen thuộc, là giọng nói của cô gái hôm qua.

Lâm Cảnh đưa tay đẩy Kỳ Hàm Hàm ra.

" Chị là ai...sao lại bắt lấy tôi " Cô lên tiếng.

Kỳ Hàm Hàm không ép cô, từ từ ngồi xuống giường.

" Đến lúc chị sẽ nói cho em biết, bây giờ hãy ngoan ngoãn ở lại đây " Kỳ Hàm Hàm nhẹ giọng nói.

" Không...tôi muốn về với Đường Tùy...tôi không muốn ở với chị " Huyền Lâm Cảnh lắc đầu, cô không phủ nhận mình phải ở đây..

Kỳ Hàm Hàm nắm lấy bả vai cô, lắc mạnh hỏi:" Tại sao? Bác Đường Tùy đối xử với em như vậy...sao em lại còn muốn về với cậu ta chứ? "

" Vì tôi...yêu anh ấy " Huyền Lâm Cảnh nói, giọng cô đầy chắc chắn. Cho dù Bác Đường Tùy làm gì, cô vẫn yêu lấy anh.

Kỳ Hàm Hàm đầy bất lực nhìn cô, không biết nên nói gì, nên làm gì cho cô tỉnh.

Và không biết làm gì...để có trái tim của cô!

Kỳ Hàm Hàm bỏ tay khỏi vai cô, nhỏ giọng:" Em quá ngốc Lâm Cảnh, cậu ta không yêu em.."

" Tôi biết " Lâm Cảnh nắm chặt áo, đáp. Cái này dĩ nhiên cô biết..

Rầm

" Không..." Bác Đường Tùy chả biết đâu ra xông vào.

" Anh xin lỗi..." Bác Đường Tùy nhìn Huyền Lâm Cảnh đang ngồi ở đó, thở hồng hộc nói.

Anh phải đấu tranh dữ lắm mới vào được đây đây. Vừa đến cửa đã nghe thấy câu nói của Hàm Hàm nên anh liền xông vào đây không suy nghĩ gì cả.

Kỳ Hàm Hàm nhìn anh, khó chịu, nhăn mặt,hận không thể cho anh phát súng ngay tại chỗ này.

Lâm Cảnh nghe thấy tiếng anh liền vui mừng.

" Tùy...phải anh không..." Cô đưa tay quơ quơ muốn xuống giường, hành động đó liền được Kỳ Hàm Hàm chú ý.

" Tùy...em muốn về nhà...em muốn về nhà "

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

#18

" Anh ở đây..."

Bác Đường Tùy vì không nhẫn nhịn nổi, anh nặc kệ Kỳ Hàm Hàm ở đó, lao đến ôm lấy cô một cách điên cuồng.

Kỳ Hàm Hàm đứng đó nhìn cả hai, Bác Đường Tùy vừa vỗ về cô, vừa quay sang nhìn Hàm Hàm" Tình trạng của Lâm Cảnh cần đưa đến bệnh viện để theo dõi "

Lúc này bệnh viện gọi đến cho anh, bác sĩ bảo rằng tình trạng của cô vẫn chưa khỏi hẳn phải cần điều trị và theo dõi ở bệnh viện. Anh nghe vậy mới chạy đến đây, muốn tìm Kỳ Hàm Hàm cuối cùng lại bị vệ sĩ bên ngoài chặn lại nên mới phải cho họ bị thương chút anh mới vào đây được.

" Đưa con bé về bệnh viện trước đi " Kỳ Hàm Hàm nhìn vết bóng ở chân Lâm Cảnh, lạnh giọng nói.

Bác Đường Tùy cứ nghĩ Kỳ Hàm Hàm sẽ làm loạn không cho anh đưa cô đi, nào ngờ lại đồng ý.

Xem ra...Huyền Lâm Cảnh cô rất quan trọng với Kỳ Hàm Hàm

Anh nhẹ nhàng ôm cô lên, Lâm Cảnh liền bám anh như sam, nín chặt áo cứ sợ mình và anh bị tách rời lần nữa.

" Tôi đi trước " Bắc Đường Tùy không nhìn Kỳ Hàm Hàm, chỉ im lặng quay lưng đi.

Lần này, anh có thể quang minh chính đại đưa cô đi rồi.

Bắc Đường Tùy và Huyền Lâm Cảnh rời khỏi thì Kỳ Hàm Hàm chỉ biết thờ dài, ngồi xuống giường lác đầu.

" Chị dễ dàng nh? " Một giọng nói quen thuộc với Hàm Hàm vang lên..

Cô giật mình nhìn người đó, liếc mắt sất hỏi:" Về đây làm gì? "

" Du lịch " Người đó thân nhiên nhún vai, ngồi xuống sofa đối diện.

" Đừng có đụng đến Lâm Cảnh...nếu không thì đừng trách tôi " Kỳ Hàm Hàm cảnh báo.

" Chị đúng là tinh mắt. Thật ra em cũng đang muốn đụng đến cô ta đấy "

Nghe đến câu đó, Hàm Hàm liền phẫn nộ, trợn mắt nhìn người đó.

" Tôi đã cảnh cáo, nghe hay không thì tùy " Kỳ Hàm Hàm tiếp tục.

" Nghe chị thì được, nhưng làm thì em phải nghe theo suy nghĩ của mình "

" Huyền Lâm Cảnh là gì? Tại sao chị lại phải bảo vệ cho cô ta? "

" Mà...không phải là em "

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

#19

" Phyuển Nhuyễn...mãi mãi sẽ không phải là cô " Kỳ Hàm Hàm đứng dậy, nhìn Phyuển Nhuyễn ngồi đó.

Nhuyễn là cô gái yêu Kỳ Hàm Hàm rất nhiều. Cả hai từng học chung trường đại học, Nhuyễn là đàn em của cô, cả hai rất thân thiết với nhau, nào ngờ Nhuyễn lại yêu Hàm Hàm cô.

Nhưng cô...

Vẫn luôn hướng về Huyền Lâm Cảnh.

Phyuển Nhuyễn biết thế nào cũng nhận được câu trả lời như vậy. Thầm nhếch môi, bảo:" Nhưng có lẽ quá trễ rồi, Huyền Lâm Cảnh hôm nay khó mà có thể sống qua khỏi "

" Cô..." Kỳ Hàm Hàm trợn mắt to..

Đừng nói...Phyuển Nhuyễn đã ra tay?

" Cô đã làm gì? Cô đã làm gì Huyền Lâm Cảnh hả? " Kỳ Hàm Hàm lao đến nắm lấy cổ áo Phyuển Nhuyễn, tức giận quát thật lớn.

" Không chỉ mỗi cô ta...cả Bắc Đường Tùy cũng sẽ chết sớm thôi " Phyuển Nhuyễn mỉm cười, thân nhiên nói.

Người đã bảo bác sĩ gọi đến cho Bắc Đường Tùy để báo tình hình của Lâm Cảnh là cô, người dụ Bắc Đường Tùy đến đây Lâm Cảnh đi cũng là cô.

Chát

Kỳ Hàm Hàm tức giận không nhịn được, đưa tay tát Phyuển Nhuyễn một bạt tay.

" Cô...điên rồi "

" Nếu Bác Đường Tùy hay Lâm Cảnh có chuyện gì...cô...đừng trách "

Nói xong Kỷ Hàm Hàm quay lưng đi, cô phải nhanh chóng tìm ra họ. Cuối con nhóc Nhuyễn này đã làm gì vậy chứ?

Phuyến Nhuyễn nhận được cái bạt tay đó ngồi đơ ra. Đưa tay xoa xoa má mình, cười như một kẻ tâm thần vậy.

Cô yêu Kỷ Hàm Hàm vậy, không ngờ lại vì một kẻ mù như Lâm Cảnh vậy mà đánh cô...

Phuyến Nhuyễn từ nhỏ đã là đại tiểu thư của Phuyến gia, muốn gì được nấy. Trừ trái tim của Kỷ Hàm Hàm, cô luôn tìm cách để có được nó, nhưng khi điều tra ra thì mới biết Hàm Hàm yêu Huyền Lâm Cảnh, một cô gái mù và là con của một nghệ sĩ piano ở phòng trà.

Không đúng...tại sao một kẻ thấp hèn như Lâm Cảnh kia lại có thể lấy được trái tim của Kỷ Hàm Hàm chứ?

" Cô...phải chết "

Phuyến Nhuyễn đập mạnh xuống bàn, găng giọng.

...

Chiếc xe của Bác Đường Tùy chạy trên đường ngày càng không ổn, anh có cảm giác đó rất kì lạ ở chiếc xe của mình.

Đến khi đổ dốc, anh mới nhận ra..

" Chết tiệt " Bác Đường Tùy đưa chân đạp phanh..

Mẹ nó! Phanh đứt rồi!

" Sao vậy? Sao vậy anh..." Lâm Cảnh nghe anh quát, cảm giác chiếc xe cũng đang chạy nhanh như mất kiểm soát, cô lo lắng hỏi.

Bác Đường Tùy nhìn cô, còi dây an toàn ra, ôm chặt lấy cô vào phía mình.

" Đừng sợ..."

Anh nói nhỏ, sau đó mở cửa xe ra. Phải nhảy thôi...chiếc xe của anh đang lao đến vực thẳm phía trước, anh không thể để mình và cô lao xuống được.

Bụp

Anh ôm chặt cô trong tay, lăn xuống đường. Cả người lăn trên con đường lớn, Bác Đường Tùy vì bảo vệ cô mà cả tấm lưng đập vào hàng rào chắn gần đó.

Bùm

Chiếc xe mất phanh lao xuống vực, nổ chấn động lớn.

" Tùy..."

Vì được anh bảo vệ...cô không bị gì cả, chỉ vẫn không biết chuyện gì.

Một cái gì đó ấm ấm chảy ra, Huyền Lâm Cảnh chống tay bò dậy.

" Tùy...Tùy..."

Cô đưa tay trong vô thức, chạm vào người anh lắc mạnh.

Bác Đường Tùy bất động...anh nằm im đó...vì lăn mạnh xuống đường như vậy, anh cũng bị thương nặng mà ngất đi.

Lúc này Kỷ Hàm Hàm đuổi kịp đến, nhìn thấy Lâm Cảnh đang ngồi cạnh Bác Đường Tùy, anh đã ngất đi lúc nào rồi.

" Đường Tùy..." Kỷ Hàm Hàm run rẩy, đưa em trai của cô...

Đưa em trai của cô.

" Tùy...anh làm sao vậy...Tùy..." Huyền Lâm Cảnh lo sợ, lắc đầu gọi tên anh.

Bác Đường Tùy vẫn có chút ý thức...lưng của anh...đau quá..

Tiếng của cô vẫn vang lên bên tai, anh vô thức dùng sức đưa tay của mình lên, chạm nhẹ vào người cô.

"Cảnh...anh...xin lỗi..."

Lần này...anh lại khiến cô gặp nguy hiểm rồi.

Xe của Phyuến Nhuyễn đuổi theo cũng đã đến, cô ta bước xuống xe, nhìn cảnh tượng trước mắt, Lâm Cảnh vẫn an toàn...chỉ có Bắc Đường Tùy là...

Cô ta nắm chặt thành đấm, nghiêng răng lại..

"Bắc Đường Tùy...anh đúng là đồ ngu "

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

#20

Bắc Đường Tùy được đưa đến bệnh viện cùng Lâm Cảnh, khi đến đó cô và anh bị tách riêng ra.

Anh được đẩy vào phòng cấp cứu do mất nhiều máu, còn cô được y tá đưa đi bôi thuốc cho vết thương của mình.

Kỷ Hàm Hàm ngồi gần đó lo lắng cho Lâm Cảnh, sau khi y tá rửa vết thương xong thì cũng an tâm, băng bó cho Lâm Cảnh xong Kỷ Hàm Hàm liền ôm chặt lấy cô.

Huyền Lâm Cảnh vẫn còn rất sợ, cô vẫn cảm giác được có chút máu của anh dính vào quần áo của mình.

Bắc Đường Tùy...anh đừng xảy ra chuyện mà.

Ở phòng cấp cứu.

"Bác tổng..." Bác sĩ giật mình khi nhìn thấy anh đang mờ mắt, quay sang nhìn ông, lúc này nhìn thấy anh toàn máu...làm ông giật cả mình, cả áo cũng rách một mảng rất lớn.

Anh chống tay ngồi dậy, nhìn bác sĩ "Vợ tôi...cô ấy đâu rồi "

Anh chỉ mê man một chút đã lạc mất cô sao...

"Cô ấy đang ở cùng y tá để xử lý vết thương, anh nên nằm xuống để tôi xử lý vết thương của anh...Bác tổng anh bị thương nặng lắm đấy " Bác sĩ trấn an cô.

"Cô ấy...bị thương sao " Bắc Đường Tùy hoảng hốt, định xuống giường chạy đi tìm cô thì bác sĩ cản lại.

"Tôi không biết sao hai người bị thương, nhưng người đang nguy hiểm là cậu " Người làm bác sĩ như ông đã gặp rất nhiều bệnh nhân như anh.

Nhưng Bắc Đường Tùy lại rất khác, lo lắng cho Huyền Lâm Cảnh mà cả mình cũng không lo, ngất cũng không dám ngất lâu.

Bắc Đường Tùy đành ngoan ngoãn ngồi đó, lưng anh...đau thật...

Bác sĩ và các y tá nhanh chóng xử lý vết thương trên lưng anh, đầu anh cũng chảy máu, khi tiêm thuốc gây mê thì anh cũng ngủ say đi.

"Bác sĩ...sao phải..." Y tá nhìn ông hỏi.

"Tính cách của Bắc Đường Tùy sẽ không ngồi im, sau khi xử lý vết thương xong hãy chuyển cậu ta đến chung với vợ cậu ta, không lại làm náo loạn lên "

"Vâng..."

...

Một tiếng sau.

Cả anh và cô đều nằm chung phòng bệnh, chỉ khác giường thôi.

Kỷ Hàm Hàm đi từng giường, kéo mền đắp cho cả hai.

Nhìn Bắc Đường Tùy bị thương và nghe tình hình từ bác sĩ...cô cảm thấy thật có lỗi.

Có lẽ...cô nên lời Phyuến Nhuyễn kia ra nước ngoài cùng mình.

Huyền Lâm Cảnh vì kiệt sức mà ngủ đi, cô nhìn cũng thờ dài.

"Tùy..."

Bác phu nhân vừa nhận được tin liền chạy đến, khi thấy Kỷ Hàm Hàm liền đỡ người.

"Con..." Đứa con gái của bà...

Kỷ Hàm Hàm lao đến ôm lấy bà, nước nờ.

"Mẹ...là do con...là do con..."

Bác phu nhân có chút không hiểu nhưng bà vẫn bình tĩnh, đưa tay vỗ về cô.

Sau khi Kỷ Hàm Hàm bình tĩnh lại, ngồi xuống kể cho bà nghe mọi chuyện.

Bác phu nhân không biết nên xem là chuyện tốt hay xấu.

Nếu là tốt thì với Bắc Đường Tùy đi...như vậy Lâm Cảnh sẽ rất động lòng, thế nhưng...cũng đổi lại là bị thương.

Còn Phyuến tiểu thư kia lại là xấu...sẽ làm mọi thứ để diệt trừ Lâm Cảnh con dâu bà.

Giới trẻ thật là...đau đầu quá đi mà...

"Mẹ...con sẽ kéo Phyuến Nhuyễn sang nước ngoài để không làm loạn nữa " Kỷ Hàm Hàm nhìn bà bảo.

"Con mới về thôi mà..." Bác phu nhân nắm lấy tay bà.

"Nhưng có lẽ...con thua Đường Tùy từ đầu rồi "

Đúng...cô yêu Lâm Cảnh, nhưng người gần với Lâm Cảnh từ đầu là Bắc Đường Tùy.

Cho dù đắng cay ngọt mùi, quãng thời gian bên cạnh Huyền Lâm Cảnh nhiều nhất vẫn là Bắc Đường Tùy.

Cho dù cô yêu Lâm Cảnh cỡ nào, nhưng vẫn thua...thua về thời gian, khoảng cách..

Mọi thứ...

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

#21

Ngày hôm sau.

"Lâm Cảnh..."

Bắc Đường Tùy tỉnh dậy, anh liền xuống giường tìm cô.

"Ây..."

Lưng của anh bị thương khá nặng, khi ngồi dậy thật đau đến thấu xương mà.

"Đau thật..." Anh khó nhọc đứng vững, đưa tay vịn thành giường, nhìn thấy cô đang ngủ ở giường đối diện, Bắc Đường Tùy liền quên cái đau đớn của

vết thương, từ từ đi đến giường.

Nhìn cô vẫn ngủ ngon giấc, người cô chỉ bị trầy xước nhẹ...may quá rồi.

Anh kéo ghế ngồi xuống, nắm lấy tay cô: "Anh bảo vệ em được rồi..."

Bác Đường Tùy cứ sợ...sợ mình ngủ sẽ mất cô...sợ Ký Hàm Hàm đưa cô đi mất khỏi mình.

"Con đang bị thương...cẩn thận" Bác phu nhân vừa vào đã thấy anh ngồi bên giường cô, bà nhẹ nhàng nói.

"Mẹ..." Anh nhìn mẹ mình.

"Ăn sáng trước đi rồi mẹ sẽ nói cho con vài việc" Bác phu nhân nhẹ nhàng đặt hộp cháo xuống, xoa đầu anh bảo.

Bác Đường Tùy gật đầu.

Lúc này thư kí của anh chạy vào, trên tay cầm tài liệu gì đó.

"A sếp...và...chủ tịch" Cậu ta đơ người. Từ hôm qua đến giờ cậu thư kí này chỉ ở công ty thay mặt anh làm việc, nên đến cả anh bị thương cũng không biết.

"Sếp...anh bị thương rồi" Cậu thư kí lắp bắp, không phải hôm qua sếp vẫn lành lặn sao?

"Có việc gì?" Anh nhìn cậu ta.

"Dự án bữa sếp bảo phải giành lấy được...hôm nay mình đã có được rồi ạ"

"Chúng ta cũng không phải bỏ công sức nào, phía bên đối tác đồng ý với bên chúng ta" Thư kí đi vào, đưa tài liệu cho anh.

Bác Đường Tùy hơi khó hiểu nhận lấy. Ký Hàm Hàm chưa đâu đã lui sao?

"Mẹ..." Anh quay sang nhìn mẹ mình.

"Là Ký Hàm Hàm giúp con, con bé đã bay sang nước ngoài rồi. Dặn con là phải chăm sóc Lâm Cảnh thật tốt" Bà mỉm cười nói.

"..."

Cái khi gì vậy?

...

Nửa tiếng sau.

Mất nửa giờ đồng hồ anh vừa ăn vừa nghe mình nói rõ mọi việc. Hiểu được mọi chuyện, anh cũng chỉ biết im lặng.

Thật ra anh cũng không biết nói gì nữa...

"Lần này con đã có được Lâm Cảnh, phải trân trọng...đừng như trước kia" Bà nhìn anh bảo.

Bác Đường Tùy chắc chắn gật đầu.

Huyền Lâm Cảnh lúc này cũng thức dậy, cô chống tay ngồi lên, quơ quơ tìm cách xuống giường.

"Em muốn đi đâu?" Anh liền đi đến đỡ lấy cô, nhẹ nhàng hỏi.

"Tùy..." Nghe thấy giọng anh cô liền vui mừng, nắm chặt lấy áo của anh.

"Anh có sao không? Vết thương có nặng lắm không..." Cô liền hỏi.

"Anh không sao. Em đừng lo lắng, chỉ bị thương nhẹ thôi" Bác Đường Tùy nhẹ nhàng vuốt lưng cô bảo.

Bác phu nhân nhìn anh lắc đầu, nhẹ sao?

Con xem người con bị thương thảm ra sao?

Lâm Cảnh đưa tay ôm qua eo anh, cô lỡ tay đụng vào vết thương của anh...anh nhăn mặt nhưng không kêu.

Anh phải chịu...nhịn xuống...không thể để cô biết được.

"May quá...anh không sao rồi" Cô càng lúc ôm chặt hơn.

Bắc Đường Tùy nắm chặt tay mình, mặt cũng đổi biến sắc.

"Con..." Bắc phu nhân hoảng hốt nhìn anh.

Anh lắc đầu, ý bảo mình chịu được.

Nhiều đây vẫn chưa bằng những thứ anh gây ra cho cô mà...

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

#22

Những ngày sau đó anh và cô đều ở bệnh viện. Cô nhiều khi vô ý đưa tay chạm vào vết thương của anh, Bắc Đường Tùy luôn cam chịu cắn răng nhịn đau.

Anh không thể để cô đau lòng được...

Một tuần nhập viện, cuối cùng Bắc Đường Tùy chịu không nổi nữa, ở bệnh viện khó chịu chết đi được với anh.

Anh đành kêu Bắc phu nhân làm thủ tục xuất viện, bà cũng thấy anh và cô ổn hơn trước nên đồng ý.

"Ngày mai mình xuất viện nhé..." Đường Tùy nhẹ nhàng ôm lấy cô, bảo..

Cô khựng lại. Nhà sao?

Cô được về đó sao?

"Em...có thể về đó sao?" Cô lấp bấp.

"Sao lại không chứ" Anh cau mày, câu hỏi của cô có gì đó sai sai thì phải?

"Chúng ta...li hôn rồi mà" Huyền Lâm Cảnh nắm chặt áo mình, nhẹ nhàng bảo.

"..."

"Em đâu còn là...vợ anh..."

"Cũng đâu thuộc về...ngôi...nh..."

Chưa nói xong câu đó anh đã chiếm lấy môi cô, đưa tay giữ lấy gáy của cô, Bắc Đường Tùy dường như muốn nuốt chửng lấy cô.

"Ừ..."

Hôn thật lâu anh mới bỏ cô anh, Bắc Đường Tùy nói:"Chúng ta kết hôn lần nữa đi"

Dù sao người kí vào tờ đơn đầy dút khoát là anh..

Anh muốn làm lại từ đầu với cô.

Huyền Lâm Cảnh bị anh làm cho chóng mặt. Kết hôn lần nữa sao?

Cô...có nên không.

"Em..." Cô khó xử.

Anh nhìn cô, có chút gì đó đầy lưỡng lự...anh biết cô đang nhớ về những gì trước kia, im lặng, khẽ đưa tay xoa đầu cô bảo:"Không sao, anh không ép em..."

" Anh sẽ chăm sóc em..." Anh nói.

Và..

Cũng sẽ theo đuổi em lại từ đầu, bù đắp cho em Lâm Cảnh!

...

Bác gia.

Bác Đường Tùy đỡ Lâm Cảnh vào nhà, vừa bước vào cổng cô đã ngửi thấy mùi hương của loài hoa mà anh đã trồng và chăm sóc rất kĩ.

Cô...về nhà lần nữa rồi. Lần này...có anh!

" Anh đưa em lên phòng nghỉ nhé " Bác Đường Tùy quan tâm bảo.

Cô gật đầu.

Anh đỡ cô về phòng, đợi đến khi cô ngủ say đi thì mới xuống nhà.

" Mẹ...giúp việc đâu cả rồi " Anh đi xuống nhìn mẹ mình đang uống trà bảo.

" Con đuổi hết rồi còn đâu " Bà thân nhiên nói.

Anh sững người..

Phải rồi...chính anh đã đuổi giúp việc để bỏ mặc cô.

Bác phu nhân nhẹ nhàng đặt tách trà xuống, nhìn Bác Đường Tùy bảo:" Mẹ khá lo lắng cho Hàm Hàm, nên chiều nay mẹ bay sang bên đó để theo dõi con bé "

" Con...tự lực cánh sinh nhé, giúp việc thì nên bảo thư kí tuyển đi " Bác phu nhân nhún vai.

"..."

Tự lực cánh sinh?

Làm người đàn ông nội trợ sao? Không có bà...ai nấu cơm nấu nước đây.

Đừng bảo rằng, mẹ anh muốn anh vào bếp đấy nhé?

" Chắc mình đốt nhà mất..." Anh lẩm bẩm một mình.

" Gì đấy? " Bác phu nhân hỏi.

Anh lắc đầu.

" Không...không có gì "

Cùng lắm nếu anh làm cháy...xây nhà mới vậy!

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

#23

Sân bay.

" Mẹ đi nhé. Chăm sóc con bé cho tốt, nếu còn một lần nữa mẹ sẽ về cho con đi cuộc rượu đầy " Bác phu nhân vỗ vai anh thật mạnh bảo.

" Vâng..." Sẽ không có chuyện đó xảy ra lần nào nữa đâu mẹ ạ..

Bà gật đầu hài lòng, đưa tay nắm lấy tay cô:" Nếu nó ăn hiếp con, phải nhớ gọi cho mẹ. Để mẹ và Hàm Hàm bay về đây xử lí nó "

" Dạ..." Nghe bà nói cô có chút vui, lâu rồi mới có ai cần cô như vậy.

Bà mỉm cười rồi quay lưng đi, kéo vali vào bên trong. Đến lúc bà phải chăm lo con gái của bà rồi.

Còn Bắc Đường Tùy anh...cũng phải đến lúc cho tự lực cánh sinh chứ?

Yêu đương thì bà đâu giúp mãi được.

Mẹ anh dần đi khuất vào trong sân bay, anh đưa tay choàng lên bả vai cô, nhẹ nhàng nói:" Mẹ đi rồi, mình cũng nên về thôi "

" Đừng..."

Lâm Cảnh bỗng đứng lên tiếng, đưa tay kéo áo anh.

" Sao vậy? " Bắc Đường Tùy hỏi.

" Em muốn đến một nơi...anh đưa em đi nhé "

...

Cô nhi viện.

Đám trẻ đang nô đùa ngoài sân, bây giờ mặt trời sắp lặn, nhưng tụi nhỏ vẫn an nhiên chơi đùa cùng nhau.

Bắc Đường Tùy mở cửa xe ra, đỡ Lâm Cảnh xuống rồi vào trong.

" A...di Cảnh "

Đám nhỏ thấy cô và anh liền lao đến tấp nập, vài đứa nhỏ ôm lấy chân cô.

" Đạo này sao không thấy đi đến thăm tụi con..." Một đứa bé gái ôm lấy chân cô, cất giọng làm nũng.

Cô mỉm cười, cúi người xuống đưa tay tìm cô bé nhẹ nhàng xoa đầu.

" Di bạn..."

Việc cô nằm viện và những chuyện khác, vẫn không nên nói cho đám nhỏ biết được.

" Bắc Đường Tùy " Cừ Hi đứng đờ người, đó là Bắc Đường Tùy sao?

Anh nghe tiếng có người gọi tên mình, đưa mắt nhìn cô gái đứng gần đó.

Hình như là...giúp việc trước kia ở Bắc gia?

" Cô là..." Bắc Đường Tùy nhìn Cừ Hi.

Cừ Hi lắc đầu thật mạnh, cô có nhìn lầm không?

Người đàn ông trước kia xem tính mạng của Huyền Lâm Cảnh như trò đùa bây giờ lại đi cùng cô? Còn rất quan tâm và dịu dàng?

Chọc mù mắt Cừ Hi cô sao?

Làm giúp việc lâu vậy rồi...lần đầu cô nhìn thấy cảnh tượng thế này...

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

" Chúng ta vào nhà rồi nói..." Lâm Cảnh lên tiếng bảo, cô đoán được việc gì đang xảy ra trước mặt mình.

" Tụi con theo dì Hi vào nhà đi..." Lâm Cảnh cũng lên tiếng với đám nhỏ.

Tụi nhỏ dạ đồng thanh rồi chạy vào nhà cùng nhau rửa tay, Cửu Hi và các bảo mẫu khác chăm sóc tụi nhỏ, tắm rửa rồi ăn cơm tối.

Nhà ăn.

Bắc Đường Tùy cùng Cửu Hi lo cho bọn nhỏ việc ăn tối, còn Lâm Cảnh thì ngồi ở piano, trước khi bị mù cô cũng là nghệ sĩ piano như mẹ cô, có máu di truyền cả.

Tuy lâu rồi cô không đụng đến piano, nhưng kỹ thuật chơi của cô vẫn tốt.

Bắc Đường Tùy đứng cạnh Cửu Hi vừa nhìn đám trẻ ăn vừa nhìn cô đang chơi đàn.

Có nhiều thứ...thật sự anh không biết gì cả.

" Sau khi anh đuổi việc chúng tôi...Lâm Cảnh sống ra sao? " Cửu Hi quay sang nhìn anh.

" Tôi..."

" Haizz, tôi biết trước rồi, hỏi anh cho có lệ thôi " Cửu Hi lắc đầu bảo.

"..." Bắc Đường Tùy cầm nín luôn.

" Chúng ta ra ngoài đi, tôi cần nói nhiều điều với anh " Cửu Hi quay lưng ra ngoài vườn, Bắc Đường Tùy cũng định hỏi nên liền đi theo sau.

Trong căn phòng ăn lớn đó, Huyền Lâm Cảnh và đám trẻ cùng nhau thưởng thức âm nhạc.

Bên ngoài, Cửu Hi từ tốn nói mọi chuyện cho anh biết.

Lúc cô và vài người làm còn ở Bắc gia, vì thấy cô buồn nên luôn đưa cô đến cô nhi viện này chơi đùa cùng đám nhỏ để vui vẻ hơn.

Đến đây Cửu Hi cô mới biết Lâm Cảnh biết đánh piano mặc dù mắt không nhìn thấy, trông cô vẻ như rất thuộc các phím đàn đầy thành thạo vậy.

Rồi sau khi bị anh đuổi việc, Cửu Hi cô đến đây, trước khi đi đã nói địa chỉ cô nhi viện...sau này rảnh hay anh có chuyển tâm hồi ý hãy đến thăm bọn nhỏ.

" Cảm ơn cô " Bắc Đường Tùy cúi đầu nhìn Cửu Hi bảo.

" Tại sao? " Cửu Hi cau mày.

" Vì nếu không có cô và các giúp việc khác...có lẽ tôi đã đánh mất cô ấy " Đường Tùy nhỏ giọng bảo, trong lời nói đầy sự hối hận.

" Cô và các người làm khác...có thể về Bắc gia làm việc được không? " Bắc Đường Tùy ngó ý.

Cửu Hi nhìn anh. Từ lúc bị đuổi việc cô cũng chưa đi tìm công việc mới, chỉ ở đây chăm sóc đám nhỏ. Cô nhi viện cũng không có thêm tiền hỗ trợ rồi...

" Được, nhưng tôi cần hai ngày để liên lạc với mọi người " Cửu Hi gật đầu.

Dù sao quay về chăm sóc Lâm Cảnh cũng tốt, chứ để Bắc Đường Tùy...cô nghĩ nhà sẽ cháy mất.

" Tôi sẽ cho người sửa sang cô nhi viện này " Bắc Đường Tùy quay lưng, nhìn cô nhi viện nhỏ bé nhưng đầy ắp ấm áp này.

" Ừ..."

Cũng tốt...

...

Khuya.

Huyền Lâm Cảnh lâu rồi mới được vui như vậy, chính vì thế mà cô và anh không về nhà, ở lại cô nhi viện ngủ qua đêm.

Đám nhỏ đều ngủ cả. Do thiếu chỗ nên anh và cô ngủ chung một giường.

Từ lúc kết hôn, nằm gần và chung giường với anh rất ít, hôm nay ngủ chung cô lại có chút không quen.

Cứ thấy cô di chuyển né tránh anh, anh thở dài, nói nhỏ: "Anh xuống sàn nằm, em không cần ép mình đâu "

"Đừng..." Lâm Cảnh liền đưa tay chụp lấy anh nói.

"Sàn nhà...lạnh lắm..." Cô nói nhỏ không dám kích động sợ đám trẻ thức giấc.

Bắc Đường Tùy mỉm cười, anh không trả lời nằm xuống cạnh cô, đưa tay ôm lấy thân hình nhỏ của Lâm Cảnh.

"Ngủ đi..." Anh nhẹ nhàng hôn lên trán cô, thì thầm bảo.

Cả hai nhanh chóng chìm vào giấc ngủ...

Lúc này...

"Này...cả hai người họ đang ôm nhau ngủ kìa " Một đứa bé trai thì thầm.

"Trong dì Cảnh rất vui đó.." Đứa bé trai khác lên tiếng.

"Đứng đứng...lâu rồi không thấy đi ấy vui như vậy " Đứa nhỏ nữa lại bảo.

"Xuyt..." Cửu Hi lúc này xông vào phòng, nhìn tụi nhỏ vẫn đang thức đưa tín hiệu.

Cô biết ngay đám nhóc này sẽ không ngủ sớm đâu mà...

Đúng là ranh con...

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

#25

Sáng hôm sau, sau khi dùng bữa sáng xong thì anh và cô ra về. Trước khi về người của anh đem đến hai xe tải đồ cho cô nhi viện, bảo đây là tạm thời, hôm sau sẽ chuyển đến nhiều thứ hơn.

Cửu Hi thấy mà cảm động. Xem như đám nhỏ gặp hên rồi, ngay lúc Bắc Đường Tùy biết hối lỗi.

Anh và cô cùng trở về nhà, lúc trên đường về anh thấy cô rất vui bản thân cũng vui lây theo. Tại sao ư?

Vì lâu rồi anh không thấy cô cười tươi như vậy.

Bác gia.

"Cửu Hi sẽ về đây làm việc và làm bạn với em, em đừng buồn " Anh đưa li nước cam cho cô rồi bảo.

"Vâng..."

Bắc Đường Tùy có lẽ hỏi mọi thứ trước kia cùng Cửu Hi rồi.

"Anh có thể...cho em gọi quản gia về không "

Quản gia cũng rất tốt với cô, ông ấy chỉ sống một mình, luôn xem cô là con gái của mình, cô cũng rất quan tâm ông, nhưng mà sau khi bị đuổi...cô không biết ông sống một mình thế nào, có buồn tẻ không.

"Được, em muốn sao anh đều chấp nhận " Đường Tùy đáp.

"Cảm ơn anh..." Huyền Lâm Cảnh vui mừng, tay nắm chặt li nước cam hơn.

Cùng cô nói chuyện một lát thì Lâm Cảnh cũng ngồi yên nghe nhạc ở sofa còn anh thì về phòng giải quyết ít việc của mình.

Loay hoay một lát, khi quay lại thì anh đã thấy cô ngủ say trên sofa rồi. Nhìn Huyền Lâm Cảnh cô rất giống mèo nhỏ.

Bác Đường Tùy đi đến bế cô lên tiến đến bậc thang trở về phòng.

Để cô ngủ say trên giường, anh nghĩ đến việc mình nên nấu gì đó để cho cô ngủ dậy có món để ăn.

"Được...đi siêu thị vậy " Bác Đường Tùy đầy quyết tâm, hón ha hón hờ chạy đến siêu thị.

Nửa tiếng sau.

Bác Đường Tùy đơ người nhìn đồng hồ mình mua, nhiều bịch đồ để trên bàn anh không biết làm sao cả luôn.

"Trước tiên nấu cơm vậy " Anh xắn tay áo lên, đeo tạp giề vào, lấy gạo ra đổ vào nồi.

"Mà...nấu cơm làm sao? " Bác Đường Tùy đơ người.

Anh...trước giờ cả nấu cơm cũng không biết.

Đứng yên một chỗ lúc lâu, cuối cùng anh gọi Bác phu nhân để cầu cứu.

"Mẹ..giúp con việc này với "

[Cái gì? Mày lại gây chuyện à?] Bác phu nhân đầu dây đang ngủ, nghe anh nói mà giật mình dậy.

"Không có " Bác Đường Tùy đáp.

[Chứ chuyện gì mà nghe giọng con hồi thúc dữ vậy?]

"Chỉ con cách nấu cơm và sử dụng nồi cơm điện "

Rụp

Vừa nghe xong, Bác phu nhân liền cúp máy.

"Ồ...mẹ thân yêu " Bác Đường Tùy đơ người lần nữa, nhìn màn hình điện thoại..

Sao thế?

Sao mẹ anh lại cúp điện thoại thế này?

Năm phút sau bà gửi một đoạn ghi âm qua tài khoản của anh, anh bật lên nghe thì...

"MÀY BỊ ĐIÊN HẢ BÁC ĐƯỜNG TÙY? CẢ NẤU CƠM CÒN GỌI MẸ MÀY THÌ CHUYỆN GIƯỜNG CHIẾU CỦA MÀY CÓ NHỜ MẸ KHÔNG? "

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

#26

"Lần này khô quá..."

"Eo..lần này lại như cháo "

Bác Đường Tùy bắt lực nhìn nồi cơm của mình nấu đến hai ba lần. Sau khi bị mẹ anh mắng thì anh tự lên mạng search tìm hiểu, tìm ra rồi thì thành quả nó không giống như trên mạng chỉ mấy.

Mà..

Là do anh thôi!

Nấu cơm không biết đo nước sao cho đúng cả.

Anh đau cả đầu, ngồi xuống ghế thờ dài. Cả nấu cơm còn chưa xong anh làm sao nấu món khác đây chứ.

"Bắc Đường Tùy..." Cửu Hi đang vào nhà nhìn thấy anh đang đeo tạp giề, cô đỡ cả người.

"Cửu Hi " Nhìn thấy cô anh cảm giác như được cứu sống.

Ôi mẹ ơi...có người giúp anh rồi!

"Tôi sợ không ai nấu cơm nên về đây làm việc sớm, không ngờ lại thấy cảnh tượng này " Cửu Hi nhìn anh, vỗ vai bảo.

"Mau...cô mau giúp tôi nấu cơm đi, tôi muốn nấu một bữa ăn cho Cảnh Cảnh " Bắc Đường Tùy liền kéo Cửu Hi vào bếp, nhanh chóng muốn được chỉ bảo về việc bếp núc.

Cửu Hi chỉ biết lắc đầu, đứng nhìn bãi chiến trường anh gây ra.

"Được...tôi chỉ anh, nhưng đừng có làm cháy nhà đấy "

...

Sau khi kiên nhẫn ở trong nhà bếp cùng anh, cuối cùng cả hai cũng nấu xong những món đơn giản nhưng đầy tình cảm mà Bắc Đường Tùy đặt vào đó.

Tay anh cũng bị bỏng khá nhiều và cũng như bị đứt tay, Cửu Hi chỉ biết lắc đầu và cười.

Phải chi lúc trước anh quan tâm Lâm Cảnh như vậy..

Bây giờ có lẽ rất rất hạnh phúc hơn rồi!

"Đường Tùy..."

Huyền Lâm Cảnh đi dựa vào lang cang, cô từ từ bước xuống. Trước kia anh không có ở nhà, cô đã tự mình tìm lối đi riêng..bây giờ cũng đã thành thói quen rồi.

Nhìn thấy cô đang bước xuống anh vội lao đến ôm lấy cô.

"Em xuống đây không sợ ngã sao? " Anh ôm cô lại sofa, để cô ngồi xuống bảo.

Huyền Lâm Cảnh lắc đầu.

"Lúc không có anh và Cửu Hi...em vẫn đi được mà " Cô bảo.

Cửu Hi và anh nhìn nhau, trong lòng cả hai có chút nhói.

Anh ngồi xuống, nhẹ nhàng cụng trán mình vào trán cô.

"Anh xin lỗi..."

Việc bây giờ anh muốn làm cho cô nhất...là khiến cô có thể nhìn thấy được ánh sáng...cho dù mọi thứ ra sao thì anh vẫn yên tâm khi cô nhìn thấy được hơn là cứ sống mãi trong bóng tối.

"Anh...đang nấu gì...mà thơm vậy " Huyền Lâm Cảnh kéo áo anh hỏi.

Cô...đói rồi...

Nhớ ra bàn ăn của mình vẫn còn đó, anh liền đáp:"Anh nấu cơm cho em ăn, mau...nếm thử xem "

"À còn nữa...Cửu Hi về rồi, cô ấy sẽ về đây chăm sóc em " Bắc Đường Tùy đỡ cô đứng dậy.

"Cửu Hi...Cửu Hi..." Nghe Cửu Hi trở về, cô vui mừng không tả được.

Cửu Hi vui mừng, lao đến nắm lấy tay cô.

"Đây...Cửu Hi đây " Cửu Hi nhẹ nhàng nói.

Cảm giác được hơi ấm từ tay Cửu Hi, cô vui mừng lần nữa.

"Tốt quá...có thể ăn chè đậu đỏ của Cửu Hi rồi "

Chương 27

#27

Sau hôm đó thì có Cửu Hi chăm sóc cô, Bắc Đường Tùy cũng có thể an tâm đi làm.

Vài ngày sau thì những giúp việc và quần gia trở về làm lại, khi thấy họ, anh khẽ cúi đầu." Xin lỗi mọi người "

Chỉ vì sự nóng vội của anh...mà anh có thể cắt đứt đi bao nhiêu nguồn tài chính để họ sinh tồn với gia đình.

" Ông chủ..." Quần gia liền đỡ anh ngẩng đầu lên,ông lắc đầu.

" Không sao mà..." Quần gia bảo.

" Phải đó...cũng may ông chủ đã về với phu nhân rồi "

" Phải đó, cô ấy sẽ rất vui cho xem "

Mọi người cùng nhau nói. Bắc Đường Tùy nhìn họ mà ấm lòng, tốt quá rồi...

Sau hôm đó, Bắc gia trở nên ấm áp hơn, không lạnh lẽo như trước nữa.

...

" Phu nhân đâu " Bắc Đường Tùy vừa đi làm trở về sau một ngày mệt mỏi, anh vừa về đến thì liền hỏi cô ở đâu.

" Phu nhân đang ngoài vườn ạ " Giúp việc vui vẻ trả lời.

Anh gật đầu rồi xoay lưng, ra ngoài vườn nhìn thấy cô đang ngồi trên ghế, lắng nghe bản nhạc gì đó.

Bắc Đường Tùy nhẹ nhàng đi đến, ôm lấy cô từ đằng sau.

Cô giật mình cả lên, định quay đầu lại thì anh bảo:" Anh chỉ muốn ôm em thôi..."

Ôm chặt cô gần mười phút, cuối cùng anh cũng bỏ cô ra, đi đến ngồi cạnh cô.

" Lâm Cảnh này..." Bắc Đường Tùy nắm lấy tay cô, nói.

" Dạ? "

" Mai là ngày kỉ niệm thành lập Bắc thị...em đi cùng anh nhé? " Anh nhẹ nhàng bảo.

"..."

Tiệc sao? Một kẻ mù như cô có thể đi đến bữa tiệc lớn cùng anh sao?

Còn là kỉ niệm Bắc thị. Cô mang danh lại là con dâu Bắc gia nhưng thân phận lại thấp hèn còn mù lòa thế này, sánh vai với anh là vai trò Bắc phu nhân...

Có trở thành trò hề không?

" Em..." Cô khó xử.

" Đừng lo...có anh ở đây " Anh hôn lên trán cô bảo.

" Vâng..." Huyền Lâm Cảnh gật đầu, nếu anh đã nghĩ...cô cũng không thể từ chối.

Thấy cô đã gật đầu đi cùng mình, anh mỉm cười.

Lần này, anh sẽ cho em làm Bắc phu nhân, sẽ hạnh phúc chứ không như trước nữa.

...

Ngày hôm sau.

Bắc Đường Tùy đơ người nhìn cô mặc bộ váy đầy giản dị nhưng toát lên một vẻ đẹp thật mê người.

Cô cảm thấy có gì đó lạ lạ, liền lên tiếng hỏi: "Tùy...sao vậy? "

"À không...em đẹp lắm " Bắc Đường Tùy liền bảo.

" Vậy sao..."

Đẹp sao?

Cô bây giờ rất đẹp sao?

Nhìn thấy cô ủ rũ, anh lại cảm thấy đau lòng. Bắc Đường Tùy tiến tới, nhẹ nhàng đeo vào cổ cô một sợi dây chuyền ngọc trai.

" Anh...đeo gì cho em vậy? " Cô liền hỏi.

" Là một sợi dây chuyền..." Anh bảo.

" Là món quà đầu tiên anh tặng em..."

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

#28

Chiếc xe của Bắc gia dừng trước nhà hàng sang trọng đang tiến hành buổi tiệc kỉ niệm của Bắc gia.

Bắc Đường Tùy đỡ cô xuống xe, vì biết đây là bữa tiệc đông người, cô sợ mình va phải người lạ nên bám chặt anh.

" Đừng sợ..." Anh nói nhỏ vào tai cô.

Huyền Lâm Cảnh gật đầu nhẹ, bình tĩnh thẳng lưng đi cùng anh.

Các nhân viên trong Bắc thị thấy cô đều cúi đầu. Trước khi mở bữa tiệc này, anh đã căn dặn tất cả.

Anh muốn mọi người giúp đỡ mình trong bữa tiệc này để làm cô vui hơn. Dù sao anh làm chồng thời gian quá tệ bạc.

Bắc Đường Tùy tuy lúc nóng lạnh, nhưng anh vẫn rất chăm lo cho Bắc thị, ai cũng mến mộ anh.

Nên cả cô...là Bắc phu nhân bọn họ cũng sẽ xem trọng.

Bắc Đường Tùy và cô cùng đi vào trong sảnh, nơi mà mọi người tập trung các vị khách mời quan trọng và có tiếng tăm nữa.

" Em..." Cô đưa tay nắm chặt tay anh. Cô không định hình được mình đang đứng đâu, chỉ cảm giác được nhiều ánh mắt đang nhìn lấy mình và anh.

" Anh dẫn em lên đây..." Bắc Đường Tùy nhẹ nhàng kéo tay cô đi đến khán đài, nơi đó đã đặt sẵn một chiếc đàn piano.

Để cô ngồi xuống, anh từ từ nâng tay cô lên, đặt lên phím nhạc.

Một nốt nhạc vang lên, cô giật mình." Là...là piano "

" Em cứ chơi bản nhạc mà em thích nhất đi " Anh cúi xuống thủ thỉ vào tai, xong quay người cầm mic.

" Chào mọi người. Để mở màn cho bữa tiệc hôm nay, mong mọi người cùng thưởng thức bản nhạc từ tay vợ tôi, cô ấy từng là nghệ sĩ piano " Bắc Đường Tùy vui vẻ nói.

Bốp

Bốp

Tiếng vỗ tay vang lên, mọi người dừng mọi thứ, quay về phía anh và cô.

"Bác phu nhân đây sao..."

"Xem ra cô ấy rất có tài"

Mọi người cùng nhau bàn tán, cô có chút hơi run. Hít thật sâu, cô tự di chuyển tay mình trên phím đàn..

Cô sẽ chơi bản nhạc mình thích nhất vậy!

Tiếng nhạc vang lên, mọi người đứng đờ nhìn cô...và lắng nghe âm vang trong kháng phòng động lại.

Bắc Đường Tùy đứng một bên, mỉm cười nhìn cô thể hiện tài năng của mình.

"Anh...giúp em chứng minh tài năng của bản thân" Anh lăm lăm một mình rồi cũng hòa vào tiếng nhạc, thưởng thức âm vang đó.

Thời gian trôi qua, bản nhạc kết thúc. Cô kết thúc bài nhạc của mình bằng một phím đàn, sau đó cả người dường như cứng đờ.

Vài giây sau các vị khách cùng nhau vỗ tay thật lớn. Căn phòng im lặng chỉ còn tiếng nhạc bây giờ là những tiếng vỗ tay rất lớn và những lời khen.

"Hay lắm..."

"Đúng là vợ của Bắc tông"

"Bác phu nhân...tôi muốn nghe cô chơi đàn nữa"

Mọi người cùng lên tiếng, Lâm Cảnh không thể nhìn thấy...nhưng cô cảm giác được mọi người đang rất hào hứng và thích nghe cô đàn.

"Mình..." Cô bần rùn cả tay chân, anh thấy vậy tiến đến gần, đặt tay lên vai cô.

"Có muốn đi rửa mặt chút không?" Anh biết cô vẫn còn run nên đưa ra lời đề nghị.

"Có..." Huyền Lâm Cảnh gật đầu, sau đó anh đỡ cô đứng dậy, cúi đầu chào mọi người rồi tiến đến nhà vệ sinh nữ.

"Em vào cẩn thận" Anh để cô vào trong, bản thân đứng đợi cô ngoài cửa.

Lâm Cảnh tiến vào trong, cô đưa tay tìm hướng đi, tuy hơi khó khăn nhưng cô cũng không bị vấp ngã như những lần trước.

Bắc Đường Tùy đứng bên ngoài dựa vào tường, anh đưa tay xoa xoa huyệt thái dương.

"Lâm Cảnh...đâu?"

Một người đàn ông tay bỏ vào túi quần, tiến đến nhìn anh hỏi.

Bắc Đường Tùy ngẩng đầu nhìn anh ta. Người này là...Cửu Nghiêu Phong?

Hôm nay khách mời của anh cũng có Cửu tử của Cửu thị. Không ngờ anh ta lại đi theo vợ chồng anh đến nhà vệ sinh nữ.

"Cửu tử...nếu tôi không nhầm?" Anh cau mày nhìn Cửu Nghiêu Phong.

"Phải" Cửu Nghiêu Phong nói.

"Vậy...anh tìm vợ tôi làm gì?" Bắc Đường Tùy hỏi tiếp, bình tĩnh quan sát thái độ của Nghiêu Phong.

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

" Đường Tuyền...anh có khăn tay không..."

Huyền Lâm Cảnh ra ngoài, đưa tay quơ quơ tìm anh.

Bắc Đường Tuyền nhìn thấy cô đi ra liền nắm lấy tay cô.

" Cần thận ngã " Anh nhẹ nhàng bảo rồi đưa mắt nhìn Cửu Nghiêu Phong.

" Em cần khăn tay sao? " Anh hỏi.

Cô gật đầu.

Nhìn hai tay cô ướt, có lẽ mới rửa tay nên chạy ra đây tìm anh để hỏi khăn tay mà.

Bắc Đường Tuyền lấy khăn tay trong túi ra rồi nhẹ nhàng lau tay cho cô, ánh mắt vẫn không liếc nhìn Cửu Nghiêu Phong.

" Cảnh Cảnh..."

Cửu Nghiêu Phong bỗng đứng lên tiếng, cô giật mình khi nghe thấy giọng nói đó.

" Lâm Cảnh...anh đây..." Hấn nhìn cô và anh nói tiếp.

Cả người Huyền Lâm Cảnh cứng đờ, cô cắn môi dưới thật mạnh. Cô nghe lầm rồi...cô nhận nhầm người thôi..

" Cảnh..." Bắc Đường Tuyền nhìn cô, cau mày, cách cư xử cô có gì đó rất lạ...

" Minh...trở lại đi, mọi người chắc đang đợi anh " Huyền Lâm Cảnh nói, cô muốn tránh né giọng nói kia...cũng như Cửu Nghiêu Phong gọi tên mình.

" Huyền Lâm Cảnh...là anh...là Cửu Nghiêu Phong đây "

Nhìn thấy cô và Bắc Đường Tuyền đi ngang qua mình, hấn không nhận được mà nói lớn tên cô.

Cô dừng bước chân lại, anh cũng dừng theo cô.

" Xin lỗi...tôi không biết anh " Huyền Lâm Cảnh tuyệt tình nói rồi bước tiếp.

Bắc Đường Tuyền khá bất ngờ, lần đầu thấy cô tuyệt tình như vậy. Anh cũng im lặng không hỏi gì cô, đỡ cô ra ngoài để tiếp tục bữa tiệc.

Cửu Nghiêu Phong nghe cô đáp mà như bị ai đó lấy dao đâm thẳng vào tim, hấn đứng đờ người như tượng ở đó...

Anh xin lỗi đã bỏ rơi em...

Anh xin lỗi...

Tay hấn nắm thành nắm đấm. Cố kìm cảm xúc của mình, Cửu Nghiêu Phong tự lẩm bẩm " Nhất định anh sẽ khiến em yêu anh lần nữa "

Anh sẽ có được em lần nữa...

Bên trong nhà vệ sinh nữ, có một cô gái tiến ra đứng nhìn Cửu Nghiêu Phong từ đằng sau đầy lén lút, nước mắt của cô ấy đã rơi lúc nào không hay.

" Phong..." Cô ấy gọi tên hấn, từ từ nhìn hấn đang rời đi.

" Phong...anh vẫn không thể quên cô ấy sao..."

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Anh và cô cùng trở lại bữa tiệc, vì sợ cô mệt nên anh cũng không đi đâu nhiều..

Thêm nữa...anh sợ Cung Nghiêu Phong kia rất nhân cơ hội thì làm sao?

Tuy không biết đầu đuôi câu chuyện ra sao, nhưng anh cảm thấy hấn ta cũng không tốt lành gì đối với anh.

Mất hợp đồng lần này còn hơn là anh đánh mất cô.

" Anh cứ đi đi...đừng lo cho em " Lâm Cảnh ngồi một góc trong bữa tiệc, biết anh vì mình không đi chào hỏi các vị khách hôm nay, cảm thấy không đáng nên cô lên tiếng

" Nhưng..." Bắc Đường Tùy muốn nói...nhưng lại không dám.

" Anh đừng lo, Cung Nghiêu Phong kia sẽ không dám làm gì em đâu " Cô biết rõ anh đang nghĩ và lo gì, tuy nãy giờ anh không hỏi nhưng cô đoán được...anh đang đấu tranh tư tưởng vì sự việc lúc nãy.

" Được rồi, anh nghe em " Bắc Đường Tùy đứng dậy, cởi áo vest khoác lên vai cho cô.

" Ngồi đây đây, đừng có đi lung tung " Anh vỗ vai cô rồi quay đi.

Huyền Lâm Cảnh chỉ biết lắc đầu, cô đưa li nước cam lên...uống một ngụm rồi bỏ xuống.

Dựa vào ghế, cô thở dài.

Không ngờ ở đây cô lại gặp Cung Nghiêu Phong. Có lẽ khi thấy cô trên khán đài, hấn đã để ý và đi theo sau.

Dù sao cũng đã lâu, cô đã buông bỏ...còn hấn vẫn cố chấp làm gì?

Trước khi cô bị mù, cô và hấn đã từng là một đôi. Không bao lâu thì hấn nói lời chia tay, ra nước ngoài du học.

Cô đã buông bỏ hấn từ đó, ngày hấn trở về từ nước ngoài cô cũng đứng từ xa...nhìn Cung Nghiêu Phong lần cuối.

Không lâu sau đó cô bị mù, kết hôn với anh, đây...và đem lòng yêu anh, mặc dù gương mặt anh cô chỉ ngắm nhìn vài lần...sau đó không thể thấy gì đến giờ nữa.

Đến giờ ánh sáng là gì...cô cũng đã quên hấn rồi.

Cung Nghiêu Phong chia tay cô, đã lâu như vậy còn tìm cô làm gì?

Mà..

Ngày hấn nói chia tay, cô đã đau lòng biết bao, đi dưới mưa như kẻ thất tình, khóc đến sưng cả mắt, sốt nằm li bì mấy ngày liền.

" Mình...đúng là con ngốc " Huyền Lâm Cảnh lắc đầu, cô ngốc thật.

Sơ Sơ Hạ đứng từ xa nhìn thấy cô đang ngồi một mình. Cô ấy từ từ nâng váy, cầm li rượu đi đến.

" Cô ngồi một mình sao? " Sơ Sơ hạ lên tiếng hỏi.

Nghe giọng nói, Lâm Cảnh gật đầu.

Một cô gái sao?

" Tôi ngồi cùng được chứ? " Sơ Sơ Hạ hỏi tiếp.

Cô gật đầu lần hai.

Sơ Sơ Hạ mỉm cười, ngồi xuống cạnh cô.

Cung Nghiêu Phong từ xa nhìn thấy Sơ Sơ Hạ. Hấn đưa đôi mắt đầy bất ngờ và sát khí nhìn Sơ Sơ Hạ.

Sao...từ đầu đến giờ hấn không thấy cô ấy chứ?

Còn đang ngồi cùng Lâm Cảnh.

Hấn muốn tiến lại gần, nhưng nhớ ra đây là bữa tiệc của Bắc gia...Sơ Sơ Hạ có lẽ sẽ không dám làm càn.

" Lúc này tôi nghe cô đàn rất hay...có thể cho tôi làm bạn với cô không? " Sơ Sơ Hạ nắm lấy tay cô, hỏi.

Huyền Lâm Cảnh ít khi tiếp xúc gần gũi với người lạ, cô khó xử không biết nói gì.

" Cô..bị mù sao? " Sơ Sơ Hạ giả ngây hỏi tiếp.

" Ủ..." Huyền Lâm Cảnh gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

#31

" Nè...tôi muốn làm bạn với cô, có được không? " Sơ Sơ Hạ cất giọng bảo, khoe môi có chút gì đó rất mờ ám

Huyền Lâm Cảnh cảm giác được có gì đó rất khó hiểu từ cô gái này. Cứ giống như cô ấy muốn gì từ cô vậy.

Sơ Sơ Hạ bỗng dung nhét gì đó vào tay của cô rồi đứng dậy." Đó là danh thiếp của tôi. Bác phu nhân có nhã hứng thì có thể cùng nhau uống trà nhé "

Nói xong Sơ Sơ Hạ quay người rời đi. Để cô ngồi đó ngơ ngác giữa dòng đời.

" Phu nhân." Thư kí của Bắc Đường Tùy đi đến bên cạnh cô, lên tiếng hỏi.

Thực ra lúc này Sơ Sơ Hạ thấy cậu nên mới rời đi. Cứ như sợ ai nhìn thấy mục đích của mình vậy.

" Là thư kí sao? " Huyền Lâm Cảnh mỉm cười hỏi.

" Vâng.." Cậu thư kí ngồi xuống cạnh cô, nhẹ nhàng đáp.

" Đạo này Đường Tùy vì tôi mà không lo cho công ty, chắc một mình cậu vất vả lắm " Lâm Cảnh bảo.

" Cũng không có gì đâu phu nhân. Tôi quen rồi "

Nói chứ Bắc tổng là người nắng mưa thất thường từ trước đến nay, cậu cam chịu mãi nên cũng quen mất rồi.

Cô chỉ biết cười, không biết nói gì thêm. Bắc Đường Tùy anh chắc làm khổ thư kí lắm đây...

Cậu thư kí ngồi cạnh cô gần mười lăm phút thì anh quay lại, thấy anh cậu liền lúng túng.

" Sếp...tôi thấy phu nhân ngồi một mình nên..." Cậu vội đứng dậy, lấp ba lấp báp.

Bắc Đường Tùy chỉ lắc đầu, không nói gì mà đưa tay vỗ vai cậu thư kí.

Hiểu được ý anh, thư kí liền nhanh chân chạy đi. Ở lại là bắt tăng ca vào ngày mai đó aaaa...

" Đường Tùy..." Cô ngẩn đầu lên, lên tiếng gọi anh.

" Anh đây..." Anh đưa tay chỉnh áo vest trên vai cô mà mình khoác cho, chỉnh lại thật chỉnh chu, trông anh như một ông bố đơn thân chăm sóc con gái vậy.

Lâm Cảnh gọi xong thì không đáp, cô im lặng đưa tấm danh thiếp ra cho anh mà mình được nhận này giờ.

Anh cau mày, nhận lấy cầm lên xem.

Ba chữ Sơ Sơ Hạ làm anh khá khó hiểu, Sơ tiểu thư của Sơ gia sao?

Cái khi gì vậy?

Hết Cửu Nghiêu Phong đến Sơ Sơ Hạ. Tại sao những nhân vật không tầm thường này cứ nhìn ngó lấy cô chứ?

Vợ anh có sức hút vậy sao?

...

Nửa tiếng sau.

Bữa tiệc cũng nhanh chóng kết thúc, anh và cô cũng ra về.

Trên xe, Lâm Cảnh đã ngủ thiếp đi trên vai anh, vì mệt mỏi và cũng như áp lực lúc ban đầu.

Cộng thêm sự xuất hiện của Cung Nghiêu Phong làm cô đầy khó chịu, cứ luôn suy nghĩ mãi. Sợ hắn sẽ làm hại anh...

Nhìn cô ngủ say như con mèo nhỏ, anh bất giác đưa tay xoa đầu cô.

Có lẽ hôm nay để cô lộ diện cùng mình, Sơ Sơ Hạ và Cung Nghiêu Phong đã nhắm tới cô.

Họ...muốn gì từ Huyền Lâm Cảnh?

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

#32

" Ông chủ...có người theo sau ạ " Tài xế bỗng đứng lên tiếng, từ nãy giờ ông quan sát gương chiếu hậu đã nhìn thấy có chiếc xe đi sau mình mãi.

Bắc Đường Tuy nghe thấy mà cau mày, quay đầu lại nhìn...

Một chiếc xe khá đắt tiền. Có lẽ là của Cung Nghiêu Phong rồi.

" Cứ mặc kệ đi, đi bình thường là được "

Trên xe có Huyền Lâm Cảnh cô, tên điên đó chắc sẽ không nổi cơn thần kinh lên mà tông vào xe anh đâu.

Anh ôm chặt cô trong tay mình, tình địch của anh cũng xuất hiện rồi.

Anh sẽ không để đánh mất cô đâu. Kỷ Hàm Hàm anh còn thắng được huống gì Cung Nghiêu Phong chứ?

Xe của Bắc gia về đến, lái vào nhà. Cổng lớn đóng lại, xe của Cung Nghiêu Phong cũng dừng ở lại theo.

" Ông chủ..." Tài xế của hắn lên tiếng hỏi.

" Dừng đây đi..." Hắn lên tiếng nói, ngẩn đầu nhìn biệt thự của Bắc gia.

Hai tiếng sau...

Bắc Đường Tuy ở trên chưa ngủ, anh nhìn qua cửa sổ của nhà mình, từ trên cao anh thấy được xe của Cung Nghiêu Phong vẫn còn đậu ở đó.

" Kiên nhẫn thật " Bắc Đường Tuy đưa tay kéo rèm lại, anh từ từ đi lại giường, nằm xuống ôm lấy cô.

Lâm Cảnh đang ngủ ngon lành...nghe hơi ấm của anh liền cọ cọ như mèo nhỏ, cô còn bất giác bật cười.

Nhìn cô trong lòng mình đáng yêu đến khó cưỡng làm anh cũng cười theo.

Cúi đầu xuống, anh hôn nhẹ vào môi cô.

" Chúng ta...sẽ kết hôn lần nữa "

Mặc dù cô luôn ở bên cạnh anh, nhưng đơn li hôn anh và cô đều ký vào rồi. Bây giờ cả hai cũng không phải vợ chồng, Cung Nghiêu Phong kia lại xuất hiện.

Theo anh đoán...hắn là người yêu cũ của cô!

Ở bên dưới, tài xế vẫn ngồi im lặng trong xe đợi mệnh lệnh của hắn..

" Cho người điều tra về Bắc Đường Tùy " Cung Nghiêu Phong đưa tay nói lòng cà vạt của mình rồi bảo.

" Bây giờ thì về Cung gia đi " Hấn nhắm mắt lại, bảo.

" Vâng..."

Sau hai tiếng đỗ xe ở trước Bắc gia, cuối cùng Cung Nghiêu Phong cũng rời khỏi.

...

Cung gia.

Cung Nghiêu Phong đem bộ mặt sát khí trở về, người trong nhà ai cũng sợ hãi.

Hấn lên phòng, ngồi trong phòng làm việc, ngắm nhìn tám hình mà hấn và cô từng chụp chung. Lúc đó...cô vẫn chưa bị mù...

" Cảnh Cảnh...anh nhớ em đến sắp điên rồi "

Hấn thật sự rất nhớ cô, nhớ cô sắp hóa rồ rồi!

Ôm bức ảnh trong tay mình, Cung Nghiêu Phong từ từ nhắm mắt, nhớ đến những ngày tháng trước kia cùng cô.

Thật vui về...thật hạnh phúc biết bao mà.

Cạch

Sơ Sơ Hạ đẩy cửa đi vào, cô vẫn chưa thay lễ phục mà lúc này mình mặc đến bữa tiệc.

Sơ Sơ Hạ đã đợi hấn về rất lâu rồi..

Cung Nghiêu Phong nghe tiếng bước chân và mùi nước hoa cũng biết là ai tiến vào, mắt vẫn nhắm.hấn lên tiếng:" Vào phòng sao không gõ cửa..."

" Em xin lỗi..." Sơ Sơ Hạ nghe hấn nói mà sợ, giọng có chút run run.

" Hôm nay cô lại đến ngồi cạnh cô ấy...cô muốn làm gì? " Cung Nghiêu Phong mở mắt ra, dùng đôi mắt đầy lạnh lẽo nhìn Sơ Sơ Hạ hỏi.

" Em chỉ muốn làm bạn với cô ấy thôi " Sơ Sơ Hạ đáp.

" Người như cô...tôi không tin được " Hấn nhếch môi cười, đáp tiếp.

" Anh..." Sơ Sơ Hạ nắm chặt tờ giấy trong tay, muốn ném cho hấn xem nhưng lại không dám..

" Anh ghét em vậy sao? " Cô đau đớn hỏi, hấn...ghét cô đến vậy sao? Sao lần nào cũng buông lời cay đắng với cô chứ?

" Phải " Cung Nghiêu Phong chắc nịch trả lời.

" Tôi ghét cô "

" Cô nghe rõ rồi chứ? "

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

#32

" Cung Nghiêu Phong em có thể mạnh mẽ mọi thứ. Nhưng đối với lời nói của anh, em không thể đứng vững nổi nữa rồi " Sơ Sơ Hạ mỉm cười, nước mắt cũng rơi xuống, cô nhìn hấn một lần cuối rồi rời khỏi.

Tờ giấy trên tay cô cũng bị nhàu cho nát, cô không muốn cho hấn xem nữa...cô không muốn nữa.

Sơ Sơ Hạ rời đi, Cung Nghiêu Phong bắt lực dựa đầu vào ghế.

Trái tim hắn chỉ có Lâm Cảnh...làm gì có chỗ cho Sơ Sơ Hạ đây.

Sơ Sơ Hạ là đàn em của hắn khi du học ở nước ngoài, cô đem lòng yêu hắn bao năm qua. Nhưng hắn không yêu cô...một chút cũng không..

Khi trở về cô cũng bám theo sau hắn, hắn luôn bảo cô phiền phức nhưng cô luôn theo sau, mặc dù có bị hắn nói thế nào..

Đúng là đồ ngốc mà...

Sơ Sơ Hạ rời khỏi Cung gia...cô vừa đi vừa khóc..

Chính bản thân cô cũng không biết mình cần gì bây giờ nữa.

" Cung Nghiêu Phong...tại sao em yêu anh đến như vậy chứ? "

...

Ba ngày sau.

Huyền Lâm Cảnh đang ngồi ở sofa nghe ban nhạc mình thích thì quản gia đi vào.

" Phu nhân...có người cần tìm cô " Quản gia ghé sát tai cô bảo.

" Ai vậy? " Lâm Cảnh bất ngờ, trước giờ cô có thân thiết với ai đâu?

" Là Sơ Sơ Hạ...tiểu thư của Sơ gia " Quản gia đáp..

Nghe đến tên, cô nhớ ra là người mà nói chuyện với mình hôm bữa tiệc.

Cô gật đầu bảo:" Cho cô ấy vào đi "

Quản gia nghe liền ra ngoài, mời Sơ Sơ Hạ vào trong.

Sơ Sơ Hạ tiến vào, nhìn thấy cô đang ngồi ở sofa liền lại gần.

" Cô còn nhớ tôi không? " Sơ Sơ Hạ lên tiếng.

" Có chứ. Mời ngồi " Huyền Lâm Cảnh gật đầu, mỉm cười, cô đưa tay bỏ điện thoại của mình qua một bên.

" Huyền Lâm Cảnh..." Sơ Sơ Hạ bỗng dưng gọi họ tên cô.

Cô khựng lại. Trước đó cô đâu nói tên mình? Làm sao Sơ Sơ Hạ này biết?

" Xin lỗi. Tôi hỏi tên phu nhân ở bữa tiệc rồi...nên..." Sơ Sơ Hạ liền nói thêm

" À không sao..." Lâm Cảnh cảm thấy kì lạ.

Rất nhanh quản gia đem trà nóng ra cho cả hai, đặt li trà xuống ông vội vào trong cùng Cửu Hi.

" Con xem...sao lại có người đến tìm phu nhân? " Quản gia nhìn Cửu Hi bảo.

Cửu Hi nhún vai:" Con chịu rồi "

" Có nên báo cho ông chủ không? " Quản gia lo lắng.

" Ông bình tĩnh đi, con và ông xem tình hình đã "

Quản gia nghe vậy liền gật đầu, cả hai cùng nhau ra ngoài lén lút quan sát.

" Phu nhân lớn tuổi hơn tôi...có thể gọi phu nhân là chị không? " Sơ Hạ hỏi.

" À được..."

Huyền Lâm Cảnh chả hiểu tình huống gì. Cô chỉ biết gật đầu và lắc đầu cả thôi.

Ngồi gần nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng cô cũng làm quen với được Sơ Sơ Hạ. Cảm thấy cô gái này rất dễ gần, nhưng lời nói mang gì đó rất đầy tâm sự.

"Ngày mai em có thể mời chị đi uống cà phê không? " Sơ Sơ Hạ nắm lấy tay cô, hỏi.

"Ừm..." Lâm Cảnh gật đầu. Cô muốn tìm hiểu Sơ Sơ Hạ này, đuổi đến tận nhà cô để làm quen thì có gì đó không ổn rồi.

Nghe cô đã đồng ý, Sơ Sơ Hạ mỉm cười mãn nguyện. Nói chuyện thêm một lát nữa thì ra về.

" Cảnh Cảnh "

Vừa thấy Sơ Sơ Hạ ra về, Cửu Hi liền xông ra ngoài.

" Cô gái đó là sao? Chị cảm thấy cô ấy không tốt lành gì đâu " Cuộc trò chuyện cả hai đều được Cửu Hi nghe thấy, Sơ Sơ Hạ mang đến cái gì đó đầy đáng ghi cho Cửu Hi.

" Chị đừng lo. Việc này em sẽ nói Đường Tùy " Cô đáp.

Nghe cô bảo vậy, Cửu Hi cũng gật đầu an tâm. cô đã quá khổ trước kia rồi, sau này chỉ mong bình yên đến thôi.

Cũng mong Bắc Đường Tùy bảo vệ cô cho tốt.

...

Đêm.

Bắc Đường Tùy đi làm về, anh vẫn bình thường như mọi ngày, cùng cô ăn cơm, cùng cô nghe nhạc.

Mấy hôm nay anh đang tìm mua cho cô piano để nghe cô đàn cho mình nghe. Nhưng vẫn chưa chọn được cái tốt nhất mấy...

" Đường Tùy..." Huyền Lâm Cảnh bỗng đứng trở người, ôm lấy anh.

Anh đang suy nghĩ về việc mua đàn, khi cô ôm có chút giật mình.

" Sao vậy? " Bắc Đường Tùy trở người, đưa tay vén tóc cô hỏi.

" Mai em ra ngoài cùng Sơ Hạ nhé? " Cô đáp.

"..."

Sơ Sơ Hạ?

" Hôm nay cô ấy đến gặp em. Sau một hồi trò chuyện em thấy cô ấy cũng rất dễ gần, em muốn làm bạn với cô ấy " Lâm Cảnh nhỏ giọng bảo.

" Được...anh sẽ cho người theo sau em " Anh khẽ hôn lên trán cô, đáp.

" Cảm ơn anh..." Lâm Cảnh mỉm cười, đưa tay nắm lấy áo anh như đứa trẻ.

Bắc Đường Tùy rơi vào trầm tư. Điều tra anh cần đến giờ vẫn chưa có đầy đủ, vẫn chưa biết Sơ Sơ Hạ kia là tốt hay xấu.

Anh vẫn nên cho người theo dõi tốt hơn...

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

#34

Ngày hôm sau.

Nhìn chiếc xe đưa Lâm Cảnh đi, Cửu Hi có chút không an tâm. Cô có cảm giác hôm nay Lâm Cảnh sẽ gặp gì đó không may...

Tài xế của Bắc gia đưa cô đến tiệm cà phê nhỏ, nơi mà Sơ Sơ Hạ đã điện và báo cho cô biết địa chỉ.

" Cảm ơn " Huyền Lâm Cảnh ngồi xuống ghế, nói lời cảm ơn với tài xế đã đỡ mình vào trong.

" Không có gì ạ " Tài xế nói rồi rời đi, đúng lúc thì Sơ Sơ Hạ bước vào.

" A...chị mới đến sao? " Sơ Hạ tiến lại bàn chỗ cô đang ngồi, lên tiếng bảo.

" Ủm.." Cô gật đầu.

Cả hai cùng nhau trò chuyện, bên ngoài thì là người của Bắc Đường Tùy vây xung quanh theo dõi.

...

Bắc thị.

Bắc Đường Tùy ngồi nhìn màn hình máy tính nhưng lòng anh có chút gì đó không ổn. Cứ khó chịu sao sao ấy..

" Sao vậy sắp? " Thư kí của anh lên tiếng hỏi. Nãy giờ cứ thấy anh bồn thần.

" À ừ không sao " Anh lên tiếng đáp.

Hay là do anh suy nghĩ lung tung vậy?

Cứ cảm giác cô sẽ gặp gì đó không may...

Nhất là đi cùng với Sơ Sơ Hạ vào hôm nay nữa.

...

Ba tiếng trôi qua, mọi thứ đều diễn ra yên bình. Cô và Sơ Sơ Hạ vẫn còn ở tiệm cà phê đó, cả hai dường như nói đến mây trắng gì rồi.

Sơ Sơ Hạ cũng không ngại mọi thứ, kể tất cả chuyện về mình và Cung Nghiêu Phong cho cô nghe.

Nghe xong thì cô chỉ biết lắc đầu. Cung Nghiêu Phong hẳn quá nặng tình...mà bỏ đi một cô gái yêu hắn nhiều đến vậy sao? Thật là không hiểu nổi hắn nữa rồi..

" Chúng ta đi dạo không? " Sơ Hạ nắm lấy tay cô, đề nghị hỏi.

" À được " Cô mỉm cười đáp. Thật ra ngồi đây tám chuyện nãy giờ, cô cảm thấy nhàm chán lắm rồi.

Sơ Hạ liền vui mừng, thanh toán rồi cùng cô đi dạo trên phố.

Mặc dù tài xế của cả hai đã về, nhưng những tên vệ sĩ mà anh phái theo cô vẫn còn rất nhiều ở đằng sau. Bọn họ cứ đi sau cả hai, vừa đi vừa quan sát tình hình.

Cả hai dừng ở đèn đỏ, đợi tín hiệu cho người đi bộ sáng lên rồi cùng nhau sang đường.

Do giờ này khá nhiều người đi lại nên dòng người đông đúc, Sơ Sơ Hạ không cẩn thận bị dể lại phía sau, để cô phải đi trước mình. Cũng may Lâm Cảnh xác định phương hướng tốt....

Nhưng...

Dòng người đã đi qua hết, Sơ Sơ Hạ đứng đờ người nhìn Huyền Lâm Cảnh đang gục xuống..

Tín hiệu dành cho người đi bộ cũng tắt đi, lúc này đèn xanh cũng hiện lên cho những chiếc xe đang đợi đó khởi hành.

Nhưng không có chiếc xe nào dám chạy lên, tài xế trong những chiếc xe cũng mở cửa đi xuống.

" Lâm Cảnh..." Sơ Sơ Hạ lao đến ôm lấy cô lên, cả người cô toàn máu...sao thế này..

" Sơ...H...ạ...nguy hiểm..." Lâm Cảnh không biết chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy đằng sau mình chảy máu rất nhiều...cô gục xuống đường trong vô thức...

" Lâm Cảnh...chị sao vậy...Lâm Cảnh..." Sơ Sơ Hạ ôm chặt lấy cô, vừa khóc vừa lắc đầu, cả người cô cứ chảy máu không ngừng...máu chảy ra thấm đầm cả chiếc váy đang mặc và của Sơ Sơ Hạ.

" Làm ơn...ai đó gọi cấp cứu...làm ơn đi..."

Những người xung quanh cũng hoảng hốt cảnh tượng trước mắt, chỉ duy nhất trong đám đông, một kẻ lạ mặt khước môi hiện lên nụ cười kì lạ, tay đang giấu chặt con dao đâm máu vào trong túi...kẻ đó quay người rời đi.

" Lần này...thì cô chết rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

#35

Bệnh viện.

Sơ Sơ Hạ ngồi trước cửa phòng cấp cứu, cả người cô run rẩy cả lên, cô không thể ngừng khóc. Cảnh tượng trước mắt mình lúc này vẫn còn vang vọng trong đầu cô..

Cả người Lâm Cảnh chỉ toàn màu, trong rất đau đớn.

Sơ Hạ lắc đầu mình thật mạnh...cô không thể gục xuống, cô phải đợi Lâm Cảnh an toàn trở ra mới được.

Bác Đường Tuy lúc này như kẻ điên đi đến phòng bệnh viện. Anh đang trên đường trở về nhà thì nghe vệ sĩ báo tin vợ mình bị đâm...anh đã lao đến đây với tốc độ không thể tả được nữa...

" Cô..." Bác Đường Tuy lao đến nắm lấy bả vai của Sơ Sơ Hạ, lắc mạnh hỏi.

Cả người anh dường như mất bình tĩnh, thư kí cũng may lúc này đuổi kịp theo sau anh, chạy đến kéo anh ra.

" Sếp...bình tĩnh đi " Thư kí kéo cậu ra, nhìn Sơ Sơ Hạ.

Theo điều tra thì anh và cậu đều biết Sơ Sơ Hạ này yêu Cung Nghiêu Phong, còn hấn lại yêu cô.

Nhưng...nhìn biểu hiện của cô gái này bây giờ...không giống kẻ đã cho người ra tay với Lâm Cảnh phụ nhân được?

Còn có kẻ khác sao?

" Sơ Sơ Hạ...cô nói đi...cô làm gì cô ấy hả "

Cung Nghiêu Phong không biết đâu ra lao đến, đưa tay bóp chặt cổ của Sơ Hạ.

" Khụ...tò...i...không..." Cô lắc đầu nhìn hấn. Cô không làm gì cả...tại sao hấn lại mới đến đã đổ oan cho cô chứ?

" Đây anh kia..."

Y tá từ xa đi đến nhìn thấy cảnh hấn bóp cổ Sơ Sơ Hạ, liền chạy đến đẩy hấn ra..

" Đây là bệnh viện đây " Y tá một tay đỡ Sơ Sơ Hạ lên, nhìn hấn và Bác Đường Tuy đầy phẫn nộ bảo.

Sơ Sơ Hạ dường như kiệt sức, nắm chặt lấy áo của y tá rồi ngất đi.

" Đây...đây cô ơi "

Y tá hoảng hốt khi nhìn thấy cô lăn đùng xuống sàn, hỏi hấn lay Sơ Sơ Hạ.

" Còn không mau đưa cô ấy đến bệnh viện " Y tá quay lại nhìn ba người đàn ông đứng đó.

Đồ vô lương tâm...

" Anh làm đi..." Thư kí nhìn Cung Nghiêu Phong bảo.

" Cậu..." Cung Nghiêu Phong nhìn cậu tức giận lên.

" Còn không mau làm? " Thư kí vênh mặt nhìn hấn.

Hấn ngậm ngùi tức giận, đi lại bế Sơ Sơ Hạ lên, đi theo y tá đến phòng bệnh.

Trước cửa phòng cấp cứu chỉ còn anh và thư kí. Cậu từ từ đỡ anh lại đây ghế gần đó ngồi xuống.

" Sếp...tôi biết anh lo cho phu nhân, anh nên giữ bình tĩnh " Thư kí vỗ vai anh bảo.

Đi theo anh lâu vậy. Chỉ có Huyền Lâm Cảnh là luôn làm sếp mất bình tĩnh, lần trước cũng vậy, lần này cũng vậy.

Bác Đường Tùy cúi mặt xuống, hai tay cố gắng cầu khẩn...chỉ mong sao cô bình an trở ra...

Đám vệ sĩ được anh phái theo sau cô lúc này mới dám lộ diện, cúi mặt từ từ đi đến bên anh.

" Chúng tôi xin lỗi " Cả bọn cúi mặt đồng thanh lên tiếng. Thật sự nhiều người đi theo phu nhân như vậy...thế mà không ai bảo vệ được cô, thật đáng trách!

Bác Đường Tùy ngẩn mặt nhìn họ, bình thường anh sẽ tức giận bảo họ cắt, nhưng nhớ đến cô...anh giữ bình tĩnh lên tiếng hỏi:" Nói cho tôi nghe chuyện lúc đó "

Đám vệ sĩ giật mình khi thấy sếp không mắng chửi mình, gật đầu kể lại mọi chuyện.

" Lúc đó phu nhân và tiểu thư Sơ qua đường. Do đường xá đông đúc nên phu nhân bị đẩy lên trước, còn Sơ Hạ tiểu thư bị để lại phía sau. Lúc Sơ tiểu thư qua đường được rồi thì phu nhân đã gục xuống đường...người đẩy máu " Đội trưởng lên tiếng, tay anh ta nắm chặt thành nắm. Đây là lần đầu tiên anh ta cảm thấy mình làm nhiệm vụ thật thảm bại...

Anh ngồi đó nhìn thư kí, rồi nhìn đám vệ sĩ. Khẽ nhăn mặt...anh cố suy nghĩ...

Thư kí cũng dựa đầu vào tường. Cậu đang cố gắng suy nghĩ ra kẻ nào có thể ra tay. Thuê sát thủ đâm Huyền Lâm Cảnh tại đám đông mà không có gì, chứng tỏ một sát thủ vừa có tiếng...vừa có tài rồi.

" Là kẻ nào chứ? " Bác Đường Tùy và thư kí nhìn nhau, đồng thanh hỏi.

" Sếp...tiểu thư Sơ Sơ Hạ đâu ạ? " Một tên vệ sĩ lên tiếng hỏi.

" Cô ấy à...được y tá đưa đi rồi " Thư kí đáp hộ anh..

" Vậy sao. Lúc đưa phu nhân đến đây, cô ấy rất sợ và lo lắng cho phu nhân, còn rất hoảng hốt...người cô ấy chỉ toàn máu của phu nhân thôi. "

...

Phòng bệnh.

Sơ Sơ Hạ được y tá đưa đến đây nghỉ ngơi, truyền nước biển cho cô xong y tá lúc này nhìn hẩn bảo:" Lúc bạn cô ấy được đưa đến đây cấp cứu...cô ấy rất hoảng sợ và lo lắng, ngồi khóc suốt trước cửa phòng cấp cứu "

"..." Cung Nghiêu Phong im lặng, đưa mắt nhìn Sơ Hạ đang ngủ say trên giường.

" Còn anh nữa? Mới tới đã lao đến chỗ cô ấy. Cô ấy đã hoảng loạn còn gặp anh. Đúng là anh cưới phải anh là xui xẻo " Y tá liếc mắt nhìn hẩn rồi lướt qua.

Định ra khỏi phòng bệnh thì cô nhớ ra gì nữa, quay đầu lại nhìn hẩn." Còn nữa...cô gái đó đang mang thai đấy "

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

#36

Ba tiếng sau.

Sau nhiều giờ cấp cứu cuối cùng Huyền Lâm Cảnh cũng vào trạng thái an toàn. Nhìn thấy cô nằm trên giường bệnh đang ngủ say, anh cảm thấy thật an tâm

Bác sĩ bảo cũng may đưa đến bệnh viện sớm. Vết đâm có lẽ đầy vôi vả nên không quá sâu và ảnh hưởng đến tính mạng.

"May quá..." Bắc Đường Tùy nắm lấy tay cô, thở phào nhẹ nhõm.

Sơ Sơ Hạ lúc này cũng tỉnh dậy, nghe tin cô đã an toàn liền chạy đến phòng bệnh tìm cô.

Nhìn thấy anh ngồi yên trong, cô không dám vào làm phiền cả hai. Chỉ nhìn Lâm Cảnh qua cửa sổ...may quá, Lâm Cảnh không sao rồi..

"Cô..." Cung Nghiêu Phong không biết đâu ra xuất hiện, đưa tay đặt lên vai Sơ Sơ Hạ.

Nghe tiếng hấn mà cô giật bản mình, quay đầu lại nhìn thấy mặt hấn, cô sợ hãi lùi ra sau.

"Em...em không làm gì chị ấy đâu.." Cô lắc đầu thật mạnh, tay cô nắm chặt những vãn run cả lên.

Cung Nghiêu Phong từ từ đi lại gần cô, đưa tay kéo cô thật mạnh lùi đi.

Sơ Sơ Hạ bị hấn lùi đi chưa kịp ú ớ câu gì, không thể ngăn hấn lại...hấn đã dùng sức cô có cổ hết sức cũng vậy thôi...

Hấn lùi cô về phòng bệnh, để cô ngồi xuống giường. Cung Nghiêu Phong lấy trong túi ra một tờ giấy, rồi đưa cho Sơ Sơ Hạ xem.

"Chuyện này là sao? Cô mang thai hai tháng rồi..." Hấn nhìn cô, lúc y tá bảo cô mang thai, hấn không thể tin được..

Sơ Sơ Hạ cảm tờ giấy lên, cắn môi dưới...chết tiệt, bị hấn phát hiện rồi...

"Đứa nhỏ là con ai?" Cung Nghiêu Phong nắm chặt vai cô, lắc mạnh hỏi.

Cả hai bốn mắt nhìn nhau, Sơ Sơ Hạ chỉ cười, cô không sợ nữa.

"Là con của anh..." Sơ Sơ Hạ đáp rồi khẽ cúi mặt xuống.

Hai tháng trước hấn uống rượu say ở bar, thư kí của hấn gọi cô đến đón về. Nào ngờ có kẻ hạ xuân được hấn, cuối cùng khi đưa hấn về đến nhà...cô đã bị hấn kéo lấy, ân ân ái ái cả đêm..

Sáng hôm sau thì cô rời đi rất nhanh, sợ hấn sẽ tức giận khi thấy mình và biết chuyện. Nào ngờ hấn quên sạch, cũng không nhớ ra là cô đưa hấn về và chuyện đêm đó.

"Không...không thể nào, tôi và cô chưa từng..." Cung Nghiêu Phong cau mày, cô và hấn chưa từng ngủ với nhau? Sao lại thế được..

Cô cố hít thật sâu, rồi trả lời:"Thật ra hai tháng trước anh uống say rồi còn bị người ta hạ xuân được. Cuối cùng anh không biết trời trăng gì, nên đã kéo lấy em và..."

"Anh đừng hiểu lầm là em nhân cơ hội. Thật ra lúc đó em cũng không thể làm gì được, sức của anh...em đây không nổi" Sơ Sơ Hạ ngẩn đầu nhìn hấn cười đau thương..

Cô đưa tay đẩy nhẹ hấn ra, rồi nói thêm:"Nếu anh không thích đứa nhỏ này thì cứ lờ đi. Em sẽ nuôi nó, đừng bắt em phá đi..."

Sơ Sơ Hạ vừa sợ vừa run, cái cô sợ chính là hấn. Sợ Nghiêu Phong hấn máu lạnh mà bắt cô bỏ đi đứa nhỏ.

Cô nắm chặt tờ giấy trong tay, hồi hộp nghe hấn lên tiếng và quyết định này.

Cung Nghiêu Phong không nói, hấn đưa tay mình ra, ôm lấy Sơ Sơ Hạ.

"Tôi xin lỗi...tôi không ngờ bản thân mình lại làm ra chuyện khốn nạn này..." Hấn nhỏ giọng bảo. Hấn từ đầu không có tình cảm với Sơ Sơ Hạ...thật ra là không biết.

Cái bóng của Lâm Cảnh quá lớn, đè nặng con tim hấn. Sơ Sơ Hạ theo hấn đằng sau lâu vậy, tàn nhẫn với cô hấn cũng không dám ra tay.

Sơ Sơ Hạ nắm lấy áo hấn, chỉ nhắm mắt lại...lần đầu hấn xin lỗi cô, lần đầu hấn đầy dịu dàng thế này...

...

Phòng bệnh của Lâm Cảnh.

Bắc Đường Tùy ngồi lì ở đó, anh không có ý định đi về nhà. Định báo tin cho mẹ anh biết, nào ngờ...

"Con dâu tôi..." Bắc phu nhân mở cửa phòng bệnh ra, nhìn thấy cô đang hôn mê trên giường mà đau lòng.

"Mẹ..." Nghe tiếng mẹ mình mà anh hoảng hồn, không những không có mẹ anh...còn có Kỳ Hàm Hàm.

"Lâm Cảnh..." Kỳ Hàm Hàm đỡ người khi thấy cô nằm đó. Chỉ mới xuất viện chưa lâu bây giờ con bé đã nằm đó lần nữa

" Có chuyện gì vậy hả? Lần này có phải con/ cậu gây ra không? " Cả hai đồng thanh nhìn Bắc Đường Tùy hỏi đầy áp đảo.

Thư kí đang đi vào, nghe giọng của hai vị đây mà cậu run người.

" Chủ tịch...Kỷ tổng..." Thư kí nhìn cả hai, lắp bắp lên tiếng.

Bà và Kỷ Hàm Hàm quay đầu lại, nhìn cậu thư kí.

" Không phải do sếp đâu ạ. Lúc nghe tin phu nhân bị thương, sếp đã chạy đến bệnh viện mà xem nữa gây ra tai nạn giao thông "

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

#37

Bác phu nhân và Kỷ Hàm Hàm ngồi nghe thư kí kể lại mọi chuyện. Sau khi biết rõ thì đều nhìn cô đầy đau lòng. Con bé này là người hiền lành...tại sao luôn có người muốn hại đến chứ?

Ở hiền mà gặp ác sao?

Bác phu nhân lấy điện thoại ra nhắn tin cho ai đó, rất nhanh sau đó bà cắt điện thoại đi.

" Mẹ...và chị ta sao lại..." Anh lúc này lên tiếng hỏi.

" Tôi và mẹ lo cho Cảnh Cảnh nên về đây. Nào ngờ vừa về đến thì biết tin từ quán gia nên chạy đến đây " Kỷ Hàm Hàm lên tiếng.

" Vậy...vậy sao " Bắc Đường Tùy bỗng dưng lắp bắp. Lúc mẹ anh xuất hiện anh muốn xuất hồn ra luôn...

" Việc này mẹ sẽ cùng con điều tra, không thể để Cảnh Cảnh bị nguy hiểm đến tính mạng nữa " Bác phu nhân chắc chắn nhìn anh, rồi nhìn cả Kỷ Hàm Hàm.

" Dĩ nhiên con cũng sẽ tham gia " Hàm Hàm nhún vai. Mẹ đã ra tay vậy cô ngại gì nữa?

" Cảm ơn...hai người " Anh mỉm cười nói. Anh sợ một mình sẽ không bảo vệ cô nổi, cũng may có mẹ và Kỷ Hàm Hàm giúp rồi...

...

Sơ Sơ Hạ được Cung Nghiêu Phong đưa về Cung gia. Sơ gia trước giờ không quan tâm con cái, họ chỉ lo sự nghiệp, đến giờ vẫn vậy.

Hắn đỡ cô về phòng của mình, trước kia nhìn thấy cô đã chán ghét. Khi biết cô mang thai liền dịu dàng.

Cô cảm thấy đầy giả dối...nhưng cũng dối lòng mà chấp nhận.

" Nghỉ ngơi đi " Hắn đỡ cô nằm xuống, rồi kéo mền lên đắp cho Sơ Hạ.

" Sau khi em ngủ dậy...hãy đưa em đến thăm chị Cảnh " Cô nắm lấy tay hắn nói.

Hắn nhìn cô gật đầu. Rồi nhẹ nhàng xoa đầu cô.

" Ngoan, ngủ để giữ sức đi " Cung Nghiêu Phong buông lời nhẹ nhàng. Bình thường đều là lời cay đắng...

Ra khỏi phòng. Hắn đóng cửa lại rồi dựa vào cửa, hít một hơi thật sâu...

" Minh...có đang lật mặt không? "

Trước kia luôn đối xử với cô như băng giá. Bây giờ lại dịu dàng ấm áp.

Hắn ngồi bệch xuống sàn, lắc đầu mình thật mạnh.

Bây giờ...hắn nên làm gì đây chứ?

Trong phòng, Sơ Hạ nằm quay lưng, thở dài..

Sau khi tìm ra kẻ hại Lâm Cảnh. Có lẽ cô nên đi để khỏi làm hấn khó xử.

" Không có ba...vẫn có mẹ " Cô mỉm cười nói một mình, rồi nhắm mắt lại ngủ đi..

...

Bệnh viện.

Khuya...

Hành lang bệnh viện bây giờ cũng vắng người, chỉ còn vài y tá đi trực xung quanh.

Trong phòng bệnh. Một kẻ lạ mặt đi vào, còn mặc áo blouse trắng của bác sĩ. Trên tay cầm một chai gì đó..

Anh ta vào phòng, đổ xăng xung quanh giường của Lâm Cảnh.

" Xin lỗi " Anh ta đáp, rồi lấy hột quẹt ra, nhìn cô đầy hối hận.

" Tôi cũng bất đắc dĩ thôi " Nói xong ta từ từ để đồ bật lửa mình rơi xuống sàn..

Bùm

Lửa ngày càng cháy to lên, xăng được đổ xung quanh giường cũng dần bốc hỏa.

Kẻ lạ mặt đó vội chạy đi, trước khi đi định khóa trái cửa. Nhưng căn rứt lương tâm, anh ta không khóa, còn mở cửa...đưa tay bấm vào tín hiệu báo cháy của bệnh viện rồi mới chạy đi.

Sơ Sơ Hạ đang đến gần phòng bệnh của cô thì nghe thấy tiếng chuông, hoảng hốt nhận ra có việc gì đó không ổn, vội đi đến ngay phòng của Lâm Cảnh.

Chạy đến là cảnh tượng chỉ còn lửa, riêng Lâm Cảnh vẫn ngủ say trên giường.

Sơ Sơ Hạ không suy nghĩ, cô lao vào trong, mặc kệ lửa cháy to và nóng...mặc kệ lửa có thể làm mình mất mạng.

Cô lao đến bên giường thật nhanh, lôi Lâm Cảnh xuống giường. Sức của cô không thể chống chọi được.

" Khụ..."

Lửa cháy ngày càng to, khói bốc nghi ngút lên..

Bác sĩ và y tá đang đi trực nghe thấy tiếng chuông liền chạy đến, mỗi người cầm bình chữa cháy cố gắng dập lửa.

" Gọi cứu hỏa chưa? " Vị bác sĩ vừa dập lửa vừa hỏi.

" Dạ rồi...khụ " Y tá cũng đáp, nhanh tay nhanh chân giúp vị bác sĩ kia dập lửa.

Nhưng lửa cháy càng ngày càng to, Sơ Sơ Hạ không thể đưa cô ra ngoài cửa được nữa. Cuối cùng cô đỡ Lâm Cảnh đến góc tường dùng thân mình che chắn cho Lâm Cảnh.

" Khụ...khụ..." Sơ Sơ Hạ ho sặc sụa...khó thở...nhiều quá...

" Lâm Cảnh!!! "

Bác Đường Tuy không biết đâu ra xông vào, anh đang trở về phòng bệnh cô thì thấy cảnh tượng này. Nhờ có bình chữa cháy, đã dập bớt lửa nên anh có thể chạy vào đây được.

" Khụ...ở đây..." Sơ Sơ Hạ đưa cánh tay lên, quờ quờ lớn tiếng gọi.

Nghe tiếng của Sơ Hạ, anh liền lao đến như con hổ dữ.

" Đưa...chị ấy ra ngoài...mau " Sơ Sơ Hạ liền giao Lâm Cảnh cho Bác Đường Tuy.

" Còn cô..." Anh ôm lấy Lâm Cảnh trong tay, rồi đầy khó xử nhìn Sơ Hạ.

Cả hai người...anh không thể đưa ra ngoài cùng lúc được..

" Không sao đâu...mau...đi đi " Sơ Sơ Hạ đưa tay đẩy anh đi, rồi ngồi bệch xuống sàn.

" Tôi...mạng lớn lắm "

" Cố gắng lên " Bắc Đường Tùy nhìn Sơ Sơ Hạ rồi ôm Huyền Lâm Cảnh ra ngoài.

Sơ Sơ Hạ ngồi bệch xuống sàn, mắt cô dần mờ đi...mơ mơ màng màng nhìn cảnh tượng biển lửa đang dần cháy to.

" Khụ.. "

Vì hít phải nhiều khói, cô dần ho liên tục. Ôm bụng mình, cô đang từ từ rơi vào mất ý thức..

" Minh...chắc sắp thành heo quay rồi " Sơ Sơ Hạ cười nhạt, rồi mắt cô dần nhắm lại..

" Sơ Sơ Hạ. Sơ Sơ Hạ!!!! "

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

#38

Ngày hôm sau...

Sơ Sơ Hạ mở mắt ra, cô chớp chớp nhìn trần nhà...

Cô....còn sống sao?

Cô chống tay ngồi dậy, lắc đầu thật mạnh để tỉnh táo. Nhận ra mình đang nằm trên giường bệnh. Còn đang mặc đồ bệnh nhân, hình như còn ở phòng VIP nữa..

Sơ Sơ Hạ nhớ ra việc hôm qua, liền xuống giường đi tìm Lâm Cảnh. Nào ngờ khó nhọc vừa đi ra tới cửa, đã nghe thấy tiếng Cung Nghiêu Phong và Bắc Đường Tùy ở phòng bên cạnh.

Cô từ từ đi qua bên đó, nhìn qua cửa sổ. Cả hai đều đang rất vui mừng khi thấy Lâm Cảnh đã tỉnh, cô ấy còn đang dựa đầu vào lòng Bắc Đường Tùy, anh hết mực dịu dàng cho Lâm Cảnh uống nước.

Sơ Sơ Hạ chú tâm nhất là đôi mắt của Cung Nghiêu Phong, hẳn nhìn Lâm Cảnh rất ôn nhu..

Mặc dù Bắc Đường Tùy đang ôm Huyền Lâm Cảnh trong tay.

Nghe lại thấy mình đang làm phiền họ, Sơ Sơ Hạ cười nhạt rồi quay người về phòng. Cả người cô dường như bủn rủn, muốn đứng vững cũng không thể.

" Cô sao vậy? "

Y tá đang đi đến nhìn thấy Sơ Sơ Hạ đang chống tay vịn vào tường, cô y tá liền chạy đến đỡ Sơ Sơ Hạ.

" Không...không sao.." Sơ Sơ Hạ chỉ lắc đầu cười.

" Phòng cô ở đâu, tôi đỡ cô về.." Y tá nhìn Sơ Sơ Hạ nói.

" Đàng đó " Sơ Sơ Hạ chỉ tay phòng mình, y tá gật đầu rồi đỡ Sơ Sơ Hạ về phòng.

Bên trong, Lâm Cảnh nghe tiếng của Sơ Sơ Hạ. Cô liền hỏi Bắc Đường Tùy:" Sơ Sơ Hạ...em ấy đâu..."

Bắc Đường Tùy ngó người ra. Đêm qua cũng may nhờ Sơ Sơ Hạ cô mới được cứu sống, anh lại quên bèn mất đi.

" Để tôi đi " Cung Nghiêu Phong lên tiếng, bỏ tay vào túi quần rồi quay người đi.

Cả hai im lặng nhìn hẳn rồi đi, anh thờ dãi lắc đầu.

Lâm Cảnh tuy mới tỉnh dậy, nhưng anh đã kể mọi việc xảy ra cho cô biết. Sau đó cô lại càng thấy thương Sơ Sơ Hạ, nghe đâu em ấy đã mang thai con của

hắn. Còn hắn thì..

Bắc Đường Tùy bỗng đứng ôm lấy Lâm Cảnh. Anh thở nhẹ ra..

" Lần sau anh sẽ không bỏ em một mình nữa..." Anh nhẹ nhàng nói.

Đêm qua anh chỉ rời khỏi phòng bệnh một chút thì đã có kẻ phóng hỏa muốn giết cô. Nếu không có Sơ Sơ Hạ đến lúc đó, có lẽ anh mất cô mãi mãi trong biển lửa rồi.

Cũng may một phần, lúc anh đưa cô ra ngoài thì đã không kịp lao vào cứu Sơ Sơ Hạ. Lúc ấy Cung Nghiêu Phong cũng đến kịp thời, lao vào cứu Sơ Sơ Hạ không suy nghĩ ở trong biển lửa.

Chỉ là khi đưa Sơ Hạ ra ngoài. Về mặt Cung Nghiêu Phong không biểu lộ tâm tình gì, nét mặt cứ như mặt hồ nước vậy...yên tĩnh đến lạ thường.

Huyền Lâm Cảnh biết anh đang sợ mất mình, cả người anh dường như đang run hết lên. Cô chỉ cười, phải chi cô có thể nhìn thấy cảnh tượng này...sẽ ảm áp biết bao.

Kết hôn rồi li hôn, có lẽ đây là những cảm giác cô được trải qua cùng anh. Hiểu tâm tình của anh như thế nào...

" Anh sợ mất em lắm..." Bắc Đường Tùy nói thêm, ôn nhu đặt lên trán cô nụ hôn.

Cô chỉ nắm chặt áo anh, mỉm cười đáp:" Chỉ cần anh buông bỏ, em sẽ đi. Còn nếu không, em sẽ bám theo anh cả đời "

Nghe lời của cô nói, anh càng vui mừng hơn:" Anh sẽ không bao buông bỏ em. Bắc Đường Tùy đã quá tệ với em rồi, sau này anh sẽ bù đắp cho em cả đời "

Lúc ôm cô ra khỏi biển lửa, những hình ảnh anh đối xử tệ với cô trước kia ủa về trong đầu anh. Lúc đó anh rất sợ, sợ lắm...

Nếu không có mẹ anh. Có lẽ bây giờ anh đã thành kẻ cô độc rồi, đánh mất cô mãi mãi. Không còn gì để hối lỗi nữa..

" Tùy...em yêu anh..."

...

Phòng của Sơ Hạ.

Cung Nghiêu Phong đứng trước cửa phòng bệnh, hắn đưa mắt nhìn Sơ Hạ đang né tránh mình, ngồi co ro trên giường đang kia.

Không nhận được, hắn từ từ đi đến chỗ Sơ Hạ. Thấy được cô đang sợ hãi, hắn liền đưa tay ôm Sơ Hạ vào lòng.

" Cô làm tôi lo chết đi được " Cung Nghiêu Phong nhỏ giọng bảo, lần này không lạnh như băng hay phũ phàng trước kia.

" Là lo cho đứa nhỏ...hay là lo cho chị Cảnh " Tâm của Sơ Hạ như chết lặng, cô khẽ buông lời.

"..." Cung Nghiêu Phong không đáp.

Lúc hắn trở về Cung gia đã không thấy cô, biết rõ cô đến tìm Lâm Cảnh ngay trong đêm khuya, hắn đã đến bệnh viện nhanh nhất để tìm. Nào ngờ vừa đến thì đã thấy có cháy, ở bên ngoài Bắc Đường Tùy không ngừng gọi tên Sơ Sơ Hạ rồi còn nhìn vào biển lửa.

Đoán được Sơ Hạ đã ở bên trong, hắn liền lao vào, cũng không ngừng gọi tên cô...khi nhìn thấy cô dần mất ý thức, hắn lao đến ôm cô như hổ dữ, sợ cô sẽ bị biển lửa nuốt chửng vậy.

" Là lo cho em..." Cung Nghiêu Phong lúc này lên tiếng phủ nhận.

Khi nghe Bắc Đường Tùy bảo cô vì Lâm Cảnh mà lao vào trong cứu không suy nghĩ đến mình, đến đứa nhỏ trong bụng mà tim có chút nhói.

Có lẽ có sự Lâm Cảnh có chuyện gì, người đau lòng nhất lại là hắn..

" Nếu chị ấy có chuyện gì...thì người anh lo cũng đâu phải em " Sơ Sơ Hạ nắm lấy áo hắn, bờ vai dần run rẩy bảo.

Cung Nghiêu Phong thở dài, nhẹ nhàng đưa tay vỗ lưng cô.

Hắn bây giờ cũng không biết nên nói gì, cũng không biết đối xử với Sơ Hạ ra sao.

Tâm hắn...rối như tơ vò rồi!

...

Vụ cháy xảy ra, cảnh sát cũng đã vào cuộc. Vào xế chiều, cảnh sát có đến tìm Lâm Cảnh để nói lời khai lúc bị đâm. Chỉ tiếc cô bị mù, lại bị đâm từ đằng sau, cô không thể nói được gì để cảnh sát điều tra nhanh hơn.

"Không phải lỗi của em..." Bắc Đường Tùy thấy cô buồn liền ai ủi. Có lẽ cô đang khiển trách bản thân mình không giúp được gì cho cảnh sát và việc điều tra.

"Con dâu"

Bác phu nhân lúc này xuất hiện, trên tay bà cầm rổ trái cây, từ từ đi vào phòng bệnh.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, cô liền bất ngờ ngẩng đầu lên.

"Mẹ"

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

#39

"Con thấy thế nào rồi"

Bác phu nhân đi đến bên cạnh cô, để trái cây mình đem đến qua một bên, ngồi xuống nắm lấy tay cô hỏi.

"Con khỏe nhiều rồi ạ. Mẹ...mẹ về thôi nào vậy ạ" Lâm Cảnh không ngừng vui mừng hỏi. Lúc bà đi cô buồn lắm, cũng sợ anh sẽ ức hiếp mình.

Cô mất mẹ rồi. Nên khi có mẹ chồng là bà đây, cô cảm thấy ấm áp lắm.

"Mẹ về từ hôm qua. Vừa về đến đã nghe con có chuyện, làm mẹ lo chết đi được" Bác phu nhân nhẹ nhàng nói, rồi đưa mắt nhìn anh.

"Con còn không mau gọt trái cây?" Bà nhìn anh.

Anh ngó người ra rồi gật đầu. Vội vội vàng vàng kéo ghế khác ngồi xuống im lặng gọt trái cây.

Lần này...anh đâu làm gì đâu, sao bà nặng nề với anh dữ vậy!

Lâm Cảnh biết rõ anh đang uất ức, định nói giúp nhưng biết tính bà ra sao. Cô chỉ lắc đầu rồi cười, Bác phu nhân cũng im lặng, nắm tay cô, ngồi đợi anh gọt trái cây xong.

Gọt trái cây xong anh cũng xin phép ra ngoài, để lại không gian cho cả hai người.

Vừa bước ra đến cửa đã thấy Cung Nghiêu Phong đang đỡ Sơ Sơ Hạ đi đâu đó.

Anh nhớ ra mình còn nợ lời cảm cho Sơ Hạ, liền đi đến lên tiếng.

"Sơ Hạ..." Bắc Đường Tùy lên tiếng.

Sơ Sơ Hạ và Cung Nghiêu Phong quay lại.

"Sao vậy? Chị Cảnh có việc gì nữa sao?" Cô lo lắng nhìn anh hỏi.

Anh lắc đầu.

"Không, cô ấy không sao. Chỉ là tôi muốn cảm ơn cô Sơ Hạ, vì không có cô...có lẽ..." Bắc Đường Tùy nhẹ nhàng, ôn nhu nói lời cảm ơn.

Sơ Sơ Hạ lắc đầu: "Không có gì đâu, việc tôi nên làm mà"

Cung Nghiêu Phong im lặng nhìn cả hai đối thoại, tay hắn đang đặt trên bả vai Sơ Hạ, thấy cô không còn run hay sợ mình như lúc sáng nữa, hắn an tâm phần nào.

"Tôi đưa cô ấy đi trước" Nói rồi Cung Nghiêu Phong cúi xuống, bế cả Sơ Sơ Hạ lên rồi quay đi.

Bác Đường Tuy đứng đó, nhìn hần mà cảm thấy khó hiểu.

Cuối cùng tên này đang muốn cái quái gì?

"Minh nên về công ty chút "

...

Bác Đường Tuy trở về công ty để giải quyết vài tài liệu, sau khi trở lại đã thấy cô ngủ say.

Bác phu nhân vẫn ngồi đó canh chừng. Bà có nghe việc có kẻ đốt phòng bệnh của cô, thế nên không dám rời khỏi Lâm Cảnh một bước.

Thấy anh đã quay lại, bà đứng dậy, đắp mền ngay ngắn cho cô rồi đưa mắt nhìn anh, ý muốn bảo ra ngoài nói chuyện.

Bác Đường Tuy cùng mẹ mình ra ngoài. Cả hai nhìn nhau..

"Con tìm ra chưa?" Bác phu nhân lên tiếng. Bà thật sự muốn biết kẻ nào cả gan dám làm như vậy.

Thật sự muốn điên mà!

Nếu không tìm ra ngay, không chừng cô sẽ bị thương lần nữa mất.

"Kẻ đó giấu thân phận rất kĩ, không thể tìm ra sớm hơn" Bác Đường Tuy thở dài.

Anh cũng nôn nao giống như mẹ mình, nhưng mà...khó mà tìm ra được!

"Mẹ đã cho người đi bảo vệ con bé ở bệnh viện này, con cũng phải cảnh giác. Mẹ nghĩ kẻ này không tầm thường..." Bác phu nhân nói, giọng của bà có chút lạnh. Chứng tỏ đang rất giận và phẫn nộ.

Giận không thể làm gì được để bảo vệ cô hết sức. Phẫn nộ vì tên kia làm ra những chuyện tàn nhẫn với Lâm Cảnh, đối xử tệ với cô gái như con dâu bà...

Nhìn mẹ mình đang tòa sát khí anh có chút rùng mình. Nếu tìm ra được, có lẽ bà sẽ băm tên kia tan xương mất.

...

Biệt thự.

Tại một ngôi biệt thự có tiếng tăm, người đàn ông đưa ánh mắt đầy lạnh lẽo nhìn xuống dưới qua cửa sổ. Từ từ nâng li rượu vang lên, thưởng thức.

Anh ta quay người lại, lúc này người của anh ta dẫn ai đó vào.

Đó là cô ả tình nhân năm lần bảy lượt muốn giết Huyền Lâm Cảnh.

"Lần này...có phải do cô làm?" Anh ta bỏ li rượu xuống, từ từ đi đến nâng mặt cô ả lên. Gương mặt xinh đẹp giờ đây chỉ toàn vết thương, do chính anh ta ra lệnh để hành hạ cô.

Khi biết tin Lâm Cảnh bị đâm và có kẻ phóng hỏa phòng bệnh. Giang Dụ Ngôn anh đã cho người đi điều tra, biết được cô ả này làm càn.

Còn là tình nhân cũ của Bác Đường Tuy. Trước kia mấy lần mớm xiu làm Lâm Cảnh mất mạng.

Xem như lần này Giang Dụ Ngôn đòi cả lời lẫn lãi cho Lâm Cảnh vậy.

"Phải...là tôi đó..." Cô ả nhìn Giang Dụ Ngôn, cười như điên như dại.

Giang Dụ Ngôn nhìn cô ta cười đầy chết chóc. Sau đó đứng dậy, quay người nói:" Cô ta các người tùy ý chơi đùa, chơi xong rồi quăng đến khu ổ chuột cho những kẻ ở đó chơi tiếp. Đến khi cô ta không còn sức nữa thì đem chặt xác quăng cho cá sấu ăn "

Lần đầu Giang Dụ Ngôn phẫn nộ thế này trước mặt đàn em, đám người kia có chút run sợ.

"Vâng " Nói xong bọn họ lôi cô ả kia rồi đi. Để lại gian phòng im ắng cho Giang Dụ Ngôn.

Anh ta lại cầm li rượu của mình lên, ngẩn đầu nhìn cửa sổ. Trời đang bắt đầu chuyển mưa rồi...

"Minh...thật xấu mà "

Nếu như bảo vệ cô sớm hơn, có lẽ Lâm Cảnh sẽ không chịu đau nhiều như vậy.

Rắc

Giang Dụ Ngôn giận chính bản thân mình, bóp nát li rượu trên tay. Mảnh vỡ đâm vào tay, máu cũng từ từ tuông ra..

Giang Dụ Ngôn...người đàn ông đầy kì lạ, bí hiểm!

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

#40

Bệnh viện.

Lại là màn đêm yên tĩnh, vì muốn hút thuốc cho tỉnh nên Bắc Đường Tùy ra ngoài, vào nhà vệ sinh hút để có thể tỉnh táo.

Vệ sĩ mà Bắc phu nhân đưa đến cũng cạn sức lực..cuối cùng anh bảo họ về nghỉ ngơi, có mình ở đây rồi.

Phòng bệnh lại chỉ có Lâm Cảnh. Nhân cơ hội lúc này, Giang Dụ Ngôn mặc áo bác sĩ, từ từ lên vào trong.

Anh ta nhẹ nhàng đưa tay chạm vào mặt cô, từ từ vuốt ve rồi mỉm cười.

"Ừ...Tùy sao? "

Lâm Cảnh vì bị chạm vào mặt, cô tỉnh giấc, lên tiếng hỏi.

Giang Dụ Ngôn giật cả mình, không biết nên lên tiếng hay im lặng. Anh đưa tay kéo cô dậy, ôm vào lòng mình.

"Tùy...anh sao thế? " Lâm Cảnh lên tiếng hỏi lần nữa. Cảm giác hành động của anh rất là lạ luôn...

Giang Dụ Ngôn ôm chặt cô, sau đó thì đưa tay lên, đánh mạnh vào sau gáy của Lâm Cảnh.

"Anh xin lỗi..." Giang Dụ Ngôn nói rồi bỏ cô nằm xuống, sau đó quay người rời khỏi.

Bắc Đường Tùy khi này cũng quay lại, nhìn thấy một bóng đen liền cau mày.

Là ai chứ?

Anh nhớ ra cô ở một mình, anh liền chạy về phòng, thấy cô vẫn ngủ say, Bắc Đường Tùy an tâm phần nào.

May quá...có lẽ anh hơi đa nghi nhiều rồi.

Giang Dụ Ngôn đứng bên mép tường, thở nhẹ ra. Đưa tay cởi chiếc áo blouse trắng trên người để lại xuống ghế, bản thân quay người đi.

Xuống cổng bệnh viện, thư kí đã đậu xe đợi sẵn ở đó.

Anh đưa tay mở cửa ngồi vào. Sau đó lên tiếng:"Về thôi "

"Vâng "

Thư kí cho xe quay đi. Lần đầu tiên việc gì đó thấy Giang Dụ Ngôn tự đích thân đi làm, thư kí đây đây bắt ngờ.

Giang Dụ Ngôn dựa đầu vào ghế, nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Bản thân mình giống như kẻ trộm, chỉ dám nhìn Lâm Cảnh từ sau, không thể nhìn lên đây quan mình chính đại.

Bắc Đường Tùy...là mối trở ngại lớn nhất!

"Sếp...có việc gì sao? " Thư kí thấy anh đầy tâm trạng, lên tiếng hỏi.

Giang Dụ Ngôn đưa mắt nhìn thư kí mình. Cậu ta đi theo anh lâu như vậy, đây là lần đầu dám lên tiếng hỏi chuyện riêng của anh.

"Tôi...có tôi không? " Giang Dụ Ngôn bỗng dưng đặt câu hỏi kì lạ.

"..." Thư kí im bất, không dám trả lời. Trả lời kiểu gì cũng chết mất..

Tự dưng sếp nói câu kì lạ vậy chứ?

" Cả người con gái mình thương không thể bảo vệ tốt. Tôi là kẻ tồi mà " Dụ Ngôn buông lời, giọng nói chứa đầy tâm trạng đè nặng trong lòng.

Thư kí nhìn anh qua gương chiếu hậu, chỉ thờ dài lắc đầu.

Giang Dụ Ngôn cậu biết đây máu lạnh, quyết đoán. Bây giờ lại tỏ vẻ yếu đuối, phơi bày bộ dạng không muốn cho ai biết chỉ vì một người con gái sao?

Cô gái nào mà có thể làm sếp cậu thay đổi vậy chứ?

Thật thú vị...

...

Bốn ngày sau.

Tình trạng của Lâm Cảnh cũng dần ổn hơn. Cô có thể đi lại vững vàng hơn trước. Vết thương cũng dần lành lại, không đau như trước nữa.

Thấy cô ngày càng khỏe lại, Bắc Đường Tùy không ngừng vui mừng. Kỳ Hàm Hàm cùng anh chăm sóc cô trong bốn ngày nay, cả hai cũng rất an tâm với tình trạng của cô.

" Em ấy có vẻ khỏe hơn rồi " Kỳ Hàm Hàm nhìn anh bảo.

Bắc Đường Tùy đưa lon nước ép cho Hàm Hàm, gật đầu.

" Sao? Có dự định gì chưa? Dù sao cả hai đều đã li hôn, cứ định như vậy à " Kỳ Hàm Hàm đưa mắt nhìn anh, hỏi.

Tuy bây giờ tình cảm xem là gắn kết. Nhưng vẫn nên để Lâm Cảnh có danh có phận, nếu chuyện li hôn của cô và anh được tung tin ra, Lâm Cảnh sẽ chịu nhiều đàm tiếu của dư luận.

Bắc Đường Tùy nhìn bà chị của mình, anh nói:" Tôi định tổ chức hôn lễ lần nữa cho cô ấy. Nhưng tôi cảm giác...bản thân mình vẫn còn rất tồi tệ, sợ cô ấy đau lòng lần nữa "

" Thế...? " Kỳ Hàm Hàm cau mày.

" Tôi sẽ ở bên cô ấy thời gian, khi tôi bù đắp đủ cho cô ấy sẽ tổ chức hôn lễ. Bên cạnh cô ấy suốt cả đời..." Bắc Đường Tùy chắc chắn nói. Thời điểm bây giờ, anh cảm thấy bản thân mình còn rất nhiều điều tồi tệ, anh cần thời gian xóa sạch đi...nếu không sẽ phạm sai lầm lần nữa.

" Được rồi, chúc cả hai hạnh phúc " Kỳ Hàm Hàm vỗ vai anh.

" Thế bà chị và cô em gái kia sao rồi? "

Lần trước cũng nhờ cô em gái kia mà lưng anh dường như muốn lìa khỏi người. Bù lại có thể bảo vệ Lâm Cảnh và nhận được sự quan tâm từ cô rất vui mừng.

" Tôi vẫn cần thời gian " Hàm Hàm nói xong quay lưng đi, trở về phòng bệnh tìm Lâm Cảnh nói chuyện.

Bắc Đường Tùy chỉ cười, bà chị này của anh luôn khó hiểu. Thật sự thấy thương cho cô em gái kia.

" Lâm Cảnh đâu? " Kỳ Hàm Hàm bước vào phòng, nhìn thấy giường bệnh trống không liền hoảng hốt, ra cửa hỏi vệ sĩ.

" Lúc nãy có bác sĩ và y tá đã đưa thiếu phu nhân đi kiểm tra rồi ạ " Vệ sĩ đáp.

Kỳ Hàm Hàm cau mày, làm gì kiểm tra vào giờ này chứ?

" Sao vậy? " Bắc Đường Tùy thấy Hàm Hàm đứng trước cửa liền hỏi.

" Có bác sĩ và y tá đưa em ấy đi kiểm tra. Nhưng đã kiểm tra lúc hai tiếng trước mà? " Kỳ Hàm Hàm quay người lại, nhìn anh nói.

" Không thể nào..."

...

Sân thượng.

Người đàn ông kia để Lâm Cảnh ngồi trên xe lăn, lấy con dao trong túi ra.

"Được rồi, anh đừng diễn nữa " Huyền Lâm Cảnh đầy bình tĩnh, lên tiếng nói.

Cô vẫn thản nhiên, không tỏ vẻ sợ hãi. Người mù sống nhờ vào trực giác và cảm nhận. Lúc đưa cô đi, cô đã đoán được người đàn ông này và vị y tá kia bất bình thường, nhưng vì sợ họ không có được cô sẽ làm gì đó náo loạn bệnh viện nên cô đã quyết định đi theo họ.

"Sao cô..." Người đàn ông kia giật mình với lời nói của cô, quay lại nhìn đồng bọn của mình từ đằng sau.

"Là ai phái các người đến đây?" Lâm Cảnh bỗng đứng đứng dậy khỏi xe lăn, quay đầu lại nhìn cả hai kẻ kia.

Người phụ nữ là kẻ đồng bọn của người đàn ông đó hoảng hốt. Cả hai lùi lại sau.

"Cô...không mù?" Người phụ nữ đó lên tiếng, cau mày hỏi.

Lâm Cảnh từ từ lấy trong túi của mình ra một khẩu súng giảm thanh, nhìn cả hai mỉm cười.

"Chỉ là diễn thôi "

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

#41

"Cô đùa à?" Người đàn ông kia lên tiếng. Theo điều tra, Huyền Lâm Cảnh bị mù mà?

Chỉ là con gái của nghệ sĩ piano đã mất rất lâu, làm sao mà có thể cầm súng trên tay trông rất thành thạo kia chứ?

Lâm Cảnh nhún vai, đáp:" Là nữ nhân, đừng cho phép mình quá mạnh mẽ "

Cô từ từ đưa súng lên, chỉ vào cả hai:" Nói...ai là người thuê các người? "

Năm lần bảy lượt muốn giết cô, kẻ nào vậy chứ?

Cả hai người kia hoảng sợ nhìn nhau. Nhìn bộ dạng của cô, là một tay súng chuyên nghiệp được đào tạo kĩ càng rồi.

"Không thể nói được " Người phụ nữ kia nhìn cô nói.

"Các người có vẻ muốn ăn đạn bạc?" Lâm Cảnh cau mày, nhìn bọn họ.

Người phụ nữ kia bỗng đứng lấy trong túi ra một công tắc, đưa lên nhìn cô nói:" Vậy nếu cô không bỏ súng xuống, cả chồng cô và những người trong bệnh viện này sẽ nổ tung đó "

Lâm Cảnh trợn mắt to, nhận ra thứ gì trên tay cô ả kia. Đó là công tắc kích hoạt bom từ xa...

Thì ra cả hai tên này đã đặt bom sẵn ở đây rồi..

Lâm Cảnh đành nhượng bộ, từ từ bỏ súng xuống, đưa tay lên hàng.

Người đàn ông kia liền tiến đến, dành lấy súng ở dưới mặt đất bỏ vào túi, rồi tiến ra sau còng tay cô lại.

Cô vào thế bị động, cần môi dưới. Lần này chỉ có thể mong vào Bắc Đường Tùy anh thôi...

Người đàn ông đó còng tay cô lại, xong đẩy cô vào chân tường.

"Ngoan ngoãn ngồi đây chịu chết đi " Ả đàn bà đó dành lấy súng trong túi của đồng bọn, khẩu súng giảm thanh.

Đoàng

Tiếng súng tuy không lớn nhưng vang lên, viên đạn trong súng đã bay ra, nhắm thẳng vào phía tay của Lâm Cảnh.

" Khụ..."

Bị đạn bắn trúng, cô nhắm mắt. Cánh tay từ từ chảy máu ra, máu tuông rất nhanh dần dần ướt đẫm cái áo cô đang mặc.

Đoàng

Viên đạn lần thứ hai tiếp tục được bắn ra, lần này là cánh tay còn lại, Lâm Cảnh đau đến trắng bệch biểu hiện rõ, nhìn cả hai người kia.

" Các người..."

Hai viên đạn đều hai bên tay, cô không thể làm được gì nữa.

Cả hai quay đi, quăng lại khẩu súng của cô ở sàn nhà, cũng quăng lại công tắc kích hoạt bom từ xa đó.

Đoạn video cô đứng dậy khỏi xe lăn, nói mình chỉ diễn bị mù cũng được quay lại.

Từ đầu...bọn họ muốn vạch trần Huyền Lâm Cảnh!

Cô dần dần không thể tỉnh táo, ngẩn đầu nhìn trời, mắt từ từ nhắm lại.

" Lần này...thâm thật rồi "

...

Ở dưới sảnh bệnh viện, hai kẻ lúc này đang tẩu thoát, thỏa mãn cầm đoạn video trên tay.

Vừa ra khỏi cổng, bọn họ leo lên xe đã có đồng bọn đợi gần đó, cho xe chạy phóng đi.

" Đã quay được chưa? "

" Được rồi " Người phụ nữ đó lên tiếng.

Xe của bọn họ dần đi xa vào con đường hẻo lánh, gần đến nơi căn cứ thì có xe đuổi theo sau.

" Bắn đi, phải nhắm cho kĩ " Người lái xe bám đuôi ba kẻ kia lên tiếng, người ngồi cạnh ghế lái nở nụ cười man dại, đưa khẩu súng ra.

Cửa sổ được mở, người đàn ông đầy chét chóc kia đưa súng về chiếc xe của ba kẻ nắm giữ video vạch trần Lâm Cảnh.

Ba viên đạn từ từ được bắn ra..

Đoàng

Đoàng

Đoàng

Chiếc xe phía trước chưa kịp ú ớ gì, mất lái đâm vào cây gần đó.

Chiếc xe của hai người đàn ông này cũng dừng lại. X và Y mở cửa xe, đi đến nhìn chiếc xe bị mình làm cho mất phương hướng.

" Chết rồi " Y lên tiếng, nhìn X nói.

Cả hai lục lọi túi của từng kẻ, sau đó thấy đoạn video của Lâm Cảnh thì liền lấy nó đi.

" Đây rồi " X lên tiếng.

Y cũng dừng tay lại, không lục lọi nữa. Đóng cửa xe lại, Y nhìn X.

" Bây giờ làm gì? " Y lên tiếng hỏi.

" Mặc kệ bọn họ. Chúng ta đi " X đáp, sau đó quay người đi.

X và Y là biệt danh mà tổ chức đặt cho họ. Y là tay súng cừ khôi, nhắm đầu trúng đó..

Ba kẻ kia đều bị bắn vào chỗ trí mạng, thật là tội nghiệp khi va phải Y...

...

Bệnh viện.

Bác Đường Tuy cho người lục tung cả bệnh viện lên. Gần 15 phút vẫn chưa tìm ra cô, không ai đoán được cô đang trên sân thượng với tình trạng nguy kịch.

" Còn chỗ nào chưa tìm không? " Kỷ Hàm Hàm lên tiếng, từ nãy giờ dường như người của Bắc gia và các y tá ở đây đều lục tung, không thể không thấy được.

Theo camera quan sát thì Lâm Cảnh chưa được đưa ra ngoài, chỉ có thể ở bệnh viện này.

" Còn sân thượng " Bắc Đường Tuy ngó người ra, anh quay lưng chạy nhanh đến thang máy, leo lên tầng cao nhất của bệnh viện.

Kỷ Hàm Hàm và người của mình cũng đuổi theo sau anh.

Rầm

Bác Đường Tuy dùng sức đẩy cánh cửa ở sân thượng bị khóa trái đi, xô ngã cánh cửa xuống.

" Lâm Cảnh..."

Cảnh tượng trước mắt của anh rất kinh hoàng, cả người cô chỉ toàn máu, người dựa vào vách tường gần đó, nhắm mắt ngủ say hòa quyện với dòng máu đỏ thẫm kia...

" Cảnh.." Anh lao đến như bão lũ, đưa tay ôm cô lên.

" Cảnh...cô lên..." Anh không để ý khẩu súng gần đó nằm đó, cả người hoảng hốt đưa cô ra ngoài.

Kỷ Hàm Hàm vừa lên tiếng thấy Bắc Đường Tuy lao ra mà giật mình, cả người Lâm Cảnh toàn máu. Không phân biệt được là bị thương ở đâu nữa.

" Cảnh...Cảnh..." Kỷ Hàm Hàm lắp bắp.

Anh không quan tâm đến Kỷ Hàm Hàm, mặc kệ cô đang đứng đó hoảng sợ, bản thân ôm Lâm Cảnh đến thang máy, xuống dưới bệnh viện.

Trong thang máy, anh đặt cô nằm trong lòng mình, nhìn công tay công phía sau lưng cô, hận bản thân không thể giết chết kẻ làm ra cái trò này trên người cô.

" Cảnh...đừng xảy ra chuyện...anh xin em "

Anh vẫn chưa có được em hoàn toàn, đừng rời xa anh...

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

#42

Huyền Lâm Cảnh được đẩy vào phòng cấp cứu lần nữa, Bắc Đường Tuy đầy đau khổ gục xuống tường gần đó, anh nhìn bàn tay mình toàn máu của cô.

" Cảnh...Cảnh..."

Cuối cùng cô làm gì mà phải tàn nhẫn như vậy? Tại sao không nhắm vào anh mà là cô chứ?

Lâm Cảnh của anh đâu có tội gì đâu. Nếu hận thù anh tại sao kẻ đó không lấy mạng anh này, tại sao chứ..

Ở trên sân thượng, Kỷ Hàm Hàm cố gắng bình tĩnh, cùng vệ sĩ lục soát những thứ còn lại.

" Cô chủ...ngoài máu của thiếu phu nhân còn sót lại khẩu súng giảm thanh và công tắc kích hoạt bom tưng xa " Tên vệ sĩ nói.

Kỷ Hàm Hàm từ từ đi đến, quan sát tình hình, lúc này tiếng xe của cảnh sát cũng vang lên.

" Chúng ta không nên đụng vào, hãy để cảnh sát điều tra "

Công tắc kích hoạt của bom ở đây...có thể bom được đặt ở trong bệnh viện này thật.

Cảnh sát lúc này liền phong tỏa mọi thứ, người của Hàm Hàm cũng xuống báo cáo, đội trưởng và các kiểm soát viên khác lên sân thượng điều tra.

" Lần này em đâu tôi bị người ta bắn, chỉ sót lại khẩu súng và công tắc kia. Mong đội trưởng cho đồng đội của mình kiểm soát, tôi e ở bệnh viện đã được đặt bom " Kỳ Hàm Hàm nhìn đội trưởng cảnh sát nói.

" Được, tôi sẽ ra lệnh " Cảnh sát viên đó nói.

" Tôi sẽ cho người phụ, anh có ngại không? " Nhiều người vẫn tốt hơn.

Vị cảnh sát kia có phần hơi e ngại, nhưng cuối cùng cũng gật đầu.

Kiểm soát viên ở lại xem xét hiện trường và thu gom vật chất lại, đưa cho đội giám định đem về trụ sở, còn một số cảnh sát và người của Hàm Hàm chia nhau ra tìm những quả bom có thể được đặt trong bệnh viện này.

Mười phút sau cuối cùng cũng có kết quả. Các cảnh sát và người của Hàm Hàm đã tìm thấy hai quả bom ở trong nhà vệ sinh nam và nữ.

Kỳ Hàm Hàm cảm thấy nhẹ nhõm khi đã tìm thấy quả bom. Có lẽ kẻ bắt Lâm Cảnh đã đe dọa việc này nên Lâm Cảnh mới ngoan ngoãn để họ bắn mình như vậy.

Thật tội nghiệp...

...

Phòng cấp cứu.

Y tá cứ chạy ra chạy vào, cuối cùng lát sau thông báo:" Bệnh nhân mất máu quá nhiều, cần người cùng nhóm máu để hiến máu "

Bắc Đường Tùy đang lo lắng, nghe giọng của y tá mà hoảng hồn, vội đứng dậy bảo:" Tôi...tôi cùng nhóm máu "

Vị y tá kia nhìn anh, rồi gật đầu:" Mời anh theo tôi "

Lát sau Bắc Đường Tùy trở lại phòng cấp cứu. Anh lần này lại mất máu khá nhiều vì cô, nhưng có thể cứu cô...anh nguyện cho hết máu cũng được.

Thư kí của anh biết tin lúc này cũng lao đến, nhìn thấy Bắc Đường Tùy trước cửa phòng cấp cứu, tay vịn cánh tay còn lại.

" Sếp..." Thư kí chạy đến đỡ anh khi nhìn thấy anh sắp quy xuống.

" Thiếu phu nhân..." Thư kí đỡ anh lại ghế ngồi, lên tiếng hỏi. Nhìn tình trạng của anh có lẽ vừa mới hiến máu.

" Cô ấy bị người ta bắt lên sân thượng, còn bắn hai bên tay của Lâm Cảnh, cô ấy mất máu rất nhiều " Bắc Đường Tùy dựa đầu vào tường, từ từ nói.

Thư kí bàng hoàng, chỉ mới lành lặn được bốn ngày. Sao hôm nay thiếu phu nhân lại gặp nạn nữa chứ...

Cung Nghiêu Phong từ xa đứng đờ người nghe từng lời của Bắc Đường Tùy, lại nữa sao..

Lâm Cảnh lại bị thương nữa sao.

" Không thể nào " Hân không thể giữ bình tĩnh, lắc đầu thật mạnh để cố trấn an mình. Không phải cô đang lành vết thương kia sao? Sao hôm nay lại như vậy chứ...

Ở đằng xa, một cô y tá khác đứng bên mép tường, lấy điện thoại gọi cho ai đó.

...

Giang gia.

Giang Dụ Ngôn từ từ nhắm mắt, tay nắm chặt điện thoại rồi bỏ xuống. Cả người dường như toát ra sát khí lạnh đến run người.

Rầm

Giang Dụ Ngôn không kìm được bình tĩnh, đập mạnh xuống bàn.

" Kề nào cả gan như vậy chứ "

Vừa nãy có người báo tin cho anh biết Lâm Cảnh lại gặp chuyện, hiện tại đang cấp cứu với tình trạng đầy nguy kịch.

Kẻ nào...kẻ nào dám đụng đến người con gái của anh yêu lại còn tàn nhẫn như vậy chứ?

" Sếp...có việc gì sao? " Thư kí đẩy cửa phòng Giang Dụ Ngôn ra, lên tiếng hỏi. Cả căn phòng đang mang đến cảm giác lạnh sống lưng từ Giang Dụ Ngôn tỏa ra rồi.

Ai lại dám chọc Giang Dụ Ngôn điên, phẫn nộ như thế?

Có chuyện gì nữa sao..?

...

Năm tiếng sau.

Ca cấp cứu cuối cùng cũng dừng lại, bác sĩ và y tá đẩy Lâm Cảnh ra đưa đi.

Bác Đường Tùy nhìn thấy liền đi đến,nhìn bác sĩ.

" Mời anh đi theo tôi " Bác sĩ nhìn anh rồi tháo khẩu trang ra, quay lưng rời đi.

Thư kí và anh nhanh chân đi theo bác sĩ, Cung Nghiêu Phong từ xa cũng đi theo sau.

Đến phòng của bác sĩ, ông ngồi xuống, thờ dài nhìn Bác Đường Tùy và thư kí của anh.

" Bác tổng, mặc dù viên đạn chỉ bắt trượt qua hai bên cánh tay của phu nhân. Nhưng có lẽ sau này cô ấy không vận động mạnh được, còn nữa...Bác tổng nên bảo vệ vợ mình thật tốt, đừng vài hôm rồi đẩy cô ấy vào phòng cấp cứu, cho dù là bác sĩ giỏi nhất thế giới cũng không thể cứu tiếp cô ấy để sống đâu "

" Thiếu phu nhân của Bác tổng đã rất yếu rồi, chỉ mong anh có thể bảo vệ tốt vợ mình. Tôi biết anh không mong chuyện này xảy ra, nhưng nếu còn có chuyện nữa...tôi e mạng cô ấy tôi cứu không nổi " Bác sĩ lắc đầu nói. Có cô gái nào mới cấp cứu mấy hôm trước vì bị đâm hôm nay lại vào phòng cấp cứu vì bị bắn không?

Bác gia có tiếng như vậy, sao lại để thiếu phu nhân nhà họ bị thương năm lần bảy lượt thế chứ. Thật không hiểu nổi mà...

" Cảm...cảm ơn bác sĩ " Bác Đường Tùy lắp bắp, những lời lúc nãy anh đều ghi nhận vào đầu của mình.

Nếu còn xảy ra chuyện...anh sợ mình sẽ mất cô mãi mãi!

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

#43

Bác Đường Tùy ngồi trước giường bệnh của cô mà gục xuống, thư kí chỉ bắt lực đứng bên cạnh.

Cung Nghiêu Phong từ đầu im lặng theo sau, hẳn cũng đã nghe hết những gì bác sĩ nói, đưa mắt nhìn Lâm Cảnh đầy đau lòng.

Đứng một lúc lâu thì hẳn cũng rời đi, hẳn sợ mình không kìm được mà chạy vào trong, sợ mình đau lòng không thể nhìn cô mãi được nữa.

Bác Đường Tùy vẫn gục xuống vậy, cậu thư kí cũng không biết làm gì thêm.

Kỷ Hàm Hàm cũng đứng bên ngoài, đầy đau lòng không nói nên lời. Cô cũng không biết cái quái gì đang xảy ra, ngày càng rối như tơ vò.

Không hiểu mục đích của kẻ đứng sau chuyện này muốn gì từ Lâm Cảnh nữa...

Đứa nhỏ này chỉ là người bình thường, đâu gây thù chuốc oán đâu mà tàn nhẫn đến vậy. Nếu nhắm vào Bác Đường Tùy tại sao lại tốn thời gian vào Lâm Cảnh làm gì chứ? Vừa tổ phí thời gian, còn có thể làm Bác Đường Tùy truy ra...nếu thẳng nhóc này mà tìm ra, kẻ đó có lẽ sẽ chết rất thảm. Bác Đường Tùy mà máu lạnh, có mẹ cũng không thể can nổi.

Trước mắt bây giờ nên cân trọng mọi thứ, bảo vệ an toàn đứa em dâu này, nếu còn bị hại nữa...cô e mình sẽ mất Lâm Cảnh thật sự...

...

Hai ngày sau.

Lâm Cảnh đã hai ngày rồi chưa tỉnh dậy. Bác sĩ bảo tình trạng của cô không khả quan, chưa thể đoán được tỉnh dậy sớm hay muộn.

Bác Đường Tùy luôn thức trực bên giường bệnh, nếu rồi đi sẽ để thư kí chăm sóc hoặc Kỳ Hàm Hàm, không sẽ là Cung Nghiêu Phong.

Vì Sơ Sơ Hạ đang mang thai nên hẳn không dám báo cho Sơ Hạ biết. Hai ngày nay hẳn cũng quên mất Sơ Hạ, luôn chạy đến bệnh viện bảo vệ Lâm Cảnh.

Bác Đường Tùy, Cung Nghiêu Phong, Kỳ Hàm Hàm, người của Bác gia và thể lực đằng sau Giang Dụ Ngồn hết sức bảo vệ Huyền Lâm Cảnh. Lần này khó ai mà động thủ được vào cô.

Ngồi bên giường bệnh của cô nửa ngày trời, Bác Đường Tùy định đứng dậy rồi đi mua hoa cho cô thì...

Tay của Lâm Cảnh từ từ động dậy, môi cô cũng mấp mấp mấy điều gì đó.

"Cảnh..." Biểu hiện của cô làm anh vui mừng muốn nhảy dựng lên, liền nắm lấy tay cô gọi tên thật lớn.

Vì bị anh gọi nên cô như đứa trẻ bị đánh thức, cô...chưa chết sao?

"T..ùy.." Huyền Lâm Cảnh gọi tên anh, cô đã vượt từ cõi chết về đây à?

Bác Đường Tùy nghe thấy cô gọi mình, liền đưa tay bấm nút đầu giường gọi bác sĩ đến, bản thân nắm chặt tay cô luôn miệng nói: "Anh ở đây, Đường Tùy của em đây..."

"Em tỉnh lại rồi...em tỉnh lại rồi "

Lâm Cảnh nghe anh luôn gọi mình mà cảm thấy vui vui, miệng có nở nụ cười. Người đàn ông này...cho dù cô sắp đến với từ thần cũng dùng toàn bộ sức lực đưa cô về trần gian mà.

Bác Đường Tùy...người đàn ông này cô nên làm gì đây?

Bác sĩ nhận được thông báo liền chạy đến, mọi người cũng biết tin mà vui mừng.

Sau khi kiểm tra tổng quát, bác sĩ vỗ vai anh: "Tỉnh lại là tốt rồi, việc bây giờ là chăm sóc, bồi bổ và vận động lành mạnh "

"Cảm ơn bác sĩ " Thư kí liền đáp.

Bác sĩ rời đi, Bác Đường Tùy vẫn chưa hết vui mừng, cứ nắm lấy tay cô không buông.

Kỳ Hàm Hàm cảm thấy vui lây, thư kí cũng vậy.

Huyền Lâm Cảnh vẫn mơ mơ màng màng chưa tỉnh táo mấy. Chỉ thấy mình mạng lớn thật, cứ tưởng bản thân sẽ mất máu đến chết rồi chứ...

Đúng là cái gan lớn mạng cũng không thể nhỏ mà...

...

"Cảnh, em thấy sao rồi? "

"..."

"Cảnh, em có đói không? "

"..."

"Cảnh, em có muốn đi dạo không? Anh đưa em đi "

Từ hôm đi tỉnh dậy sau bờ vực từ thần anh luôn bên cạnh cô, luôn chăm sóc quan tâm tận tình. Ban đêm thì giải quyết công việc tại phòng bệnh, hôm qua còn dự cuộc họp qua phòng bệnh, đến kiệt sức rồi ngủ trên sofa.

Nửa đêm cô sẽ không giả mù nữa, quang minh chính đại đi đến cạnh sofa ngồi nhìn anh ngủ. Mặc dù nghe anh bảo hai bên tay cô không thể vận động mạnh, cũng chưa tàn phế được mà...

Nhìn anh ngủ say trên sofa, gương mặt chứa đầy mệt mỏi và hốc hác, lòng cô có chút đau. Lâm Cảnh nhiều đêm ngồi nhìn anh gần đến sáng, rồi quay trở về giường bệnh, giả thành kẻ mù như thường.

Lí do cô giả mù...có lẽ sắp được giải đáp rồi.

Lần này bắt đầu dĩ cô mới lộ thân phận,nên có thể sẽ bị lộ sớm thôi. Người của Bắc gia, nhất là Bắc Đường Tùy sẽ rất sốc nếu biết được. À...còn Cửu Hi nữa!

Lâm Cảnh nằm trên giường bệnh hồi tưởng lại, không quan tâm những gì anh luyện thuyên.

"Lâm Cảnh " Bắc Đường Tùy gọi lớn tên cô, thấy cô cứ im lặng sợ cô bị gì.

"À dạ..." Cô giật mình, quay trái quay phải đáp.

"Em không khỏe sao? Có cần anh gọi bác sĩ không?" Bắc Đường Tùy cứ như bảo mẫu, ân cần và đầy chu đáo.

Cô lắc đầu:"Em không sao. Em chỉ đang nghĩ mình có mang lại rắc rối cho anh không..."

Nếu cứ bị thương thể này, cô chưa đạt được mục đích thì cái mạng mất luôn quá.

Anh bỗng đứng dậy, cúi người xuống ôm lấy cô.

"Mọi thứ anh đều có rồi. Và quan trọng nhất là anh đã có được em! "

"Nên đừng nghĩ em sẽ mang rắc rối...anh vẫn luôn muốn bảo vệ em, làm chồng cả đời "

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

#44

Những ngày tiếp theo ở bệnh viện, tình trạng của Lâm Cảnh cũng đã ổn định hơn.

Đúng lúc đó cảnh sát lại tìm ra ba thi thể chết trên xe do bị súng bắn. Trùng hợp thay khẩu súng giảm thanh ở trên sân thượng có dấu vân tay của người phụ nữ chết trên xe.

Và điều cảnh sát luôn đặt dấu chấm hỏi là khẩu súng tại sao có dấu vân tay của Lâm Cảnh?

Khi lấy lời khai thì cô bảo mình không biết gì, bản thân rất hoảng sợ nên không thể nhớ rõ những gì lúc đó. Bên tai chỉ động lại tiếng một nam và một nữ thôi.

Bắc Đường Tùy cũng không muốn làm cô sợ nên luôn ngăn cản cảnh sát lấy lời khai sâu để khai thác. Bọn họ cũng không thể làm được gì..

"Đội trưởng, tôi cảm thấy Huyền Lâm Cảnh không phải là một cô gái bình thường " Một viên cảnh sát nhìn đội trưởng mình nói. Linh tính trong nghề bao nhiêu năm nay mách bảo như vậy.

"Cảnh sát chúng ta không dùng trực giác kết luận mà là dùng bằng chứng "

Mặc dù đội trưởng anh đây có cùng suy nghĩ với đồng đội của mình. Nhưng không có bằng chứng và manh mối, khó thể mà tìm ra được.

Viên cảnh sát đó nhìn đội trưởng của mình lặng lẽ gật đầu. Đúng vậy...điều quan trọng là bây giờ không tìm ra manh mối hay nguyên nhân gì xảy ra những vụ việc hôm nay...

Kẻ đứng sau cũng không tầm thường chút nào.

...

Giang gia.

Giang Dụ Ngôn ngồi bình tĩnh. Lật từng trang xem về lí lịch của ba kẻ liên quan đến việc bắn Lâm Cảnh bị thương.

"Trạch, cậu có thấy nhiều điều bí ẩn không?" Giang Dụ Ngôn nhìn Lý Thừa Trạch, thư kí của mình hỏi.

Lý Thừa Trạch cũng gật đầu, cảm thấy nhiều thứ rất khó hiểu.

Đặc biệt là cái chết của ba kẻ này, bị ai đó bắn rất trúng chỗ chí mạng, còn nữa...một phát đã chết!

Theo điều tra thì kính đang sau xe của ba kẻ đó bị vỡ. Tức là được nhắm bắn từ xa..

Kết luận: Từ một tay súng cừ khôi, từ xa đã bách phát bách trúng!

" Tôi cảm thấy rất nhiều thứ để đặt dấu chấm hỏi " Thư kí nhìn Giang Dụ Ngôn nói.

Anh cũng khề nhăn mặt, gật đầu. Lần cô bị đâm và phóng hỏa là do cô ả tình nhân của Bắc Đường Tùy làm, còn lần này...là kẻ nào?

Người của Giang Dụ Ngôn luôn tìm manh mối rất nhanh. Nhưng lần này lại không thể tìm ra được cái gì, kẻ đứng sau đã che giấu mọi thứ một cách kĩ càng thế nào.

" Trước mắt cứ cho người bảo vệ cô ấy vậy " Giang Dụ Ngôn đặt tệp lí lịch xuống nói, việc bây giờ cần làm là bảo vệ Lâm Cảnh, còn những kẻ đứng sau phải cần thời gian thời.

Lý Thừa Trạch gật đầu, xin phép rời đi.

Lần này có vẻ phải hao tâm tổn sức kha khá rồi!

Cung gia, Bắc gia và cả Giang gia đều là ba nhà có thế lực, ba người đàn ông đều yêu một người con gái nhưng lại không thể bảo vệ tốt. Cả việc tìm ra kẻ gây nên cũng khó, kẻ đứng sau những việc này đúng là không tầm thường mới dám đối đầu với ba người đàn ông quyền lực, máu lạnh thế này đây...

" Thật khó hiểu " Lý Thừa Trạch lẩm bẩm rồi quay đi.

...

Bệnh viện.

Lâm Cảnh ngẩn đầu nhìn cửa sổ, cô khề nhắm mắt lại rồi thở dài.

Bệnh viện bây giờ rất yên tĩnh, Bắc Đường Tùy đã về nhà lấy ít đồ cho cô, còn Cung Nghiêu Phong vừa mới đến cũng đã rời đi.

Bên ngoài, vệ sĩ vẫn đang canh gác cửa rất bình thường thì có hai người đàn ông tiến đến, hạ gục bọn họ trong tích tắc.

Cô nghe tiếng động mà giật mình, mở mắt ra, hai người đàn ông đó vào trong phòng bệnh.

" X, Y sao hai người? " Huyền Lâm Cảnh bất ngờ nhìn cả hai.

Cô mới nghe anh nói có vụ án xảy ra, người phụ nữ bắn cô cũng đã chết do viên đạn bắn vào chỗ chí mạng. Lúc đó cô đã nghĩ đến hai người này làm.

" Em khỏe hơn rồi nhỉ? " X kéo ghế lại ngồi xuống, thân nhiên như chưa có chuyện gì.

" Hai anh..." Lâm Cảnh cứ ú ớ, không biết nên nói gì.

" Boss muốn em trở về " Y lên tiếng, nhìn cô nói.

Lâm Cảnh nghe vậy liền nắm chặt mền, cô đưa mắt nhìn cả hai.

" Được rồi, anh hiểu em mà, anh không ép em về. Chỉ đến nói cho vui thôi, cả hai anh đến thăm em " X nói thêm.

" Hai anh..." Ở đây nhiều người như vậy, hai ông anh này đến đây đầy thân nhiên. Còn hạ gục vệ sĩ.

" Đừng lo, anh chỉ cho bọn họ ngủ thôi " X nói tiếp.

X và Y nhìn cô, cô bé ngày nào bây giờ rất khác biệt, nhưng lại rất gầy đi vì bị thương.

" Anh và Y không thể ở lâu được, cái này giao cho em " X đứng dậy, đưa một lọ thuốc cho cô rồi bỏ vào túi áo của Lâm Cảnh.

" Nếu thấy không khỏe, hãy uống nó. Y đã tạo ra nó, nó có thể giúp em hồi phục sớm hơn " X khề hôn lên trán cô, mỉm cười nói.

Y cũng không nói gì, im lặng nhìn cả hai.

" Em...em xin lỗi " Lâm Cảnh nhìn cả hai, hai người này trước giờ đều tốt với cô. Hôm nay cả gan đến tận đây, bọn họ thật sự làm cô cảm thấy rất ấm áp...

" Bây giờ thì ngủ đi, bọn anh phải rời đi rồi " X mỉm cười rồi đưa tay ra sau, đánh lên gáy của Lâm Cảnh để cô ngủ đi.

Đặt cô nằm xuống giường hoàng, Y cũng khê kéo mền lên đắp cho cô rồi rời đi cùng X.

Cả hai đều không thể ở lại lâu, bị tóm là ăn nôi mát!

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

#45

Bác Đường Tuy trở lại bệnh viện rất nhanh. Khi về đến thì thấy vệ sĩ nằm lăn lê bò lết trên sàn, anh hoảng hốt lao vào phòng bệnh.

"May quá..." Anh thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy Lâm Cảnh vẫn nằm trên giường, ngủ rất say.

Thế...sao vệ sĩ lại nằm dưới sàn cả này?

Anh đi ra ngoài cửa, đỡ hai vệ sĩ ngồi dựa vào tường, rồi lắc vai thật mạnh.

Một tên vệ sĩ tỉnh dậy, mở mắt nhìn Bác Đường Tuy.

"Thiếu phu nhân...thiếu phu nhân" Cậu ta bàng hoàng lên tiếng.

"Cô ấy đang ngủ. Có việc gì sao?" Bác Đường Tuy cau mày hỏi.

Cậu vệ sĩ kia đưa tay lên xoa đầu, nhăn mặt một chút rồi đáp:" Khi nãy có hai người đàn ông đầu ra lao đến đánh ngất chúng tôi. Bọn họ rất nhanh, chúng tôi không làm được gì cả "

Bác Đường Tuy đơ người vài giây. Vô duyên vô cớ đánh ngất vệ sĩ làm gì?

Họ đến tìm Lâm Cảnh sao?

Anh đứng dậy, im lặng một lát rồi nói:"Đưa đồng đội của cậu đến phòng bệnh nào nghỉ ngơi đi, ở đây có tôi rồi "

"Rõ " Cậu vệ sĩ kia đứng dậy, đi lại đỡ anh bạn mình lên rồi rời đi.

Bác Đường Tuy đứng dựa cửa, đưa mắt nhìn Lâm Cảnh ngủ say. Lần này cô không bị gì, còn rất lành lặn và ngủ say.

Hai kẻ kia là người tốt sao?

"Mọi thứ không nằm trong kiểm soát của mình nữa rồi "

"Có chuyện gì nữa sao?" Cung Nghiêu Phong từ từ đi đến, thấy Bác Đường Tuy đang đầy suy tư lên tiếng hỏi.

Anh quay lưng lại nhìn hấn, có lẽ hấn sẽ biết được vài chuyện trước kia về cô.

Cũng sẽ là manh mối anh có thể tìm rõ nguyên nhân của những vụ gần đây.

"Chúng ta nói chuyện chút đi "

...

Bên dưới bệnh viện, xe của X và Y vẫn đậu ở dưới đó, cả hai ngồi trong xe cứ im lặng, ngẩn đầu nhìn bệnh viện.

"Tại sao không đưa em ấy đi?" Y lên tiếng hỏi. Bình thường tên X này rất bạo thủ nếu ai làm gì Lâm Cảnh, thế mà lần này chỉ đến rất nhanh rồi rời đi.

"Nếu đưa em ấy đi thì em ấy cũng sẽ tự quay về với Bác Đường Tuy thôi " X dựa đầu vào ghế ngồi, lấy trong túi lọ thuốc giống như lọ mình đã đưa cho cô.

Anh đưa lên lắc lắc, rồi nhìn chất lỏng trong suốt trong lọ nhỏ ấy.

"Em ấy đã yêu Bác Đường Tuy rồi, chúng ta không thể thay đổi được " X thờ dãi nói rồi cất lọ thuốc đó đi.

Y cũng im lặng, cầm li cà phê lên uống một ngụm.

"Xem ra chúng ta chỉ có thể bảo vệ em ấy từ phía sau thôi " Y nói, giọng trở nên trầm lặng.

Cả hai đều rất yêu thương Lâm Cảnh, không cho phép ai ức hiếp cô, thế mà trước kia Bắc Đường Tùy năm lần bảy lượt đối xử tệ với cô bọn họ đều phải nhẫn nhịn nhắm mắt làm ngơ, không nhúng tay vào đưa cô đi được.

X cũng chỉ cười. Đứa nhỏ này bây giờ đều phụ thuộc vào suy nghĩ thôi.

"Chỉ còn boss...tôi chỉ sợ anh ấy sẽ đưa Lâm Cảnh trở về sớm " X nói.

Y đưa mắt nhìn X, boss còn bạo thủ và tàn nhẫn hơn cả X, nếu Lâm Cảnh hoàn thành nhiệm vụ mà không trở về hoặc làm trái luật lệ...chỉ sợ boss cũng sẽ không tha cho Lâm Cảnh được.

"Y, nếu sau này tôi vì Tiểu Cảnh mà phản bội boss, anh đừng trách tôi " X nhìn thẳng vào mặt Y, từ từ nói, đôi mắt dường như đã định sẵn điều này từ lâu. Nếu boss tàn nhẫn máu lạnh dự định sẽ làm gì Lâm Cảnh, X anh sẽ tự động phản bội và bảo vệ cô bằng mọi cách.

Y bỗng dừng đưa tay lên vỗ vai X.

"Chúng ta trước giờ đều có nhau, lần này chúng ta lại có cùng suy nghĩ " Y mỉm cười.

X cảm thấy nhẹ lòng, thở phào ra...

X và Y trước giờ luôn sát cánh bên nhau, đều yêu thương Tiểu Cảnh như em gái ruột vậy. Lần này bọn họ lại có chung suy nghĩ và chí hướng, dự định mọi thứ để đề phòng bất trắc.

...

Dãy hành lang bệnh viện.

Cách phòng bệnh của Lâm Cảnh không xa, hai người đàn ông ngồi trên dãy ghế, im lặng một lúc lâu.

"Anh có lẽ biết tôi là người yêu cũ của cô ấy rồi " Cung Nghiêu Phong quay sang lên tiếng nói, từ nãy giờ hắn mới chịu cất giọng.

Bắc Đường Tùy gật đầu. Anh đã điều tra rõ mọi thứ, trừ những thứ và việc trước kia thì anh tìm không ra.

"Tôi chia tay cô ấy để đi du học. Không ngờ hình ảnh cô gái nhỏ ấy đè nặng trong tim tôi đến giờ, chỉ là không ngờ trở về cô ấy đã là vợ anh " Cung Nghiêu Phong dựa đầu vào tường. Vừa tự trách mình vừa nói.

"Chúng tôi đúng đã là kết hôn. Nhưng do nông nổi, tôi và cô ấy đều kí vào đơn li hôn " Bắc Đường Tùy thẳng thắn phủ nhận.

Hắn bắt ngờ nhìn anh, li hôn sao?

"Tôi trước giờ không nghĩ mình sẽ kết hôn sớm như vậy. Sau khi mẹ tôi dẫn Lâm Cảnh đến xem mắt, con tim tôi có gì đó dâng lên, rồi cả hai chúng tôi kết hôn mà nào ngờ tôi lại khó hiểu. Đối xử tệ với cô ấy nhiều lần, mém xúi chính tay đã cướp đi cái mạng nhỏ của cô ấy "

"Lần đầu gặp tôi đã muốn chiếm hữu cô ấy, nếu lần đó không có mẹ tôi trở về...có lẽ giờ tôi đã ân hận không kịp nữa rồi " Bắc Đường Tùy thờ dài nói.

Anh đúng là kẻ ngu ngốc...ngu ngốc và đại dột!

Cung Nghiêu Phong cũng không trách anh, bởi vì hắn cũng từng từ bỏ cô một cách tàn nhẫn...cuối cùng bản thân lại là người có tình cảm đè nặng sâu nhất.

Cả hai im lặng, chỉ còn lại tiếng thở dài không ai nói gì nữa.

Thật sự quá khứ của Lâm Cảnh hắn và anh đều không biết rõ được. Cũng không biết làm sao để tìm ra.

Cứ như đã được ai giấu đi rất kĩ vậy.

"Anh nói thử xem lần này là kẻ nào muốn lấy mạng cô ấy như vậy chứ? " Anh hỏi.

Hắn lắc đầu.

"Tôi không đoán được. Lâm Cảnh trước giờ chỉ là cô gái bình thường, sau này cũng vậy. Làm sao mà gây thù chuốc oán với ai được chứ, có lẽ cô ấy nắm giữ bí mật gì đó rất khủng nên kẻ đó mới muốn giết lấy mạng cô ấy như vậy " Cung Nghiêu Phong từ từ lập luận.

Bắc Đường Tùy ngơ người. Bí mật?

Phải rồi, sao anh không nghĩ đến cô biết gì đó nên mới có chuyện như hôm nay. Hay chính bản thân cô cũng quên mình biết gì rất khủng hoảng?

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

#46

"Không...không...ba..."

Trước mắt một đứa nhỏ 10 tuổi là một cảnh tượng đầy máu me, người đàn ông khá lớn tuổi chết không nhắm mắt và cũng là chủ nhân của gia đình này, là ba của đứa nhỏ đó.

Đứa bé ấy lao đến thân thể ba mình, lắc đầu thật mạnh không phủ nhận sự thật. Lay thật mạnh ba mình để ông tỉnh dậy.

"Không...ba ơi đừng bỏ con, ba ơi...ba ơi..." đứa nhỏ ấy gục đầu xuống thân thể cha mình, máu của ông cũng dính vào quần áo của cô.

"Không...không..."

Lâm Cảnh bỗng dưng bật dậy, cô ngó người ra. Là mơ sao?

Sao cô lại mơ thấy ác mộng đó nữa rồi. Lúc nào mới chấm dứt đây, bao năm qua cô không thể ngủ ngon được nữa rồi.

Lâm Cảnh co mình lại ngồi trên giường, bờ vai cô run rẩy lên. Nước mắt không kìm được cũng rơi xuống, ba ơi...con gái nhớ ba lắm.

"Ba ơi..."

"Cảnh Cảnh..."

Bác Đường Tùy trở lại phòng bệnh nghe tiếng của cô liền chạy vào, nhìn thấy cô ngồi co mình đang run hết cả người lên, hình như đang khóc.

"Em sao vậy? " Anh đi đến ôm lấy cô, giúp cô trấn an bản thân mình.

Lâm Cảnh níu lấy áo anh, dựa đầu vào rồi không nói gì.

"Em làm sao? Nói anh nghe xem..." Anh nhẹ nhàng vỗ về cô, ôn nhu hỏi.

"Em...em mơ thấy ác mộng " Cô lắp bắp trả lời. Hình ảnh lúc nãy lại thoáng qua đầu cô, làm cả người cô lại run lên.

Anh đưa tay vỗ nhẹ lưng cô. Hành động hết sức dịu dàng.

"Không sao, không sao...có anh đây " Bác Đường Tùy vỗ về cô nói.

Cô mơ thấy gì mà sợ như vậy chứ?

Có gì sao? Lúc nãy anh còn nghe cô gọi ba ơi. Theo anh biết ba của cô là kẻ nghiện rượu, còn hay đánh đập mẹ con cô. Không thể nào lại gọi một cách đau lòng đến thế...

Huyền Lâm Cảnh không nói gì nữa. Cô cố gắng giữ bình tĩnh, có lẽ lúc nãy X và Y đến nên làm cô nhớ đến chuyện cũ rồi mơ thấy ác mộng thôi. Cô phải bình tĩnh, không được hoảng loạn ngay lúc này.

"Tùy...em muốn về nhà "

Bệnh viện đã quá đủ ám ảnh với cô rồi. Cô không muốn ở đây nữa, cô không muốn...

...

Bác Đường Tùy trao đổi với bác sĩ vài điều cần cân nhắc, vì cô năn nỉ cả hai ngày nay nên anh đành đồng ý làm thủ tục xuất viện cho cô, đưa cô về nhà chăm sóc cho tiện hơn một phần.

Ngày cô về Bác gia chỉ nói vài câu qua loa với Cửu Hi và quản gia, sau đó liền nằm xuống và ngủ rất nhanh.

Bác Đường Tuy và mọi người cảm thấy cô đang cố né tránh gì đó, hai ngày nay sau khi mơ thấy ác mộng đó cô đều luôn muốn ngủ rất say. Khi ngủ mất cô luôn nhớ lại, còn lẩm bẩm gì đó làm anh rất tò mò.

Đến khi cô tỉnh dậy anh hỏi đến thì cô làm ngơ, còn hỏi mình có sao, sao bản thân không biết.

Sau vụ bị bắn bằng súng giảm thanh anh càng thấy cô có gì đó rất thay đổi và kì lạ, dường như đang rất sợ gì đó hay ập đến mà không dám đối diện.

"Mình nghĩ nhiều rồi" Bác Đường Tuy dựa đầu vào cửa, lẩm bẩm một mình.

"Bác Đường Tuy" Cửu Hi đứng bên ngoài đợi sẵn, nhìn anh lên tiếng báo.

Anh đưa mắt nhìn Cửu Hi, Cửu Hi không nói gì quay lưng đi, anh cũng không vội mà đi theo sau.

Xuống dưới nhà, anh và Cửu Hi ngồi xuống đối diện nhau. Cửu Hi lên tiếng: "Tôi thấy Cảnh Cảnh có gì đó rất lạ"

Bác Đường Tuy gật đầu. Cả Cửu Hi cũng nhận ra không phải mình anh...

"Tôi cũng thấy vậy. Nhưng lại không thể hỏi trực tiếp, vì thế nào cô ấy cũng sẽ chối hoặc không trả lời" Anh nói.

Cửu Hi gật đầu, rồi lấy trong túi ra một bức ảnh, đặt lên bàn rồi nói: "Tôi thấy tấm ảnh này trong nhà kho, lúc Lâm Cảnh vẫn ở dưới đó...tôi nhìn thấy liền cảm giác người đàn ông này có chút giống với con bé"

Bác Đường Tuy cầm tấm ảnh lên, quan sát một chút rồi nhìn Cửu Hi: "Tôi sẽ tìm rõ mọi việc"

Thân thế của Huyền Lâm Cảnh...anh không nghĩ là một cô gái bình thường, con gái của nghệ sĩ piano nữa...

Có gì cô giấu anh rất kĩ sao?

Tại sao không nói ra?

Cửu Hi cảm giác nếu anh làm rõ sẽ có gì đó rất khủng hoảng ập đến, nhưng nếu không đối diện sẽ không biết được nguyên nhân và sự việc được làm rõ.

Lâm Cảnh...em đang giấu diếm với mọi người thứ gì sao?

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

#47

Anh trở về phòng làm việc, cho thư kí đi điều tra về bí mật tấm ảnh người đàn ông đó. Anh rất muốn biết người đó là ai mà cô giấu kín tấm hình đó đến thế?

Bác Đường Tuy quơ tay lấy tập tài liệu về lí lịch trước kia điều tra về cô, không cẩn thận làm rơi hồ độn trên bàn mình cũng rơi xuống, anh thở dài rồi đứng dậy.

"Mình nên dọn dẹp..."

Bác Đường Tuy đơ người khi thấy một tệp tài liệu, sau đó cầm lên xem. Hình như đây là tài liệu gửi cùng lúc lúc tài liệu của cô thì phải? Cái này hình như anh chưa xem qua.

Anh cầm nó và lí lịch của lên xem, đi đến sofa gần đó ngồi xuống. Cảm giác mở cái này ra sẽ biết được mọi bí mật vậy.

Rầm

Rầm

Lúc này thư kí của anh đâu ra chạy vào, nhìn anh thở hồng hộc. Trên đường đi và nhìn kĩ tấm hình mà anh đưa thì cậu nhớ gì đó, liền chạy đến Bắc gia.

"Sao vậy? Không phải cậu đi điều tra sao?" Vừa mới đi lúc này sao bây giờ lại quay về.

" Sếp...tôi nhớ ra có một tài liệu mình gửi đến cho anh, nhưng anh xem cái đó " Thư kí bước vào.

Bắc Đường Tuy đưa tay lên:" Ý cậu cái này? "

Thư kí sững người. Liền gạt đầu phủ nhận. Đó...chính là cái đó!

" Tôi vừa thấy nó trong đồng hồ điện trên bàn, vừa định xem thì cậu đã đến " Bắc Đường Tuy đáp..

Sao trước kia...anh lại không xem tập tài liệu này chứ?

Thư kí cũng vội ngồi xuống, anh bình tĩnh mở ra, bên trong rất nhiều giấy tờ.

Đây là...

...

Huyền Lâm Cảnh ngồi trong phòng, cô không ngủ, chỉ là không muốn anh làm phiền mình nên mới thế. Cô ngẩn đầu nhìn cửa sổ đằng đó, thờ dãi.

" Ba..con nên làm gì đây? " Cô lẩm bẩm một mình, gục mặt xuống.

" Con nên giết Bắc Đường Tuy để trả thù...hay con nên làm trái lời của anh ấy? " Lâm Cảnh nói một mình lần nữa, tâm trí của cô dường như hỗn loạn cả lên..

Bắc Đường Tuy...tôi nên làm gì với anh đây?

Tiếp cận anh...không ngờ tôi lại yêu anh đến hóa điên rồi!

" Thật trớ trêu..." Bao năm qua cô đều sống không yên ổn, không ngày nào bình yên trải qua mọi ngày như một cô gái bình thường.

Cái chết...thù hận...trả thù...nó ám ảnh cô quá rồi!

Cô đưa tay lên bứt tóc mình thật mạnh, nếu cứ như vậy cô sẽ hóa điên mất.

...

Giang gia.

Giang Dụ Ngôn và thư kí của mình lúc này cũng hoảng hồn, ngồi xem từng tập tài liệu vừa điều tra ra.

" Không thể nào " Giang Dụ Ngôn lắc đầu. Thân thể thật sự của cô...sao nó...nó...

Thư kí biết Dụ Ngôn chưa thể kịp chấp nhận, chỉ im lặng nhìn mà cảm thấy đau lòng. Một cô gái như vậy mà chịu bao tổn thương của cuộc sống như vậy sao?

Lâm Cảnh này...thật kiên cường!

Cùng lúc đó, Bắc Đường Tuy cũng đã đọc xong tài liệu đó. Anh cảm thấy thật trớ trêu..

Thư kí cũng bủn rủn không kém. Thiếu phu nhân..

" Sếp..." Thư kí nhìn anh, Bắc Đường Tuy lúc này biết rõ mọi thứ...có tuyệt vọng với phu nhân không?

Lỡ đâu...sếp nổi giận, lại làm gì đó với phu nhân không?

Nếu có chuyện đó cậu sẽ ngăn cản. Cái gì cũng có hai mặt của nó, phu nhân làm như vậy chắc chắn có lí do.

" Điều tra thật kĩ. Tôi muốn biết tất cả, đây chỉ là 1/3 của câu chuyện thôi " Bắc Đường Tuy giữ bình tĩnh, anh bảo.

Lâm Cảnh phải trải qua nhiều đau đớn như vậy. Làm giả thân thể, thay đổi toàn bộ cuộc sống của mình như một người khác, quá khứ đều không muốn ai biết đến đều có nguyên nhân...

Anh đoán được...nguyên nhân là ở Bắc gia này. Và có thể chính là anh mà cô mới làm như vậy!

" Sếp, nếu biết được tất cả, anh sẽ làm gì với thiếu phu nhân? "

Bắc Đường Tuy trước giờ đều không thích kẻ phản bội, nhưng ai phản bội với anh đều sống không thọ qua một đêm. Nhưng lần lần...

" Tôi sẽ không làm gì cô ấy. Cậu yên tâm " Anh đứng dậy quay lưng đi. Nếu như mọi lần có kẻ phản bội anh, anh sẽ cho kẻ đó khỏi nhìn mặt trời vào

hôm sau..

Lần này anh lại bình tĩnh đến lạ thường, thư kí đi theo sau anh lâu như vậy...đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy bộ dạng này, có chút rất lo sợ.

Bắc Đường Tùy đi đến phòng thì nghe tiếng khóc thút thít. Anh nhìn qua khe cửa thấy cô đang ngồi trên giường,ôm mặt không ngừng khóc.

Anh không xông vào trong. Chỉ quay lưng dựa vào tường.

" Nếu em nói cho anh nghe mọi thứ...thì đâu cần phải đè nặng trên vai mình như vậy? " Bắc Đường Tùy lẩm bẩm. Bên anh lâu như vậy, tại sao cô lừa dối nhau chứ?

...

Huyền Lâm Cảnh là con của một người đàn ông đầy thành đạt. Năm cô 10 tuổi thì chứng kiến cảnh ba mình chết không nhắm mắt, vừa thăm lại vừa đau lòng..

Sau đó thì cô mất tích không thể tìm ra nguyên do, không giải đáp được cô đã sống ở đâu, ai nuôi lớn khi 10 tuổi đã mất tích, như hơi nước bốc lên vậy.

Rồi bỗng dưng cô bắt đầu xuất hiện ở phòng trà, sau đó thì gặp mẹ anh bằng cách nào đó, rồi cả hai tiến đến hôn nhân mà anh không biết cô từ đâu ra.

Lần đầu điều tra thì cô là con của nghệ sĩ piano đã qua đời, cũng là bạn thân của mẹ anh. Mẹ bệnh nặng qua đời, ba là kẻ nghiện rượu sau đó không lâu cũng ra đi. Còn mỗi cô ở một mình.

Nguyên nhân cô bị mù do hai năm trước có chiếc xe lao đến tông phải cô, tài xế do nhậu sin nên không thể điều khiển được tay lái của mình. Sau đó cô mù lòa, mẹ anh biết được cô là con gái của bạn thân mình nên ép anh kết hôn với cô. Không ngờ hôm nay mới biết rõ được thân thế của cô.

Thứ anh muốn biết...ai là người nuôi lớn cô, ai là người đưa cô đi khỏi? Nếu nhà cô bị sát hại, nhất định kẻ đó sẽ tìm ra cô để triệt để tất cả cho tận gốc.

Nhưng có lẽ Lâm Cảnh trốn qua kỹ, người đó không tìm được. Còn bây giờ thì đã tìm ra cô nên mới phái người đến giết...

Thật tàn nhẫn. Kẻ đó là ai? Tại sao phải sát hại cả nhà cô chứ?

Theo lý lịch ba cô là người lương thiện, làm ăn đầy đặn hoàng không bắt lương cơ mà.

Bắc Đường Tùy lắc đầu, ngồi đó thờ dãi một mình. Bây giờ chỉ cần cô nói rõ mọi thứ anh có thể giúp được, nhưng chắc cô sẽ không nói đâu..

Cô đã giấu kỹ đến tận giờ mà..

Anh đứng dậy không định ngồi đó nữa..đưa tay đẩy cửa đi vào, nhìn thấy cô đã gục xuống mà ngủ thiếp đi.

Đôi mắt còn chút ướt át, anh đi lại đưa tay lau đi.

" Tại sao cứ giấu diếm? Nói cho anh nghe không được sao? " Anh thủ thỉ, nhìn kỹ gương mặt cô đang ngủ say.

" Bởi vì...anh không đáng tin sao? "

" Hay Bắc gia đã làm gì có lỗi với em chứ? "

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

#48

Lâm Cảnh ngủ say đến tối. Bắc Đường Tùy cả ngày cũng bên cạnh cùng cô không rời đi.

Dùng bữa tối cùng anh xong thì anh đưa cô đi dạo trong vườn, để cô ngồi ở xích đu bản thân đẩy nhẹ đằng sau cho cô.

" Lâm Cảnh, em có điều gì muốn nói không? " Bắc Đường Tùy bỗng dưng lên tiếng hỏi, đưa ánh mắt buồn rầu nhìn cô.

Mặc dù biết cô giấu mình điều gì đó, anh không nghĩ đến cô sẽ làm hại mình...mà chỉ đang lo lắng khi cô cứ chịu áp lực một mình mãi.

" Sao bỗng dưng anh hỏi vậy? " Lâm Cảnh hơi bất ngờ câu hỏi đó. Cảm giác được đằng sau lưng mình anh đang dùng ánh mắt gì nhìn mình.

" Không, anh chỉ thấy em dạo này có gì đó rất buồn, anh lo lắng cho nên..." Bắc Đường Tùy đáp, đặt nhẹ tay lên vai cô.

" Có gì cũng phải nói anh, được không? " Anh đầy ôn nhu nói thêm, anh chỉ mong sớm nhất cô cho mình biết tất cả mọi chuyện để có thể giúp cô điều gì đó.

Huyền Lâm Cảnh cười khổ, tôi cũng muốn nói lắm. Nhưng khi nói ra lại không kìm được..

Nếu tôi không giết anh...chỉ sợ boss cũng sẽ cướp lấy mạng anh. Mà...tôi lại không muốn anh chết!

Bắc Đường Tùy đưa tay ôm eo cô, anh im lặng nhìn mặt hồ tĩnh lặng đằng đó.

Lâm Cảnh cố gắng hít thật sâu, đặt tay mình lên tay anh đang ôm mình.

" Nếu anh phát hiện em lừa dối anh gì đó, anh có giận em không? " Cô đặt câu hỏi. Đây là lần đầu cô hỏi câu như thế, trước kia luôn giấu kín.

Lần này dường như không nhin nổi nữa rồi...

" Không, anh sẽ không giận. Anh sẽ hỏi em tại sao dối anh lâu đến vậy " Anh dịu dàng đáp.

Lâm Cảnh đơ người. Lời nói của anh cho cô thấy hoàn toàn thật, không dối lòng.

Hình như...anh đã biết gì đó sao?

Bắc Đường Tùy nhìn phản ứng của cô, mỉm cười. Có lẽ lay động được gì đó đến cô rồi.

Anh đưa tay bế người cô lên, ôm vào lòng." Vào nhà thôi "

Nói rồi anh ôm cô vào trong nhà, Lâm Cảnh nằm trong lòng anh, chỉ biết vui đầu vào bờ ngực rắn chắc đó chứ không biết làm gì nữa.

Nếu năm đó ba cô không chết, có lẽ cô không phải khổ xử như vậy rồi.

...

Giang gia.

Giang Dụ Ngôn ngồi ở phòng làm việc. Nhìn cửa sổ..

Anh là cô nhi, được ba mẹ ruột bỏ ngay cổng khi chỉ sinh ra được vài tháng. Những người trong cô nhi đó nuôi lớn anh nên người. Nhưng từ nhỏ anh rất ít nói, trừ mama còn đâu sẽ không tiếp xúc.

Lúc đó có một cô bé luôn đến cô nhi, cũng chính là Lâm Cảnh.

Lúc đó cô 15 tuổi...ánh mắt cô buồn lắm, vừa đẹp lại vừa buồn, cô luôn tiếp xúc với anh mặc dù anh từ chối cô đến gần. Không hiểu sao sau đó anh lại kết thân với cô, ngày nào rảnh cô đều sẽ đến tìm anh trò chuyện.

Những lần cô đến anh đều phát hiện trên người cô có vết thương, anh hỏi cô không trả lời. Chỉ lắc đầu rồi cười, đôi mắt đó lại hiện lên nỗi buồn. Lâm Cảnh cũng chưa từng nói về gia đình của mình, chỉ để lại cái tên cho anh.

Rồi khi anh và cô đều 16 tuổi, anh được người ta nhận nuôi, đó chính là Giang lão gia.

Ông ấy muốn nhận anh làm con trai, sau khi nhận nuôi anh được rồi nên đã đưa anh đi. Trước khi anh rời khỏi viện cô nhi đó, Lâm Cảnh rất buồn.

" Em sẽ đợi anh quay về tìm em. Em nhất định sẽ đợi " Lúc đó Lâm Cảnh đã nói vậy với anh.

" Được, anh sẽ tìm em " Khi ấy chính bản thân Giang Dụ Ngôn anh cũng hứa như vậy. Thế nhưng bây giờ...

Có lẽ quá muộn rồi...

" Con trai " Giang lão gia đưa tay bật đèn phòng của Dụ Ngôn sáng lên.

" Đừng có để phòng tối thui như vậy, nên bật đèn cho sáng chứ " Ông hiền từ nói.

" Ba..." Giang Dụ Ngôn xoay ghế, đứng dậy đi đến đỡ ông lại sofa ngồi xuống.

" Lại nhớ đến con bé à? " Ông mỉm cười hỏi.

Giang Dụ Ngôn khẽ gật đầu. Bao năm qua anh phần đầu từ lúc ông đưa về, cả việc anh nhớ đến cô ông đều biết và không cảm can.

" Tuổi trẻ các con đúng là luôn hết lòng vì tình yêu " Giang lão gia nói.

"..." Giang Dụ Ngôn đơ người nhìn ba mình, sao hôm nay ông nói những điều khó hiểu vậy chứ?

Giang lão gia bỗng đứng đặt một tài liệu lên bàn, ông nhìn anh:" Ba giúp con một tay, xem xong rồi hay suy nghĩ có nên giúp con bé không "

Nói xong Giang lão gia đứng dậy, quay lưng ra khỏi phòng.

Giang Dụ Ngôn không ớ ớ gì, nhìn ông rời đi rồi cầm tài liệu ông đặt trên bàn lên xem.

Bên trong là cái gì vậy chứ?

...

" Lâm Cảnh, súng phải cầm như thế này này "

" Lâm Cảnh, nổ súng đi "

" Lâm Cảnh, hôm nay buổi tập cầm dao của em sao rồi? "

" Lâm Cảnh, sao đến giờ em vẫn sợ tiếng súng nổ "

" Huyền Lâm Cảnh, lúc nào em mới tập thành thạo được đây? "

" Không...em không muốn tập...không..."

Cô bỗng đứng ngồi bất dậy trong đêm, cả trán ướt đầm vì mồ hôi. Cô lại mơ thấy những việc ở quá khứ, những ngày cô cố gắng vượt qua sợ hãi để luyện tập.

" Lâm Cảnh...em làm sao vậy? " Bắc Đường Tùy nghe cô la lên mà cũng thức giấc, ngồi dậy liền vỗ về cô..

Cả người cô vẫn chưa hết bàng hoàng, anh lo lắng chỉ biết ôm lấy cô vỗ về. Lại mơ thấy ác mộng sao?

" Anh ở đây, anh ở đây "

Lâm Cảnh níu lấy áo anh, cô không khóc, cô đang cố gắng giữ bình tĩnh.

" Đừng cố gồng bản thân nữa, không tốt đâu "

Bắc Đường Tùy đầy lo âu, anh ôm cô nằm xuống, từ từ vỗ nhẹ lưng cô như một đứa trẻ. Anh phải làm sao...anh phải làm sao để cô phát tiết những thứ dồn nén cứ giữ trong lòng mình đây?

Anh phải làm gì đây...cứ thế này, anh sợ cô phát điên lên mất!

Chết tiết!

Sao lúc này Bắc Đường Tùy anh lại vô dụng vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

#49

Một tuần sau.

Vết thương của Lâm Cảnh cũng khá ổn, không còn như trước nữa. Đang dần lành lặn lại.

Ngày nào anh cũng chăm sóc cô kĩ càng, luôn bên cạnh cô mỗi khi đi làm về và luôn quan tâm hỏi han cô đủ điều.

Chỉ mong cô có thể nói bí mật của mình để anh có thể giải quyết sớm.

Cung Nghiêu Phong cũng không thấy bóng dáng đâu, hẳn không đến thăm cô, hai ngày trước chỉ gọi điện thoại đến Bắc gia hỏi vài câu rồi lại thôi.

Có lẽ đang chăm sóc cho Sơ Sơ Hạ sao?

Bắc Đường Tùy im lặng nhìn Lâm Cảnh ở sofa, cô dựa đầu vào ghế, chân để lên và duỗi thẳng ra và yên lặng nghe nhạc.

Anh để ý cô luôn nghe những bản nhạc không lời. Khi nghe thấy cô rất bình yên đến lạ thường. Cứ như lạc vào thế giới khác vậy.

" Ông chủ, có người gửi đến cho ông cái này " Giúp việc của anh đi vào, trên tay cầm một tệp hồ sơ.

" Của ai vậy? " Bắc Đường Tùy nhận lấy, đưa mắt hỏi.

" Nghe bảo là từ Giang gia, Giang Dụ Ngôn ạ " Giúp việc cúi đầu nói.

" Được rồi, làm việc đi " Anh cầm tài liệu đó lên xem. Giang Dụ Ngôn? Giang gia?

Anh trước giờ chưa hợp tác với bên đó, hôm nay lại gửi gì đến cho anh chứ?

Bắc Đường Tùy nhìn cô một chút rồi quay lưng về phòng, đặt tài liệu trên bàn rồi suy nghĩ. Giang gia đang định làm gì sao?

Ở dưới, Lâm Cảnh khá bất ngờ khi nghe thấy tên Giang Dụ Ngôn. Hình như...là cái tên của cậu bé Dụ Ngôn ở cô nhi viện trước kia.

Sau khi nhận nuôi rồi cô và cậu bé đó không gặp nhau nữa, còn là người của Giang gia. À mà...anh ta gửi gì đến cho Bắc Đường Tùy chứ?

Cô cảm thấy có gì đó không tốt lành lắm.

Bắc Đường Tùy trên phòng định mở ra xem nhưng rồi dừng tay, máy tính bỗng dưng có thông báo reng lên.

Anh dừng lại rồi đi đến máy tính, ngồi xuống và xem là cái gì.

Thì ra là ai đó gửi mail cho anh...

Mở ra, bên trong chính là một thư mời đến dự tiệc của Giang gia vào ngày mai.

Bên dưới còn ghi...hãy dẫn theo Huyền Lâm Cảnh?

" Cái khi gì vậy? " Bắc Đường Tùy thốt lên. Dẫn theo Lâm Cảnh?

Anh ta có ý đồ gì với cô sao?

Bắc Đường Tùy ngồi đó trầm ngâm. Suy nghĩ đến đầu óc muốn vận vẹo, quên cả việc xem tài liệu được đem đến.

" Được, mình đi vậy "

Phải đi mới biết được mục đích của Giang Dụ Ngôn chứ!

...

Ngày hôm sau.

" Đường Tùy, anh bắt em thay lễ phục làm gì? " Cô đi ra khỏi phòng cùng với Cửu Hi. Cửu Hi sợ cô vấp té, vừa đi vừa đỡ vậy giúp cho cô.

" Chúng ta đi dự tiệc " Anh đi đến ôm lấy cô. Cửu Hi nhìn rồi cũng không làm phiền, quay người đi.

" Tiệc? Sao anh không nói với em chứ? " Lâm Cảnh cảm giác được chuyện không lành.

" Là tiệc của Giang gia " Anh ôm cô xuống nhà, vừa đi vừa nói.

Lâm Cảnh nghe đến Giang gia liền nhớ đến hôm qua...Giang Dụ Ngôn? Sao bỗng dưng lại đi dự tiệc ở đó? Trước giờ đâu nghe anh kết thân với Giang gia chứ?

Bắc Đường Tùy đeo vào cổ cô một sợi dây chuyền, do cô vừa mới xuất viện nên anh cũng không ép cô.

" Phải luôn đi bên cạnh anh, anh sợ em lại xảy ra chuyện lắm " Anh ôm lấy cô, dịu dàng nói.

Huyền Lâm Cảnh gật đầu. Cô cứ thấy nếu đến đó...cả thân phận của mình sẽ bị vạch trần vậy!

...

"Boss, tôi nhận được tin Cảnh Cảnh sẽ đến dự tiệc cùng Bắc Đường Tùy ở Bắc gia " X nhìn boss, người đã đào tạo cô thành sát thủ, người chỉ đem lại trả thù và ngọn lửa phẫn nộ đến cho Lâm Cảnh.

Du Trường Tụ quay ghế lại, nhìn X.

" Anh hiểu ý tôi mà? Tôi muốn đưa con bé trở về " Du Trường Tụ nở nụ cười chết chóc nói.

" Nhưng boss...Cảnh Cảnh..." X khựng lại, hiện tại cô chỉ luôn bên cạnh Bắc Đường Tùy, đưa cô đi thì rất dễ...quan trọng là cô có chịu ở cạnh boss không thôi.

Trái tim của Lâm Cảnh đã đặt cho Bắc Đường Tùy cả rồi!

" X, không lẽ anh cứ muốn con bé ở cạnh Bắc Đường Tùy chịu nhiều đau thương? Lần này cái mạng nhỏ con bé chưa mất, nhưng lần sau chúng ta đều không đoán được " Du Trường Tụ nói. Giọng pha chút lạnh làm X rợn cả người lên.

X im lặng nhìn boss mình. Nếu năm xưa không phải anh gieo bao nhiêu hận thù, có thù phải trả cho bằng được vào đầu Huyền Lâm Cảnh. Thì có lẽ con bé đã an ổn sống bên cạnh anh rồi..

Một tay tạo Lâm Cảnh ra hôm nay. Cớ sao lần này boss lại sợ Lâm Cảnh mất mạng chứ?

Nhớ lúc mới đưa Lâm Cảnh trở về, Du Trường Tụ cứ luôn ép cô phải học bắn súng, học võ, cách dùng dao, các buổi luyện tập ác liệt.

Lâm Cảnh sợ nhất là tiếng súng, ngày đầu khi tập cách cầm súng và nổ súng, khi đó nghe tiếng nổ vang lên con bé liền ôm đầu mình lại, trốn dưới gầm bàn và co ro cả người lại, sợ đến muốn khóc nhưng lại không dám.

Nhưng sao? Du Trường Tụ anh không dừng lại, còn nhất quyết phải lôi cô ra và ép cô tập cho bằng được. Lâm Cảnh lúc đó luôn lắc đầu, hình ảnh con bé quỳ xuống cầu xin Du Trường Tụ dừng lại vẫn luôn trong đầu của X anh.

À không...Bồn Kiến Đình này!

Nếu lúc đó Bồn Kiến Đình anh không lao ra ngăn cản, mặc dù Du Trường Tụ đánh mình cỡ nào vẫn nhất quyết ôm lấy Lâm Cảnh và xin boss dừng lại, cũng may...chịu thương tích một chút cũng bảo vệ được con bé.

Ngày qua ngày cứ thế, Lâm Cảnh vì những buổi tập mà luôn hoảng sợ, bị thương, trầy xước không ít. Du Trường Tụ ngày càng bị thù hận làm mờ mắt, cũng mất đi lí trí, gieo trong đầu cô đủ điều.

Để Lâm Cảnh cũng muốn mờ mắt theo mình...

" Boss, những việc hôm nay anh cũng chính là nguyên nhân. Con bé đã chịu quá nhiều đau khổ rồi, hãy để Lâm Cảnh sống như những cô gái khác đi " Bồn Kiến Đình nhìn Du Trường Tụ, nói.

Du Trường Tụ đưa mắt nhìn Bồn Kiến Đình, anh nở nụ cười.

" Boss, tôi còn gọi anh là boss là tôi tôn trọng anh. Đừng xem Lâm Cảnh như công cụ của anh, nếu không...bản thân tôi sẽ không kiểm soát được " Nói xong Bồn Kiến Đình quay đi, mặc kệ những lời lúc này Du Trường Tụ nói muốn đưa cô trở về.

Du Trường Tụ là con trai của Du lão gia, cũng là người bạn thân thiết với ba của Lâm Cảnh - Huyền lão gia.

Thế nào mà ba của anh và cô đều chết trong một lần thâm sát, khi anh trở về đều thấy xác hai người chết không nhắm mắt. Bên cạnh đó là Lâm Cảnh, cô bé từ nhỏ được mọi người hay nói là vị hôn thê tương lai của anh.

Anh không thể để Lâm Cảnh gặp nguy hiểm nên đã đưa về Du gia. Du gia trước giờ ngoài mặt êm ấm, nhưng bên trong mỗi người ở đây đều được đào tạo như một sát thủ. Trong đó có cả anh...

Năm đó anh 17 tuổi...cô chỉ mới 10 tuổi.

Lúc đó khi đưa cô về anh đã bị thù hận che mắt, lu mờ không kiểm soát những hành động của mình. Bắt cô luyện tập đến nỗi phát khóc, cũng phải...việc đó là quá sức với một cô bé chỉ 10 tuổi như Lâm Cảnh luôn sống trong vòng tay của Huyền lão gia, ba của mình.

" Em...động lòng rồi sao? " Du Trường Tụ ngẩn đầu nhìn trần nhà, phải chăng cô đã động lòng sao?

Anh đã làm thân thể giả cho cô sau khi điều tra được cái chết của ba anh và cô đều liên quan đến Bắc gia. Anh đã bảo cô hãy tiếp cận Bắc phu nhân, sau đó hãy tìm cách kết hôn với Bắc Đường Tùy.

Cứ ngỡ mọi việc sẽ thuận lợi nhưng lại xuất hiện nhiều cản trở cũng như những việc mà không ai đoán trước được, Kỳ Hàm Hàm rồi đến Cung Nghiêu

Phong, sau đó lại đến kẻ bí mật cho hai kẻ đến ám sát cô.

"Mình dần mất kiểm soát rồi" Du Trường Tụ vò đầu mình.

Anh nên làm gì đây? Đã đi đến bước này không lẽ phải dừng lại?

Nhưng nếu cứ đi tiếp...anh chỉ sợ cái mạng nhỏ của Lâm Cảnh cũng không thể giữ lấy được nữa.

Kẻ ra tay vừa tàn độc vừa bí ẩn. Bắc Đường Tùy hay cả anh, và cả Cung Nghiêu Phong tìm còn không ra. Đến cả Giang Dụ Ngôn nổi tiếng tàn độc như vậy vẫn không có manh mối.

Kẻ này có khác gì một con cáo già?

"Boss" Y - Đông Niễn đi vào, nhìn Du Trường Tụ.

"..." Du Trường Tụ không nói, đưa mắt nhìn Đông Niễn.

"Tôi sẽ đến Giang gia bảo vệ Lâm Cảnh, còn quay về hay không đều thuộc vào con bé...boss, anh đừng nhúng tay vào" Đông Niễn bình tĩnh bảo. Trước giờ Đông Niễn này không làm trái lời của boss, nhưng lần này phải...

Vì Lâm Cảnh cả thôi...

Du Trường Tụ không nói, quơ tay ý muốn bảo làm gì làm.

"Miễn sao con bé an toàn là được" Du Trường Tụ nói xong quay ghế, không nhìn lấy Đông Niễn nữa.

Cứ thuận theo tự nhiên vậy. Bây giờ mọi thứ đều tùy thuộc vào quyết định của cô!

...

Giang gia.

Mọi người đều đến tham gia bữa tiệc tại biệt thự sang trọng của Giang gia.

Xe của Bắc Đường Tùy cũng đến, anh và cô cũng sánh vai nhau bước vào. Sợ cô đi không vững cộng thêm lại không thể nhìn thấy, một tay anh vẫn ôm lấy eo cô nửa bước cũng không dám rời.

Lâm Cảnh biết được anh đang lo cho sự an toàn của mình, và lại...cô giả mù trước mặt anh nữa mà!

Công nhận vai diễn này của cô cũng trụ lâu thật, cô cũng không ngờ mình có thể diễn lâu đến bây giờ.

Khi anh biết được sẽ như thế nào chứ?

"Lâm Cảnh" Giang Dụ Ngôn đứng ở phía trên, nhìn thấy cô liền thốt lên, cô trông rất thân thiết với Bắc Đường Tùy...cả hai cứ như keo dính với nhau vậy.

Thật là như gáo nước lạnh tạt vào mặt Giang Dụ Ngôn mà!

À không...cứ như bình thường thôi...

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

#50

Bữa tiệc dần bắt đầu, các vị quan khách cũng đến gần đông đủ.

Chả hiểu trong đám đông đó lại có Bồn Kiến Đình và Đông Niễn luôn.

"Y...anh thành tổng giám đốc hồi nào vậy?" Bồn Kiến Đình ghé sát vai Đông Niễn, nhìn anh hỏi.

"Chỉ là lúc rảnh, làm ăn một thời gian thôi " Đông Niễn đưa li rượu cho Bồn Kiến Đình đáp.

Bồn Kiến Đình anh liếc mắt nhìn tên ngạo mạn kia. Bình thường thì ít nói không ngờ đằng sau lưng lại là một tổng giám đốc của công ty cũng tiềng tăm. Chẳng như anh...ngày nào cũng làm lão đại một sức.

Cả hai đưa mắt nhìn Lâm Cảnh đang từ xa. Công nhận một điều con bé này giả mù tài thật.

Bữa tiệc bắt đầu vào việc chính, Giang lão gia nói vài câu về bữa tiệc rồi cũng lại thôi. Vào vấn đề chính là khiêu vũ!

Bắc Đường Tùy không dám để cô nhảy nên ngồi cùng cô một góc, anh một tay cầm li rượu còn cô cầm li nước ép..

Bồn Kiến Đình nhìn Đông Niễn:" Nhảy với tôi không? "

Đông Niễn đang uống rượu nghe X nói vậy mà muốn phun cả ra, đưa mắt lạnh nhìn anh.

Bồn Kiến Đình bị dọa nên liền chạy đi. Huhu...chỉ đùa chút thôi mà!

Giang Dụ Ngôn và Giang lão gia vẫn đứng từ xa nhìn Lâm Cảnh và Bắc Đường Tùy. Ông vỗ vai Dụ Ngôn:" Sao con không đến đó đi? Sau khi biết mọi thứ rồi, ta nghĩ con nên giúp gì đó cho Lâm Cảnh và Bắc Đường Tùy "

Giang Dụ Ngôn nhìn ông. Anh chỉ sợ khi tiến đến, cô lại nói không nhớ đến mình.

Dụ Ngôn cầm li rượu trên tay, gạt đầu ý muốn đi xuống chỗ cô. Nào ngờ chỉ bước vài bước, đèn bỗng dưng không sáng nữa.

Rụp

Đèn trong phòng và bên ngoài đều không sáng lên.

" Cúp điện sao..." Giang Dụ Ngôn đơ người, anh vội xoay người.

Cúp điện lúc này?

Đừng nói...

" Lâm Cảnh..."

Bắc Đường Tùy bên dưới liền đưa tay tìm cô:" Cảnh...Cảnh..." anh liền lao đến ôm lấy cô, không buông cô ra. Nếu như xảy ra thêm một lần nữa, cái mạng nhỏ của cô anh không thể giữ lấy được.

Lâm Cảnh ngồi trong lòng anh cảm giác được sẽ có người nhắm đến mình. Không phải khi không cúp điện như thế này.

" Đông Niễn..." Bồn Kiến Đình tìm Đông Niễn, trong đám đông này Đông Niễn có mùi nước hoa rất đặc trưng.

" Tôi ở đây...mau tìm Lâm Cảnh đi " Đông Niễn đưa tay tìm Bồn Kiến Đình, sau khi chụp lấy tay Bồn Kiến Đình được rồi liền nói.

Cả hai cố gắng quan sát, dùng tai nghe tiếng động. Tuy cúp điện nhưng mọi người ở đây đều giữ bình tĩnh, cũng may không xảy ra hoảng loạn.

" Là sự cố bình thường sao? " Bồn Kiến Đình hỏi nhỏ.

" Không...linh cảm...của..."

Rầm

Đông Niễn chưa nói xong câu liền có tiếng như đổ vỡ.

" Mọi người đừng nhúc nhích, mau đứng yên đi " Giang Dụ Ngôn bên trên lên tiếng lớn, nếu xảy ra hoảng loạn anh sợ..

" Tùy, có gì đó rơi xuống sao? " Lâm Cảnh lên tiếng hỏi.

" Anh biết, đừng sợ " Bắc Đường Tùy vẫn ôm chặt lấy cô..

Lúc này đèn cũng được sáng lên, người của Giang gia liền chạy vào.

Cảnh tượng trước mắt là chiếc đèn chùm trong phòng này đã rơi xuống, cũng may không có người nào đứng gần lúc đó nên không có ai bị thương.

Nhưng...cúp điện rồi chỉ để bắn rớt cái đèn chùm này sao?

Bắc Đường Tùy đỡ cô đứng dậy, anh cau mày quan sát cảnh tượng trước mắt.

"Tùy...cái gì rơi xuống vậy?" Cô giả ngu ngơ hỏi, trước mặt mình cô đều nhìn thấy rõ.

"Chỉ là đèn chùm bị rớt...không sao đâu" Bắc Đường Tùy đáp.

Có lẽ hôm nay tên mưu sát đó muốn làm gì cô nhưng lại không thể rồi.

Cả hai người X và Y cũng từ từ nhìn kĩ, phía trên cũng là Giang Dụ Ngôn và Giang lão gia quan sát.

"Ba...việc này" Anh quay sang nhìn ông.

"Chúng ta nên kết thúc bữa tiệc, chỉ nên giữ lại Bắc Đường Tùy và Lâm Cảnh...còn nữa..."

"Giữ hai cậu trai trẻ bên dưới nữa" Giang lão gia chỉ tay về phía X và Y. Ông dĩ nhiên biết họ đến đây là mục đích gì mà.

Những người đàn ông này, ai cũng chỉ muốn bảo vệ sự an toàn cho Huyền Lâm Cảnh cả thôi.

...

Vì sự hoảng loạn đó mà phải dừng bữa tiệc, Bắc Đường Tùy định đưa cô về thì.

"Xin thứ lỗi vai vị, thiếu gia và ông chủ muốn gặp hai người" Vị quản gia cho người cản anh lại, cúi đầu nói.

Bắc Đường Tùy khẽ nhăn mặt. Anh và cô sao?

"Tùy..." Cô nắm lấy áo anh, lên tiếng.

"Không sao đâu. Chúng ta cũng không nên thất lễ" Anh đưa tay ôm eo cô rồi nhìn vị quản gia đó gật đầu.

"Mời hai vị theo tôi" Quản gia quay người đi trước, anh và cô đi theo sau.

Trong lòng cô cảm thấy có gì cứ không lành..

Đến lượt X và Y muốn ra về đều bị cản lại như anh và cô.

"Đồng Niên...làm gì giờ?" Bổng Kiến Đình ghé sát tai hỏi.

"Thì đi thôi" Đồng Niên thân nhiên đến lạ thường. Đồng ý với cô giúp việc và đi theo sau.

X và Y luôn bám dính lấy nhau. Y chịu đi thì X cũng chả chịu về rồi?

...

Thư phòng.

"Bác phu nhân, mời cô dùng" Vị quản gia kia đầy cung kính đưa cho cô ly nước cam.

Anh nhìn biểu hiện của quản gia kia cũng không bình thường. Tại sao đưa cho anh nước lọc? Còn cô là nước cam?

Lâm Cảnh này giờ vẫn đang căng thẳng nên cô cần uống ít nước để trấn an. Không suy nghĩ, cô cầm ly nước lên uống một ít, cảm thấy dân trạng cũng đã ổn định hơn lúc này.

Năm phút sau.

"Cảnh..."

Lâm Cảnh bỗng dung gục đầu vào vai anh, Bắc Đường Tùy đang ngồi cạnh mà giật mình.

"Ông bỏ gì vào đó?" Bắc Đường Tùy nhìn vị quản gia đó hỏi.

"Chỉ là không tiện để Bác phu nhân tham gia cuộc trò chuyện, Bác tổng yên tâm đó chỉ là thuốc ngủ thôi" Ông quản gia mỉm cười đáp.

Anh nhìn ông ta. Khi không cho đánh giấc cô làm gì chứ? Có gì không tiện cho cô nghe sao?

"Rốt cuộc Giang lão gia muốn nói gì với tôi?"

Một tay anh đỡ cô dựa vào ghế nằm xuống rồi nhìn vị quản gia đó hỏi. Từ này giờ anh bắt đầu hết kiên nhẫn rồi. Cứ mờ mờ mập mập..

" Là thân phận của Huyền Lâm Cảnh nhà cậu. Nếu không cho cậu biết, có lẽ không bao lâu cậu sẽ mất cái mạng của mình đấy "

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

#51

" Ở đây không tiện nói chuyện. Chúng ta qua thư phòng nhé? " Giang lão gia nhìn anh mỉm cười bảo.

Bắc Đường Tùy nhìn ông, rồi cũng gật đầu. Anh để cô nằm đó, đưa mắt nhìn vài giây rồi rời đi.

Cạch

Cửa phòng đóng lại, Lâm Cảnh cũng mở mắt ra. Chỉ là cô không ngờ vị quản gia kia còn ở lại.

" Cô gái, sao cô phải giả vờ? " Quản gia ngồi xuống, đối diện nhìn cô.

" Ông đoán ra tôi diễn à? " Lâm Cảnh ngồi dậy, nhìn ông.

Quản gia đó mỉm cười:" Đi theo Giang lão gia lâu vậy, lão già này cũng phải có mắt nhìn người chứ "

Huyền Lâm Cảnh nhìn ông. Cô chỉ cười, dựa đầu vào ghế.

" Dụ Ngôn...thằng bé vẫn luôn nhớ đến cô gái đây bao năm qua "

" Chỉ tiếc là khi quay về tìm cô, cô đã thành vợ người ta rồi "

...

Thư phòng.

Bắc Đường Tùy cùng Giang lão gia sang thư phòng. Nhìn thấy Đông Niễn và Bồn Kiến Đình anh liền thắc mắc. Hai người đàn ông này là ai?

Giang Dụ Ngôn cũng đang ngồi gần đó, cả căn phòng im bật.

" Bắc tổng, cậu đã xem thứ mà con trai tôi gửi đến cho cậu chưa? " Giang lão gia nhìn anh hỏi.

Anh lắc đầu. Anh quên mất, cũng chưa đụng đến.

Giang lão gia cũng đoán trước được như vậy, tiến đến bàn làm việc của mình. Lấy một tệp hồ sơ khác rồi đưa cho anh.

" Cậu xem đi " Ông đưa cho anh.

Bắc Đường Tùy nhìn ông, nhận lấy rồi mở ra. Đưa mắt quan sát và đọc từng chữ.

Càng đọc anh càng trợn mắt to, đọc gần hết rồi quay sang nhìn Giang lão gia:" Sao Giang lão gia đây lại..."

Lại có toàn bộ bí mật về Huyền Lâm Cảnh?

Cả những việc trước kia của cô nữa? Anh tìm mãi không thể ra, thế sao ông lại có thể...

Giang lão gia lại sofa ngồi xuống, nhìn Đông Niễn và Bồn Kiến Đình rồi nói.

" Tôi điều tra được cũng do may mắn thôi. Lâm Cảnh lúc trước là con gái của Huyền gia, sau khi ba bị sát hại liền được Du Trường Tụ đem về nuôi nấng, có phải không hai cậu trẻ? " Ông đưa mắt nhìn X và Y.

Bồn Kiến Đình thì rất bất ngờ, còn Đông Niễn cũng đoán được ông đang muốn gì từ mình nên rất thần nhiên.

" Ông nói đúng rồi đó " Đông Niễn đáp. Bồn Kiến Đình quay sang nhìn Đông Niễn...tên này sao lại thần nhiên như thế chứ?

" Thế hai cậu nói toàn bộ sự việc cho Bắc tông nghe đi " Giang lão gia lên tiếng.

Bắc Đường Tùy cũng lại sofa ngồi xuống, đưa mắt nhìn X và Y. Hai người này...có liên quan gì đến người tên Du Trường Tụ? Còn nữa...hình như biết rất rõ về cô.

Đồng Niên đưa mắt nhìn Bồn Kiến Đình, mỉm cười rồi quay sang nhìn mọi người nói:" Đến bước này rồi, tôi nói vậy "

Đồng Niên ngồi đó, vừa thản nhiên vừa kể mọi việc để mọi người có thể hiểu rõ.

Bắc Đường Tùy và Giang Dụ Ngôn đều im lặng lắng nghe.

Từ cái chết của ba cô, người nuôi nấng cô Du Trường Tụ và người chăm sóc bảo vệ cô bao năm qua.

Lí do cô tiếp cận anh, cô phải chịu những đau khổ gì để đến được hôm nay trong quá khứ sau khi ba mình bị sát hại.

Từ từ...những câu chữ cứ đi vào tai anh, Bắc Đường Tùy và Giang Dụ Ngôn càng nghe càng bất ngờ và không thể đoán được sự việc lại như vậy.

" Tôi và Bồn Kiến Đình đây là người luôn theo sau em ấy. Chúng tôi không theo khuôn rập mà Du Trường Tụ đặt sẵn, chúng tôi chỉ luôn muốn bảo vệ Lâm Cảnh thật tốt. Con bé đã quá khổ rồi " Đồng Niên nói.

" Cả hai chúng tôi phải chứng kiến cảnh con bé luyện tập, vượt qua nỗi sợ hãi tiếng súng nổ, bị thương qua từng ngày..."

" Sau khi Huyền lão gia mất, Lâm Cảnh chưa bao giờ ngủ ngon, đêm nào cũng mơ thấy ác mộng " Bồn Kiến Đình nói thêm

Anh xem cô như là em gái của mình, cái ngày mà Du Trường Tụ dẫn cô về, đôi mắt cô vô hồn...luôn nắm chặt chiếc váy mình mặc, cả người đều rất run rẩy nhưng lại tỏ vẻ ra cứng rắn.

" Cái chết của Du lão gia và ba Lâm Cảnh đều liên quan đến Bắc gia " Đồng Niên đưa mắt nhìn Bắc Đường Tùy.

" Nhưng kẻ sát hại thật sự...chúng tôi không biết " Bồn Kiến Đình bổ sung thêm

Bắc Đường Tùy đờ người. Thì ra đó là lí do cô bước vào Bắc gia? Mặc cho trước kia anh đối xử tệ ra sao cô vẫn nhất quyết ở lại và tha thứ.

Giang Dụ Ngôn dường như cũng cứng đờ người, không ngờ khi chia tay cô ở cô nhi viện lại ra thế này.

Bắc Đường Tùy gục đầu xuống, anh đưa tay vò tóc mình.

Cạch

Cửa phòng mở ra, Lâm Cảnh nâng váy bước vào. Không hiểu sao cô lại khóc, không hiểu sao ánh mắt cô lại rất vô hồn.

Anh nghe tiếng bước chân mà giật mình. Ngần đầu lên nhìn thấy cô đang đứng đó, nhìn anh...

Cô...không mù?

" Anh biết tất cả rồi, liệu còn muốn bên cạnh em không? " Huyền Lâm Cảnh nhìn anh hỏi, miệng nở nụ cười như nước mắt vẫn rơi.

" Em lừa dối anh cả đấy. Cả đôi mắt này, em cũng lừa anh rằng mình bị mù đấy " Lâm Cảnh mỉm cười nói tiếp. Tay cô nắm chặt váy, bờ vai run rẩy.

" Cảnh Cảnh..." Bồn Kiến Đình nhìn cô đang cố gượng, muốn đứng dậy lao đến ôm lấy cô nhưng lại chậm một bước.

Bắc Đường Tùy lại nhanh chân hơn, anh tiến đến rất nhanh, ôm cả người cô vào lòng mình mà ngồi bệch xuống sàn.

" Là nhà anh sai, là do Bắc gia nợ em...em muốn sao cũng được, anh sẽ không trách em " Bắc Đường Tùy nói, anh vẫn đang cố trấn an bản thân.

Bắc gia nợ cô mạng người, Bắc gia nợ cô một mái ấm hạnh phúc.

" Anh xin lỗi..." Anh nói nhỏ, ôm chặt lấy cô hơn.

Đồng Niên và Bồn Kiến Đình nhìn cả hai. Giang Dụ Ngôn cũng đứng đó, đưa mắt nhìn nhưng không nói gì.

Lâm Cảnh đưa tay đánh vào lồng ngực anh, vừa đánh cô vừa quát:" Tại sao? Tại sao anh lại là Bắc Đường Tùy... Tại sao anh là con trai của Bắc gia...tại sao chứ..."

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

#52

Anh ngồi đó ôm rất lâu, cô cứ khóc rồi đánh anh, luôn miệng nói ra những thứ mình chịu đựng bao năm qua chỉ vì cái chết của gia đình.

Dù sao cô cũng chỉ là một cô gái nhỏ, không phải lúc nào cũng mạnh mẽ mãi được đâu.

Giang lão gia nhìn Dụ Ngôn, ông thở dài vỗ vai anh." Con hiểu rồi đó "

Cho dù có đấu tranh thế nào sau này đi chăng nữa, con trai ông cũng không thể thắng Bắc Đường Tùy trong tim Lâm Cảnh đâu.

Con bé này...đã quá yêu sâu đậm Bắc Đường Tùy rồi.

Anh vẫn ngồi lì ở đó, ôm cô rất chặt, vẫn lắng nghe cô nói gì, từng câu từng chữ đều lọt vào tai anh.

Đông Niễn và Bồn Kiến Đình cũng đoán sẽ có ngày cô bộc phát tất cả. Nhưng không ngờ lại là hôm nay...

Cô và anh cứ ngồi đó cho đến 15 phút trôi qua. Sau khi cô mệt rồi liền gục đầu vào người anh, mắt rất đỏ.

Quản gia đi đến đưa cho anh một cái khăn ướt đã chuẩn bị sẵn. Anh nhận lấy rồi đem lau mặt cho cô, từ từ lau hết nước mắt trên má.

" Khóc hôm nay thôi...sau này đừng vì chuyện này mà khóc nữa. Em hiểu không? " Anh cất giọng nói, tay vẫn nhẹ nhàng lau mặt cho cô.

Lâm Cảnh hết sức đề trả lời, cô chỉ nhắm mắt nắm chặt áo anh.

Ba..con xin lỗi!

Con lại u mê yêu người đàn ông này rồi...

Con gái bất hiếu.

Bắc Đường Tùy bế cô lên trên tay mình, quay lại nhìn bốn người đàn ông kia." Tôi về trước "

" Bồn Kiến Đình, Đông Niễn...tôi muốn gặp hai người vào ngày mai, được không? " Anh nhìn hai người kia.

Bồn Kiến Đình gật đầu. Đông Niễn cũng không ý kiến gì, lặng lẽ đồng ý.

Anh cúi đầu rồi xin phép, ôm cô rời khỏi Giang gia.

Bồn Kiến Đình ngồi xuống ghế, dựa đầu vào rồi thở dài.

" A... Thế là kết thúc rồi sao? " Bồn Kiến Đình nhìn ba người còn lại.

" Kết thúc? " Giang lão gia không hiểu, hỏi.

" Việc trả thù...của Lâm Cảnh " Bồn Kiến Đình nhìn ông đáp.

" Lão đại sẽ không dừng lại đâu " Đông Niễn đưa tay vỗ đầu Bồn Kiến Đình nói. Thật tình, đi theo Du Trường Tụ lâu rồi mà không hiểu ý lão đại sao?

Nếu Lâm Cảnh không thể tiếp, Du Trường Tụ sẽ là người truy đuổi đến cuối cùng cho bằng được.

" Tôi nghe được thông tin, kẻ đứng sau mọi chuyện này là Bắc lão gia - ba của Đường Tùy " Đông Niễn nói. Mặc dù Du Trường Tụ chưa tìm ra, nhưng anh đã một mình tìm hiểu sâu vào Bắc gia, còn một kẻ thế lực đứng sau đó là Bắc lão gia.

Anh đã quay đầu điều tra mối quan hệ của hai vị trưởng bối đã mất đi, sau đó mới biết được một chuyện.

Huyền gia, Du gia và Bắc gia, ba người đứng đầu đều là bạn thân với nhau.

Chỉ không ngờ, kẻ thân nhất là kẻ đâm mình đau nhất!

Giang Dụ Ngôn chỉ bật cười. Thật trớ trêu, anh cứ nghĩ mình sinh ra đã đau khổ.

Nhưng bây giờ mới biết...Bắc Đường Tùy tương lai còn chịu nhiều đau khổ và ranh giới lựa chọn hơn.

" Sao lúc này cậu không nói cho Bắc Đường Tùy biết? " Giang lão gia hỏi.

" Chỉ là...muốn để hai người họ bên nhau lâu chút, sau này xảy ra chuyện rồi cũng thể bên cạnh nhau như trước nữa " Đông Niễn đáp, mỉm cười.

Dù sao cũng nên để Lâm Cảnh hạnh phúc, con bé đã quá đủ đau khổ rồi!

...

Bắc gia.

Đêm nay, anh bên cạnh cô một bước không rời. Khi đưa cô về anh tự tay thay quần áo cho cô, cô nhìn anh không nói một lời.

Anh ôm cô nằm xuống sau khi thay đồ xong, cô không ngủ cứ mở mắt nhìn trần nhà.

" Lâm Cảnh, ngủ đi " Bàn tay to lớn của anh đưa tay kéo người cô vào lòng mình, cánh tay của anh để cô dựa đầu lên.

" Đừng suy nghĩ gì nữa. Ngủ thật ngon đi " Anh dịu dàng nói, cứ như chưa biết cái gì vậy.

Mọi thứ lúc này đều cứ giống như thoáng qua anh, không làm anh để tâm nữa.

Lâm Cảnh ngẩn đầu nhìn anh, gương mặt anh vẫn vậy. Vẫn ấm áp, không có gì gọi là nổi giận, ánh mắt vẫn là như thường ngày nhìn cô, không phải là ánh mắt căm hận nhìn kẻ phản bội này.

Cô đưa tay lên sờ mặt anh, run run hỏi:" Tại sao? Tại sao anh không nổi giận? Tại sao anh không ghét bỏ em khi biết mọi chuyện? "

Bắc Đường Tùy cười, nhẹ nhàng đáp:" Vì anh yêu em "

"..." Huyền Lâm Cảnh đơ người, cô muốn khóc nhưng lại không thể. Cô kiệt sức rồi...không thể khóc nữa.

Anh đưa tay nắm lấy tay cô, hôn lên bàn tay nhỏ đó:" Cho dù sau này ra sao anh không cần biết. Cho dù em có giết anh để trả thù anh cũng sẽ không giận em, anh chỉ muốn trước mắt chúng ta có thể bên cạnh nhau danh chính ngôn thuận như vợ chồng "

" Anh còn muốn kết hôn với em.Cảnh Cảnh " Bắc Đường Tùy nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng, không giận không oán.

Nhà anh nợ gì cô...anh sẽ trả thay cho dù mất cái mạng này, chỉ mong sao cô có thể thoát ra vòng xoáy hận thù này sớm. Trở về cuộc sống yên bình.

" Nếu một ngày em không nhìn được nữa, em có thể cảm sung bắn chết anh. Nhưng mà hứa với anh, nếu anh chết trong tay em rồi, anh mong em có thể quay về cuộc sống bình thường và toàn bộ tài sản của anh sẽ đứng dưới tên em...còn nữa.."

Anh chưa nói xong câu thì Lâm Cảnh bỗng dưng đưa tay kéo cổ áo anh xuống, chặn môi anh lại để anh không nói nữa.

Cô...đang chủ động hôn anh!

Bắc Đường Tùy lúc đầu bất ngờ, sau đó liền thỏa mãn, đưa tay ra sau nâng gáy cô lên, trao cho cô nụ hôn mãnh liệt.

Lâm Cảnh...em là đang không muốn anh nói những điều xúi quẩy sao?

...

Sáng hôm sau.

Huyền Lâm Cảnh ngồi dậy, cô ngơ ngác nhìn xung quanh. Chuyện đêm qua cô chủ động hôn anh, cuối cùng bị anh lấn át lại cô liền nhớ đến. Vừa then thừng vừa ngại, cô đưa tay chạm lên đôi môi mình.

" Mình..."

" Sao vậy? Em đang nhớ chuyện đêm qua à? " Bắc Đường Tùy tiến từ đằng sau, ôm lấy cô.

Chà qua anh mới tắm xong, vừa bước ra thấy cô ngồi thẩn thờ nên lao đến ôm lấy, mái tóc vừa gội vẫn còn ướt đã rơi nước xuống vai cô.

" Anh này..." Lâm Cảnh ngại ngùng, quay lại ra đằng sau đẩy anh ngồi xuống giường.

Nhìn mái tóc của anh còn ướt, đúng là mới tắm xong thì ai cũng đẹp đến lạ thường! Còn thêm Bắc Đường Tùy trước giờ rất khô ngo túm tú, bên dưới chỉ quần một chiếc khăn tắm nên cơ bụng cũng hiện rõ ra. Nếu gặp phải sắc nữ anh sẽ giết chết người ta không cần dao.

Là mất máu đến chết vì tội đẹp trai này!

Lâm Cảnh cũng đỏ mặt không kém, tai nóng bừng bừng, cuối cùng cô quay đi vào phòng tắm, lấy khăn bông ra rồi chùi đầu anh lại. Đưa tay vò vò lau khô tóc cho anh.

"Lâm Cảnh...em ngại đó sao?" Anh như mèo con, cọ cọ đầu mình vào người cô.

"Ngồi im để em lau khô tóc" Lâm Cảnh gần giọng. Anh làm nũng như con mèo thể này có mà chết cô mất!

Anh đưa tay ôm eo cô: "Anh muốn ôm em cơ"

Huyền Lâm Cảnh thờ dài: "Giờ anh có buông ra không? Để em còn lau khô tóc?"

"Không buông" Anh lắc đầu như một đứa trẻ nhỏ.

Cô đưa tay lên thành đám, cố gấn hít sâu: "Giờ anh buông...hay là muốn em lột da anh?"

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

#53

"Lâm Cảnh...em thật là đáng sợ đó..."

Bắc Đường Tùy buồn bã nói, ngoan ngoãn buông eo cô ra.

Lâm Cảnh vừa thờ dài vừa lau khô tóc cho anh. Chỉ một đêm thôi mà anh thay đổi chóng mặt đến như vậy...

Cô cũng không ngờ, ngày hôm qua là ngày thân phận và mục đích của cô được phanh phui sáng tỏ.

Việc trả thù này...cô cũng không biết nên làm sao? Tiếp tục? Dừng lại rồi sống bên cạnh anh?

Thật khó lựa chọn và đưa ra quyết định. Cô cũng không biết nên làm thế nào.

Cốc

Cốc

"Ai đó" Bắc Đường Tùy nghe tiếng gõ cửa liền lên tiếng, anh đưa tay đẩy tay cô nhẹ nhàng ra.

"Em ngồi xuống đi" Anh nói nhỏ rồi ra mở cửa, khe cửa mở ra, quần gia cúi đầu nhìn anh.

"Lão gia...ông ấy về rồi ạ" Quần gia nói nhỏ.

Bắc Đường Tùy có chút bất ngờ và đơ người.

Ba anh ư?

Ông ta...về rồi sao.

"Ông ta đang ở đâu?" Anh nhìn quần gia hỏi.

"Lão gia đang ở dưới nhà, đợi cậu xuống ạ" Quần gia đáp. Làm ở Bắc gia lâu vậy, ông biết rõ mối quan hệ giữa anh và ba mình ra sao.

Chỉ là...hôm nay lão gia bất ngờ quay về, e rằng lại có sóng gió nổi lên nữa thôi.

"Được rồi, tôi xuống liền" Anh nói rồi đóng cửa lại.

Thấy vẻ mặt anh có chút gì đó kì lạ, biểu hiện không tốt mấy cô liền hỏi.

"Sao vậy anh?" Có chuyện gì nữa sao?

"Ba anh trở về..." Anh nói rồi lại tú quần áo, lấy đồ rồi vào phòng tắm thay đồ.

Huyền Lâm Cảnh ngồi đừ ở giường, ba anh sao?

Bác lão gia...

Người được Du Trường Tụ nghi ngờ nhất, kẻ gây ra mọi chuyện cho cái chết của ba cô và Du lão gia...

Sao hôm nay lại trở về chứ?

Anh mặc quần áo vào rất nhanh, khi trở ra nhìn cô bảo: " Em ở trong phòng đi, đừng ra ngoài. Ba anh sẽ không ở đây đâu, lát nữa ông ấy sẽ về biệt thự của mình sau thôi. Tốt nhất là nên tránh mặt, em không nên xuất hiện "

Nói xong anh liền ra khỏi phòng, quay người đi không nhìn lấy cô một cái.

Rầm

Cánh cửa đóng lại, cô ngã người mình xuống giường, nhìn trần nhà.

" Bác...lão gia sao..."

Tại sao anh lại muốn cô tránh mặt? Nghe ngữ điệu của anh hình như không thích ông ấy mấy.

Còn nữa, ngoài vết thương lần trước anh cứu cô để lại sẹo, lúc này để ý..trên lưng anh còn rất nhiều vết sẹo khác.

Có phải do Bác lão gia ông ta gây nên? Tình cảm cha con không được tốt?

Cô nằm suy nghĩ đi suy nghĩ tới, cuối cùng không chịu được phá lệ, ngồi bật dậy lấy điện thoại mình hay để trong học tủ gọi cho Đông Niễn.

...

Đông Niễn đang ngồi ở tiệm cà phê cùng Bồn Kiến Đình, nhìn thấy số điện thoại cô gọi đến liền bắt máy.

" Sao vậy Cảnh Cảnh? "

Đừng bảo đêm qua khi trở về Bắc Đường Tùy đã làm gì cô rồi nha.

[Y, em có việc nhờ anh...]

" Em nói xem? " Đông Niễn liền hỏi. Bồn Kiến Đình cũng trơ mắt nhìn..

[Mối quan hệ giữa Bác lão gia và Bắc Đường Tùy...em muốn biết]

" Tại sao em muốn biết ngay lúc này? " Đông Niễn đáp tiếp. Biết Bồn Kiến Đình đang muốn nghe nên anh để xuống, bật loa ngoài cho cả hai cùng nghe.

[Ông ta trở về rồi]

"..."

"!!!"

" Không may rồi..." Bồn Kiến Đình nói nhỏ, nhìn Đông Niễn. Hôm qua vừa nhắc hôm nay đã xuất hiện, lão gia này đã đánh hơi ra và trở về để xóa dấu vết dơ bẩn xưa mình gây ra sao?

" Được, anh sẽ tìm. Cảnh Cảnh, nghe anh nói, ông ta trở về chắc chắn đã biết gì đó, em phải cẩn thận, bảo vệ bản thân mình thật tốt, giữ kĩ lọ thuốc lần trước X đưa cho em " Đông Niễn liền dặn dò.

[Em biết rồi, em cúp máy đây]

Cụp

Nói vừa dứt câu cô đã cúp máy đi không thương tiếc. Đông Niễn cũng thờ dài tắt điện thoại đi..

" Có nên báo cho lão đại biết? " Bồn Kiến Đình hỏi.

" Lão đại anh ta chắc chắn đã biết trước mình rồi, chúng ta chỉ là kẻ đến sau thôi "

...

Bác gia.

Bác Băng Diễm ngồi lãnh đạm ở sofa, nhìn con trai mình.

" Nghe bảo con đã kết hôn, sao hôm nay lại không ra mắt con dâu cho ta xem? " Ông nhìn anh hỏi.

" Cô ấy đêm qua bị sốt, bây giờ đang nghỉ ngơi, thất lễ với ba rồi " Bắc Đường Tùy đáp. Giọng nói của anh đầy lạnh lẽo, không giống nói chuyện với người ba của mình mà như với kẻ xa lạ vậy.

" Vậy sao? Hôm nay ta không có dịp may mắn gặp con dâu rồi "

" Người vợ con hao tâm tổn sức bỏ cả mạng để cứu lấy " Bắc Băng Diễm nhìn anh, mỉm cười nói.

Ánh mắt anh hiện lên tia phẫn nộ...ông ta cho người điều tra mình và Lâm Cảnh?

Đừng nói, người đứng sau cái chết của ba cô là ông ta?

" Lần này ba trở về là muốn gì? "

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

#54

" Ta chỉ muốn đến thăm con và muốn thấy con dâu mình, không được sao? " Bắc Băng Diễm nhìn anh, nở nụ cười trên môi đầy hàm ý nói.

Bắc Đường Tùy thì chỉ cảm thấy không ổn, xung quanh người ông đều tỏa luồng sát khí khó hiểu, muốn áp bức người đến chết. Còn nữa, lại luôn nhấn mạnh chữ con dâu...ý là đang nhắm đến Lâm Cảnh của anh?

Nếu như suy đoán, lần này ông ta trở về từ Mỹ là đã tìm ra gì đó, nên muốn gấp mặt Lâm Cảnh để kiểm chứng và xác thực.

Không, mình không thể để cô gặp nguy hiểm nữa. Đã quá đủ cho cô rồi, nếu là đối đầu với ông, anh cũng sẽ làm!

Người đàn ông này, trước giờ anh chưa xem ông ta là ba của mình!

" Nếu con đã không muốn vậy ta sẽ về biệt thự của mình vậy. Không làm phiền không gian của hai đứa nữa " Nói rồi Bắc Băng Diễm đứng dậy, từ từ rời khỏi.

Biệt thự ông nói đó là nhà chính của Bác gia, nơi ông ta đứng đầu và thao túng mọi quyền lực.

Bác thị lớn mạnh như vậy, đều do ông ta sử dụng tài năng của Bắc Đường Tùy, còn bản thân mình đứng đằng sau chỉ hưởng của lớn, danh vọng, tiền tài.

Bắc Đường Tùy trong mắt ông...không khác gì một cỗ máy được đào tạo từ bé để hái ra tiền cho bản thân mình. Vì anh có trí thông minh, có IQ cao và năng lực giỏi, không dùng cũng không được.

Bắc Đường Tùy nhìn người đàn ông đó rời đi, thâm tâm anh lại có chút khó chịu.

" Quần gia, đồ ăn sáng chuẩn bị chưa? " Anh lên tiếng hỏi.

" Dạ rồi " Quần gia đáp.

Bắc Đường Tùy lắc đầu rồi đứng dậy, vào bếp đem khay đồ ăn sáng đó lên phòng cho Lâm Cảnh.

Anh đẩy cửa đi vào thì thấy cô đang ngồi chải tóc, bản thân bỗng dừng mỉm cười, nhìn thấy cô...tâm trạng của anh có thể ổn định lại được, không bản loạn hay rối bời gì nữa.

Anh đặt đồ ăn xuống, đi đến nhẹ nhàng nói:" Để anh chải tóc cho em "

Lâm Cảnh nhìn anh trong gương, gật đầu rồi đưa cây lược cho anh. Bắc Đường Tùy đẩy dịu dàng chải tóc cho cô, mái tóc này thật sự rất dài và mượt. Cô rất nâng niu mái tóc này...

Nó còn đọng lại mùi hương của dầu gội, một mùi hương mang lại cảm giác thật dễ chịu làm sao.

"Tại sao anh không cho em xuống nhà? " Lâm Cảnh bỗng đứng lên tiếng. Anh lên đây có lẽ Bắc lão gia kia đã rời đi, nếu như tình hình thế này anh và ông ta không có hòa hợp cho mấy thì phải..

Anh dừng động tác của mình, ghé sát tai cô bảo:" Ông ta là kẻ nguy hiểm, hãy tránh xa ra "

Câu nói của anh làm Lâm Cảnh đơ người, vài giây sau mới có thể ổn định lại được.

"Được rồi, ăn sáng đi nào. Sau đó anh đưa em đến một nơi "

...

Bắc Đường Tùy lái xe đưa cô đến một khu tập bắn súng, không biết anh có nơi này lúc nào. Khi đến cô cũng rất bất ngờ.

"Anh đưa em đến đây làm gì? " Cô nhìn anh đang cầm khẩu súng trên tay, vừa thắc mắc lại còn tò mò hỏi.

Anh đưa khẩu súng cho cô:" Anh muốn thấy em dùng súng, bắn thử cho anh xem "

Đồng Niên bảo cô phải vượt qua nỗi sợ của tiếng súng nổ, đúng nó rất lớn, cả chính anh lần đầu tiếp xúc cũng không thể chịu được tiếng nổ lớn đó.

Lâm Cảnh không biết anh đang muốn gì, cô nhận lấy khẩu súng rất nhanh, sau đó hướng về phía mục tiêu và..

Đoàng

Đoàng

Đoàng

Ba viên đạn được bắn ra, cô bắt rất chuẩn xác!

Bốp

Bốp

Bắc Đường Tùy vỗ tay thật lớn. Anh nhìn cô:" Thật không ngờ anh bị em qua mặt lâu đến như vậy..."

Anh đưa tay kéo cô lại, vòng tay qua eo cô thì thào vào tai:" Trông em bắn súng...rất quyến rũ "

"Nào, súng lục em đã thử, vậy em có muốn thử súng của anh không? "

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

#55

"Anh...anh...anh " Cô lắp bắp đầy đỏ mặt nhìn anh, định đẩy anh ra cuối cùng lại bị anh ôm trọn vào lòng.

"Khoảng khắc này...anh chỉ mong có thể kéo dài thêm " Lúc cô nổ súng, anh cảm giác được rằng nếu ngày nào đó trong tương lai mình bị cô bắn như vậy.

Anh cũng thấy cam lòng.

Bắc Đường Tùy này chưa bao giờ muốn chết trong tay ai, nhưng nếu cô sẵn sàng giết mình, anh đều đồng ý chấp nhận chết dưới tay cô.

Không hiểu sao nhưng anh cảm thấy mình nợ cô rất nhiều. Nếu lúc trước anh tàn nhẫn thêm chút nữa, có lẽ đã cướp lấy cái mạng nhỏ này của cô rồi.

Huyền Lâm Cảnh buông lỏng súng trên tay xuống, khẩu súng cũng rơi trên mặt đất. Cô đưa tay ôm chặt lấy eo anh.

Cả hai bây giờ vẫn chưa thể nào bình tâm lại, họ vẫn đang sợ...

Ngày nào đó cả hai sẽ chia súng vào nhau! Một bên bóp cò, một bên buông xuôi.

...

Nhà chính Bắc gia..

Bắc Băng Diễm ngồi thẩn nhiên xem tấm ảnh của cô và anh. Ông đưa mắt nhìn đồng tài liệu điều tra về cô và thời gian gần đây với Bắc Đường Tùy.

Ông đứng dậy, cầm tấm ảnh của cô lên, đưa ra ánh sáng mặt trời sau đó cầm bật lửa lên đốt tấm hình đó của cô.

Tấm hình dần cháy rụi, Bắc Băng Diễm đưa chân đạp lên tấm hình còn tro tàn ấy.

" Xứ lí Huyền Lâm Cảnh, nhưng không được làm tổn hại đến Bắc Đường Tùy "

Thằng nhóc ấy vẫn còn giá trị, Bắc thị đang đi lên một tay đều do Bắc Đường Tùy dựng lên. Nếu nó chết, mọi thứ sẽ khó kiểm soát được.

Vị sát thủ luôn theo Bắc Băng Diễm cúi đầu. Huyền Lâm Cảnh...đừng trách sao cô xấu số..

Chỉ trách cô là con gái của Huyền gia!

...

Bắc Đường Tùy dừng xe lại ở quán ăn nhỏ, anh và cô cùng nhau vào quán mì dùng bữa..

Nhìn đối diện Lâm Cảnh ăn rất ngon miệng anh cũng vui lòng. Ngày hôm nay xem như là ngày thành thoi của cả hai, anh và cô bên nhau trong hạnh phúc đi..

" Ăn từ từ thôi " Bắc Đường Tùy nói, vội lấy khăn giấy đưa cho cô lau miệng..

" Hôm nay là ngày em thấy bình yên đến vậy " Cô ngẩn đầu đáp, nhìn anh mỉm cười nói.

Bắc Đường Tùy cũng cười lại, cô vui là được rồi. Mọi thứ sau này cứ đợi nó tới rồi mình đáp trả vậy.

Ăn xong thì cả hai về lại biệt thự. Trước khi về cô đã bảo anh ghé vào tiệm hoa, mua một bó hoa về cắm vào lọ.

Nhìn cô ôm bó hoa trên tay đầy hạnh phúc, anh lại nghĩ đến.

Ngày mà cô và anh có con, cô ở nhà làm người vợ chăm sóc con, anh đi làm về mua bó hoa tặng cô vào những ngày đặc biệt của cả hai. Một mái ấm nhỏ nhưng đầy hạnh phúc.

Chỉ tiếc là...nó có thành hiện thực hay không?

...

Đông Niễn và Bồn Kiến Đình trở về tìm Du Trường Tụ.

Tên lão đại này vẫn vậy, an nhiên ngồi trên ghế xoay qua xoay lại tỏ vẻ như không biết gì.

Đông Niễn tiến vào phòng làm việc của Du Trường Tụ, không nói gì chỉ lại sofa ngồi xuống.

" Lão già đó trở về rồi à " Du Trường Tụ lúc này lên tiếng..

" Phải, ông ta đánh hơi ra được về Lâm Cảnh rồi " Đông Niễn đáp. Bồn Kiến Đình chỉ thấy đau đầu về hai con người kì lạ này.

" Sau khi hoàn thành mục đích, hãy đưa con bé trở về. Tôi không muốn Cảnh Cảnh ở bên cạnh Bắc Đường Tùy "

Đông Niễn:"..."

Bồn Kiến Đình:"..."

" Nếu hai người có ý định giúp con bé thì bỏ đi. Biết rõ Du Trường Tụ tôi thế nào mà? "

Người đàn ông này nếu không có được, người khác cũng không có được.

Nếu Lâm Cảnh muốn bên cạnh Bắc Đường Tùy mặc mọi thứ, chính tay Du Trường Tụ này sẽ nổ súng với cô.

Thà giết cô chứ không để Bắc Đường Tùy có được!

Chương 56

#56

Bắc Đường Tùy ngồi trong phòng, bên ngoài bây giờ đã tối, anh đưa mắt âm thầm nhìn cô đang bên cạnh đàn piano mình vừa mới mua về.

Cô đưa tay lên phím đàn, rất điêu luyện, âm thanh phát ra thật cuốn hút.

Huyền Lâm Cảnh bắt đầu chơi đàn, nhưng chỉ được nửa bài cô lại dừng lại.

Lúc này điện thoại của anh cũng vang lên, cầm lên xem. Dòng tin nhắn trên màn hình làm anh khẽ mảy, tắt điện thoại đi. Anh đứng dậy bỏ nó vào túi áo, đi lại ôm lấy cô phía sau.

" Anh có việc phải ra ngoài, em ở nhà ngoan đấy " Anh khẽ hôn lên tóc cô. Lâm Cảnh cũng xoay người, đưa tay ôm lấy hang hông anh.

" Về sớm đấy " Cô nũng nịu cất giọng bảo.

" Anh sẽ về sớm mà, em yên tâm " Nói xong anh đưa tay đẩy cô ra, xoay người rời khỏi phòng.

Tin nhắn lúc này là từ Đông Niễn. Anh ta muốn gặp anh nói chuyện.

Huyền Lâm Cảnh ngồi đó đưa mắt anh rời đi, đôi mắt cô khẽ sụp mắt lại, lấy tai nghe gần đó đeo vào.

Cô..bỏ máy nghe lên vào túi áo anh!

...

Bắc Đường Tùy dựng xe ở một quán bar, anh tiến vào trong tìm Đông Niễn.

Quán bar đêm nay rất yên tĩnh, bên trong chỉ có mỗi Đông Niễn và Bồn Kiến Đình. Cả hai người đàn ông đó đều đang ngồi đợi anh đến này giờ.

Anh đi lại, ngẩn đầu nhìn họ:" Hai anh muốn nói gì với tôi? "

" Là về Lâm Cảnh..." Đông Niễn nói, Bắc Đường Tùy cúi người ngồi xuống ghế, đối mặt với cả hai.

" Có việc gì? "

" Là về kẻ giết ba cô ấy "

" Anh biết hung thủ? " Bắc Đường Tùy cau mày, hung thủ...

" Hung thủ chính là ba cậu Bắc Băng Diễn "

" Ông ta quay về chỉ để giết người còn lại sống sót trong vụ thảm sát đó...người cuối cùng là Huyền Lâm Cảnh "

...

Bắc gia.

Bịch

Huyền Lâm Cảnh đứng không vững khi nghe những gì Đông Niễn nói. Cô ngồi bịch xuống sàn, ngẩn đầu nhìn trần nhà. Cuộc đối thoại của họ cô cũng không nghe nữa.

Quá đủ rồi, cô là người cuối cùng!

Kẻ cuối cùng mà Bắc Băng Diễn muốn cướp lấy mạng!

Lâm Cảnh đứng dậy, cô quay về phòng mình. Kéo hộc tủ ra, bên trong hộc tủ có hai khẩu súng lục.

Cạch

Cô cảm chúng lên:" Minh...tự giải quyết vậy "

Kéo Đông Niễn, Bồn Kiến Đình và anh vào quá đủ rồi!

Giang Dụ Ngôn lẫn như Giang gia, bọn họ đều không liên quan đến mối thù của cô và kẻ sát nhân ấy. Bản thân cô sẽ tự làm lấy, giết chết Bắc Băng Diễn..

Cô sẽ tự sát theo!

Huyền Lâm Cảnh bỏ khẩu súng xuống, đóng học tủ lại, cô ngã người xuống giường.

" Đường Tỳ, em xin lỗi "

...

Hai ngày sau.

Đông Niễn đến phòng bí mật của mình, ở đây là căn phòng ở căn cứ của mọi người. Nơi này chỉ có bốn người bước vào được, anh, Kiến Đình Du Trường Tụ...người cuối cùng là cô!

Cạch

Đẩy cửa vào, Đông Niễn giật mình cảnh tượng trước mắt. Căn phòng dường như đều bừa bộn cả lên, nơi anh để những quả lựu đạn, thuốc độc, hơi cay đều biến mất.

Đông Niễn liền lao đến máy tính, kiểm tra camera là kẻ nào đến đây. Gỡ lọc cộc trên bàn phím, cuối cùng hiện ra hình ảnh của cô đang lục lọi đóng đồ trong căn phòng này. Nét mặt rất nghiêm túc.

" Không may rồi..."

Nhìn biểu hiện này, có lẽ cô đã biết được hung thủ là ai, và hình như đang lao đến chỗ kẻ đó.

" Lâm Cảnh, em đừng làm bừa " Đông Niễn quay người chạy ra khỏi phòng, vừa chạy vừa lấy điện thoại gọi cho Bồn Kiến Đình..

" Bồn Kiến Đình, mau tập hợp mọi người đến nhà chính của Bắc gia "

Anh có linh cảm...cô đang đến đó!

...

Nhà chính Bắc gia.

Bùm

Bùm

Lâm Cảnh đứng bên ngoài cửa, bịt tai lại vì tiếng nổ bên trong. Cô đã lên vào đây, quăng vào bên trong quả lựu đạn mình cướp từ Đông Niễn..

" Chủ tịch, ngài..."

Bắc Băng Diễn đứng thản nhiên, tay cầm li rượu nhìn hình ảnh trên vi tính, camera đang quan sát Lâm Cảnh lên vào đây tìm mình.

" Khá thật đấy " Ông nói xong đưa li rượu lên nhấp môi, sau đó xoay người nhìn cửa sổ.

" Con chuột cuối cùng, cũng phải có ngày chết "

Rắc

Li rượu bị Bắc Băng Diễn bóp mạnh vỡ ra, ông ta nhìn bầu trời đang sắp chuyển mưa.

" Huyền lão gia, hôm nay là ngày chết của con gái ông đó...người bạn tốt "

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57

#57

"Đến nhà chính Bắc gia " Du Trường Tụ ngồi trong xe, đầy điểm tĩnh bên ngoài nhưng bên trong là mớ tơ vò.

Anh đang sợ...sợ lão già đó sẽ làm gì cô!

Bổn Kiến Đình và Đông Niễn liền lập tức theo lệnh, chạy xe thật nhanh đến nhà chính Bắc gia.

Lúc này Bắc Đường Tùy cũng được báo tin, anh bỏ cả cuộc họp đang dang dở kia chạy đi.

" Lâm Cảnh...em đừng làm liều " Anh lái xe như bán sống bán chết, cố gắng chạy đến nhà chính Bắc gia thật nhanh. Lúc này anh phát hiện ra trong túi áo mình có máy nghe lén, không ngờ cô đã bỏ nó vào chỉ để nghe câu chuyện giữa anh và Đông Niễn.

Mẹ kiếp! Tại sao anh không phát hiện ra sớm hơn chứ?

...

Nhà chính Bắc gia.

Cả hai chiếc xe đều dừng lại, Du Trường Tụ và Đông Niễn, Bổn Kiến Đình xuống xe nhìn ngôi nhà chính đang trước.

Bắc Đường Tùy cũng không thể tin trước mắt mình, một phần của nhà chính dường như đều bị phá hoại, do tác động của chất nổ đầy liều lượng lớn.

" Là do...Cảnh Cảnh làm sao? " Đông Niễn không ngờ cô lại đem cả bom theo bên mình, lựu đạn từ chỗ anh đã quá rồi...cô lại cài hắc bom ở trong căn nhà này!

Bốn người đàn ông liền chạy vào trong. Vừa chạy vừa quan sát, họ nhận ra người chết do cháy nổ rất nhiều, một phần ở nơi to lớn này đều bị cô phá hủy.

Có những người đang nằm lê lết trên sàn nhà, vẻ mặt rất đau đớn.

" Là độc của mình " Đông Niễn vừa chạy vừa quan sát. Không ngờ hôm nay cô lại tàn bạo thế, giết chết hết bao nhiêu mạng người.

Đoàng

Bắc Đường Tùy bỗng dừng lại, anh đưa súng bắn vào người đàn ông đang đầy đau đớn đó. Anh đoán được là do nhiễm độc, nguyên nhân có lẽ chỉ mỗi cô là rõ nhất.

" Như vậy anh ta sẽ bớt đau khổ hơn " Nói xong Bắc Đường Tùy bình tĩnh đi tiếp.

Bổn Kiến Đình nhắm mắt lại, mối hận này...phải hi sinh bao nhiêu người đây?

Những người ở đây đều là những con người vô tội. Họ đều chết do tội ác mà Bắc Băng Diễn gây ra.

Bắc Đường Tùy chạy đến nơi Bắc Băng Diễn đang ở đó. Ở nhà chính này, căn phòng chứa đựng những bí mật của Bắc Băng Diễn nó cũng như là chứa đựng mạng sống của ông ta, chắc chắn ông ta và cô đang ở đó.

Cả bốn chạy đến nơi đó, vừa đến nơi đã thấy vệ sĩ xác nằm trên sàn nhà. Bên trong chỉ còn lại là cô, sát thủ bên cạnh Bắc Băng Diễn và ông ta.

Cạch

Cô đưa súng về phía ông ta, mỉm cười:" Hôm nay...cuối cùng cũng gặp lại ông "

Cô nhận ra rồi, đây là người bạn tốt của ba cô. Cả hai cùng thành lập lên công ty, nhưng người đứng đầu là ba cô. Hồi nhỏ, người đàn ông này luôn đến thăm cô và ông, chính ông ta..

Bạn tốt, đúng là bạn tốt. Tốt đến mức có thể giết mình không kịp trở tay!

Bắc Băng Diễn nhìn cô cười:" Còn khỏe chứ? Lâm Cảnh? "

Cả bốn bên ngoài đều bị động, đưa mắt nhìn nhau. Cô biết ông ta?

"Nhờ ơn của ông, từ lúc đó tôi sống tốt lắm" Huyền Lâm Cảnh đưa đôi mắt đầy hận thù nhìn ông, hai tay cô đều cầm súng cả.

Nơi này lớn thật, cả gài bom cũng chỉ nổ một phần chứ không thể sập đổ hoàn toàn.

"Ta thích đôi mắt đó, đôi mắt đầy hận thù" Bắc Băng Diễn nhìn cô đáp tiếp.

"Năm xưa ta và lão ấy đều là những kẻ tài giỏi. Nhưng vua thì chỉ có một, chỉ trách lão ấy quá tin người, bị ta giết hại đến chết không nhắm mắt" Bắc Băng Diễn tàn độc nói.

"Tại sao? Tại sao ông giết cả ba của Trường Tụ?" Cô cố gắng giữ bình tĩnh, nhìn ông ta hỏi

"Cả hai lão ấy đều là những kẻ phiền phức, nếu không triệt để họ...làm sao ta có thể làm vua đến bây giờ?" Bắc Băng Diễn nhìn cô nói. Ông ta đang mất nhân tính của con người rồi.

À không...tiền bạc, danh vọng đều che mờ mắt lão ta cả rồi.

"Ông..." Lâm Cảnh kích động. Tại sao Đường Tỳ lại là con trai của lão già này chứ? Một lão già rắn độc, ác nhân...

"Nhân dịp ngày chết của cô, ta nói cho cô bí mật"

"Bác Đường Tỳ, thằng nhãi ấy không phải con ruột của ta"

"Nó chỉ là đứa con mà phu nhân ta ngoại tình, đem về cho ta đồ vô"

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

#58

"Bà ta ngoại tình, rồi bắt ta nuôi đứa con hoang đó bao năm qua" Bắc Băng Diễn vừa điên vừa nói.

Cô cũng hơi bất ngờ, Bắc phu nhân nhìn rất hiền từ. Không ngờ lại như thế.

Bác Đường Tỳ bên ngoài ngược lại, anh rất thần nhiên. Vì năm anh 17 tuổi, mẹ anh đã nói cho anh nghe mọi việc.

Mẹ anh bị ông ta ép cưới, nhưng bà không yêu ông ta. Xong sau đó bà hận ông ta, nên đã ra ngoài ngoại tình, rồi trở về bảo rằng đó là con ông ta.

Sau khi sinh anh ra, anh lại không giống ông ta chút nào. Chỉ giống bà, nghi ngờ bà, ông ta xét nghiệm ADN của anh và mình. Đúng y như vậy, anh không phải con ruột của Bắc Băng Diễn. Nhưng sau đó vì anh rất thông minh tài giỏi, ông ta quyết định dùng anh như công cụ kiếm tiền. Anh cũng không thể trái lời, vì Bắc Băng Diễn như con quỷ có thật, nếu anh làm trái...chỉ sợ ông ta giết cả mẹ anh!

Bao năm qua anh cũng chỉ là kẻ đưa ông ta làm vua trên thị trường, tiền đã che mắt ông ta hoàn toàn nhiều năm.

Lâm Cảnh lại có suy nghĩ, may mắn thật. Như thế...cô cũng sẽ không day dứt trong lòng với gia đình của mình..

"Cảm ơn ông nói điều này. Sau khi giết ông, tôi có thể kết hôn với anh ấy rồi" Lâm Cảnh đáp lại, sau đó đưa súng về phía ông ta, định bóp cò thì

Đoàng

Bác Đường Tỳ đi vào, đưa súng bắn vào tay tên sát thủ đang định bắn về phía cô, hấn ta vì đau mà nằm dưới sàn nhà, ôm tay trong đau đớn.

Cô giật mình khi thấy anh ở đây, đưa mắt nhìn anh. Cả cơ thể to lớn của anh đứng trước che chắn cho cô, Bắc Băng Diễn nhìn cảnh tượng trước mặt mà cười lớn.

"Con trai, con đến thăm ta sao?" Bắc Băng Diễn nghiêng đầu hỏi.

"Phải, đến thăm ông" Anh cười đáp.

Lúc này Đông Niễn, Bồn Kiến Đình và Du Trường Tụ cũng đi vào. Cả năm đều có súng, rất nhiều là đảng khác.

Đoàng

Đồng Niên liền bắn vào đầu tên sát thủ đang định ngồi dậy, kết liễu hẳn ta trong một viên đạn.

Bắc Băng Diễm lúc này mới hoảng sợ, kẻ thân cận của ông ta cũng đã chết.

" Con trai...con trai..." Ông ta lắp bắp nhìn anh. Bắc Đường Tùy không quan tâm anh ta, đưa tay kéo cô lại, ôm chặt cô vào lòng.

Du Trường Tụ hiểu ý anh. Đi lại đưa súng tiến đến ông ta, nhìn ông ta:" Chết đi "

Đoàng

Đoàng

Đoàng

Du Trường Tụ bắn không thương tiếc, liên tục bắn những viên đạn vào người ông ta. Đến khi ông ta ngã xuống, cả người chỉ toàn máu, chết không nhắm mắt.

Anh không để cô làm việc này, chỉ bắn tay, hận thù đã làm cô đau khổ nhiều rồi.

Xác ông ta từ từ chảy máu, hòa vào với những mảnh vỡ trên sàn. Hóa ra kẻ có tiền cũng chả được tích sự gì, khi bị dồn vào đường cùng thì cũng không thể bảo tồn mạng sống của mình.

Cả người Du Trường Tụ cũng dính máu ông ta, anh đưa tay lau vết máu dính trên mặt. Quay lại nhìn mọi người:" Về thôi, ở đây...hãy để nó chìm vào biển lửa đi "

Bắc Đường Tùy gạt đầu, Đồng Niên và Bồn Kiến Đình cũng vậy.

Lâm Cảnh bỗng đẩy anh ra, cô đi đến chỗ Bắc Băng Diễm. Đưa tay bắn vào đầu ông ta một viên đạn.

Đoàng

" Đủ rồi..." Du Trường Tụ đưa tay kéo cô ra sau, đủ rồi.

Nhiều đây đủ rồi...đừng bắn nữa. Anh không muốn cô tiếp tục nữa.

" Trở về đi, trở về " Du Trường Tụ nhìn cô nói.

Lâm Cảnh nhìn mọi người mỉm cười. Sau đó cũng ngất đi. Trước mặt đều tối sầm lại.

Cô...cuối cùng cũng trả thù được rồi.

Bắc Đường Tùy liền lao đến đỡ lấy cô, ôm cô vào lòng mình lần nữa.

" Về thôi, mọi chuyện kết thúc rồi "

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

#59

Bắc Đường Tùy cùng cô trở về nhà. Mọi thứ kết thúc rồi, anh có thể cầu hôn cô, có thể cưới cô làm vợ trong chính thức rồi, không còn hận thù, không toan tính gì nữa.

" Cả hai đưa về rồi " Bắc phu nhân và Kỳ Hàm Hàm đứng đó nhìn anh đang bế cô trong tay, đằng sau là ba con người còn lại.

" Mẹ, Hàm Hàm " Anh nhìn cả hai. Có lẽ mẹ và Kỳ Hàm Hàm cũng đoán được trước được, hoặc họ đã biết rõ rồi.

" Kết thúc rồi " Bắc phu nhân đáp.

" Vâng "

" Việc về ông ta, tôi sẽ giải quyết sạch sẽ " Ký Hàm Hàm lên tiếng.

Đủ với bọn nhỏ lắm rồi. Bây giờ đến lúc cần phải nghỉ ngơi.

...

Ngày hôm sau. Nhà chính của Bắc gia dường như đều cháy rụi. Thi thể cũng không thể nhận dạng được ai ra ai nữa, bên Ký Hàm Hàm cũng che giấu việc đám người của Đường Tùy gây ra những gì. Chỉ im lặng và tung tin...Bắc Băng Diễm chết trong tai nạn!

Thật ra Bắc thị ngay từ đầu Bắc phu nhân đã đưa anh đứng tên, mọi thứ của Bắc thị trong bao năm qua đều là do anh tạo dựng cả, không liên quan gì đến Bắc Băng Diễm.

Ông ta đúng là ác với người khác, nhưng lại không ác được với bà. Ông ta yêu bà, sự ôn nhu đều dành cho bà. Chỉ tiếc...bà không yêu ông ta! Một con rắn độc tàn ác!

Lâm Cảnh ngủ gần nửa ngày trời mới tỉnh lại, nhận ra mình ngủ say đến như vậy. Cả cơ thể cũng như muốn gãy xương ra.

Trên người cô có vài vết thương nhỏ, đều được anh rửa vết thương bôi thuốc xử lý hết cả. Cô thầm cười..

" Kết thúc rồi " Cô hít thật sâu rồi đứng dậy, đi chân trần ra ngoài. Trên người cô chỉ mặc váy, có lẽ do anh thay cho mình.

Vừa mở cửa ra, cô giật mình lên..

Đông Niễn và Bồn Kiến Đình đang chia súng về phía Bắc Đường Tùy và Du Trường Tụ. Cô không hiểu chuyện gì cả.

" Boss, nếu anh làm gì con bé tôi sẽ nổ súng " Bồn Kiến Đình nói.

" Bắc Đường Tùy, nếu cậu và boss ẩu đả nhau gây ra thương tích, tôi liền đốt sạch nơi này rồi đưa Lâm Cảnh rời đi " Đông Niễn cũng nói thêm

Lâm Cảnh nghe được đoán ra vấn đề. Có thể Du Trường Tụ đến đây chỉ để đưa cô trở về bên mình.

Bắc Đường Tùy và Du Trường Tụ đứng đờ người. Nhức nhích cũng không được, động đây cũng không xong. Quả thật, hai tên này còn nhanh hơn cả anh!

" Bỏ súng xuống đi " Lâm Cảnh lên tiếng, cô khề đi lại bên chỗ bốn nguồ họ..

Bắc Đường Tùy thấy cô đi chân trần, không mang dép lê trong nhà liền nói:" Cảnh Cảnh, mang dép vào, sẽ lạnh chân đó "

"..."

"..."

"..."

Ba con người kia liếc mắt nhìn anh. Đây là cố tình phát câu lương mặc dù súng chuẩn bị bóp cò à?

Cô mỉm cười, lắc đầu chịu thua anh luôn.

" Trường Tụ, em cảm ơn anh đã cứu mang em. " Cô cúi gập người thành tâm nói.

" Em không thể theo anh về, em chỉ muốn bên cạnh anh ấy " Lâm Cảnh ngẩn đầu nói, cô mỉm cười lần nữa.

Du Trường Tụ nhìn cô. Cô rất thân nhiên, không sợ anh mỗi khi đối mặt nữa.

Trường Tụ đi đến bên cạnh cô, ôm cô một cái thật lâu. Bắc Đường Tùy định xông đến thì bị cản lại, Trường Tụ cũng không chọc tức anh, buông cô ra đưa tay xoa đầu Lâm Cảnh.

" Chúc em hạnh phúc " Du Trường Tụ nói.

X và Y như bị ai đó cầm chảo đánh vào đầu. Ôi mẹ ơi? Đây là Du Trường Tụ sao? Chịu nhượng bộ ư?

" Còn anh, nếu làm đau con bé, tôi lập tức giết " Du Trường Tụ bỏ tay vào túi quần, cảnh cáo Bắc Đường Tùy rồi rời khỏi Bắc gia.

Đông Niễn và Bồn Kiến Đình thấy thế cũng rời đi. Lâm Cảnh nhìn cả ba, hô to:" Cảm ơn ba người...cảm ơn "

Ba người họ đều nghe thấy. Tâm tình rất vui vẻ rời khỏi.

Trên xe, Du Trường Tụ im lặng nhìn bên ngoài. Anh không ép cô nữa, tình yêu đó mới đích thực dành cho cô.

Kết

Đồng Niễn đang cầm lái bỗng đứng thẳng gấp lại, khiến Du Trường Tụ muốn đập mặt xuống.

"Cái gì vậy?" Anh lên tiếng hỏi. Giọng có chút gắt gao.

"Boss...cô ấy" Bồn Kiến Đình chỉ tay về phía trước, một cô gái mặc váy cưới, tay cầm bó hoa và súng chỉ về phía xe của cả ba.

"Du Trường Tụ" Cô ấy la lớn.

Du Trường Tụ thản nhiên xuống xe, đi lại cô gái đó.

"Gọi tôi?" Anh nghiêng đầu hỏi. Đây là cô gái theo đuổi anh bao năm qua, từ thời cấp ba đến tận bây giờ. Hôm nay lại mặc cả váy cưới, tay cầm súng...không hợp tí nào cả!

"Phải"

"Tôi gọi anh" Cô ấy nói to.

X và Y trong xe không thể nhìn được cười. Cô gái này...bạo dạng quá!

"Có việc gì?" Du Trường Tụ đưa tay lấy súng khỏi tay cô, nhưng cô lại giật lấy lại.

"Hôm nay phải cho rõ. Tôi có hai chuyện muốn nói với anh"

"Nói đi" Trường Tụ thản nhiên.

"Một, là anh đồng ý kết hôn với tôi"

"Còn hai?" Anh cau mày.

"Hai, nếu anh không đồng ý, tôi bắn chết anh, sau đó đi cùng anh xuống Diêm Vương, nhờ ông ấy làm chủ hôn lễ cho chúng ta"

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

#60

Du Trường Tụ không lên tiếng đáp. Đưa tay cầm lấy bó hoa của cô trên tay rồi nhìn cô.

Biết được đáp án của anh, cô vui mừng sắp khóc. Đứng đờ một lát mới định hình được.

Nhân lúc này, anh giật lấy cây súng trên tay cô, bỏ vào trong túi, đưa tay ôm lấy eo cô ấy, anh thủ thi:"Súng đạn tôi có thể hiểu rõ. Nhưng hôm nay em làm tôi không hiểu được"

"Được, tôi đồng ý lấy em"

...

Bắc gia.

Bắc Đường Tùy nhìn cô nằm dưới thân mình. Bây giờ đã là đêm, căn biệt thự đều tĩnh mịch.

Bên ngoài Bắc phu nhân và Kỷ Hàm Hàm phấn khởi, lúc này trong đồ uống của cô...họ đã bỏ xuân dược vào!

Cô đỏ ửng mặt nhìn anh, hai tay bị anh trói lại để trên đầu, cự quật khó chịu vì xuân dược trong người.

"Khó chịu...khó chịu quá..." Cô lên tiếng nói.

" Có muốn anh giúp không? " Bắc Đường Tùy đưa tay chơi đùa trên người cô, ngón tay lướt nhẹ trên bụng trắng nõn của Lâm Cảnh..

Cả người cô bây giờ chỉ mặc đồ lót, còn lại đều thấy rất rõ.

Bị anh chạm vào đây nhạy cảm. Cô giật người lên.

" Muốn...muốn anh giúp..." Hàng lệ trào ra, cô nhìn anh như con mèo nhỏ.

" Thế cầu xin anh đi " Tay anh lúc này làm loạn dưới đùi cô, bàn tay vuốt ve thật làm người khác rợn cả lên.

" Cầu xin...cầu xin anh..." Cô đẩy úy khuất nói, cả người cô rất khó chịu. Rất nóng a..

" Thành tâm chút nào " Bắc Đường Tùy nói tiếp.

" Đường Tùy...u...a em cầu xin anh...cầu xin anh giúp em.." Cô đưa gương mặt đầy gọi cảm nhìn anh, thật đang khiêu khích cậu nhỏ bên dưới.

" Bảo bối ngoan, anh sẽ giúp em "

[ABCXYZ...mấy người tự hiểu, hihhi]

...

Sáng sớm.

Râm

Râm

Bắc Đường Tùy đang ngủ say thì bị cô đưa chân đá xuống giường. Mặc dù thân thể của cô như bị gãy mấy cái xương, ôm hận tới qua không thể không đá anh.

Anh lồm cồm bò dậy, đưa tay xoa xoa lưng nhìn cô:" Vợ à, sao em ác động thế "

" Cảm miệng lại. Ai cho phép anh nói " Cô quát to, tay giữ chặt mền đang che người mình lại.

" Cút ra khỏi phòng cho em mau " Cô đưa tay chỉ về phía cửa, nhìn anh nói.

Bắc Đường Tùy bĩu môi, vào phòng tắm vệ sinh cá nhân thay đồ rồi chạy đi. Anh biết cô sẽ không xuống giường nếu mình không chịu đi mà..

Bắc Đường Tùy đã đi, cô lúc này mới xuống giường, ôm cả mền đang quấn mình vào trong.

Nhìn vết xanh đỏ tím do anh gây nên. Cô hận không thể giết anh mà!

Đêm qua cô lại bị bỏ xuân dược, anh lại hành hạ cô muốn quăng quai trên giường. Nhớ lại chỉ muốn tặng viên đạn vào đầu.

Cô ngâm mình trong bồn tắm, anh cũng biết rõ cô sẽ đau nhức nên đã pha sẵn nước cho cô.

" Coi như anh còn lương tâm.." Cô lẩm bẩm một mình.

Tắm xong, Lâm Cảnh ra khỏi phòng. Xuống nhà tìm anh tính sổ.

Bắc Đường Tùy ngồi ở bàn ăn, thản nhiên đọc báo, nghe tiếng bước chân liền ngẩng đầu nhìn cô.

Cô định đưa tay đấm anh. Anh liền đưa tay che mặt lại.

" Ấy gu...vợ ới đừng mà "

Quán gia và Cửu Hi đứng từ xa mà cười. Xem ra hai vợ chồng này hài hước lắm đây...

" Anh...anh " Cô tức anh không nói nên lời, không lẽ cô đấm anh một phát cho hả dạ trời?

Bắc Đường Tùy nhìn cô cười cười, sau đó lấy bánh mì trên bàn rồi chạy nhanh ra cửa.

" Anh đi làm đây, tối anh về với vợ "

Nói xong anh chạy mất hút ra xe. Lái xe khỏi nhà đến công ty.

Huyền Lâm Cảnh tức muốn ói máu. Cô ngâm ngùi ngồi xuống ăn sáng trước vậy.

Ui da..

Cái lưng của cô giờ đau chết mất!

" Bắc Đường Tùy, đêm nay em không hành hạ anh em không phải Lâm Cảnh "

Rầm

Cô đánh mạnh xuống bàn, Cửu Hi và quản gia đang cười mà giật mình nhảy thót lên.

Đáng sợ...

Quá đáng sợ...

...

Đêm

Bắc Đường Tùy quả nhiên bị cô trả thù. Cô bỏ ít thuốc ngủ vào trà của anh, sau đó đợi anh ngủ say lôi anh về phòng. Dùng còng tay khóa anh lại, sau đó đánh thức anh dậy.

" Lâm Cảnh...đêm nay em định..."

Anh đang phấn khởi cô định chơi trò gì thì cô đã bỏ vào miệng anh một viên thuốc, ép anh nuốt xuống.

" Khụ...em cho anh uống gì thế " Anh thấy không lành liền hỏi.

" Xuân được " Lâm Cảnh thản nhiên, chống tay lên eo nhìn anh nói.

Xuân được quả nhiên phát tác dụng rất nhanh. Qua vài phút cả người anh đều nóng ran, cả cơ thể khó chịu, tay thì bị cô còng lại ra sau, một con sói như đang bị khống chế không thể vờ ra vậy.

" Tiểu Cảnh...anh thật sự...nóng a " Anh khó nhọc nhìn cô đang ngồi dĩa móng gân đó.

" Anh lấm mồm quá, ở yên đó đi, 15 phút nữa em quay lại " Nói xong cô thản nhiên đứng dậy, để anh nằm đó chiến đấu với xuân được.

" Vợ ơi...vợ ơi..."

" Anh biết lỗi rồi mà..."

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61

#61

Huyền Lâm Cảnh ngồi bên ngoài được năm phút. Cô lại thấy thương thương anh, mũi có chút khó chịu. Cuối cùng đi vào phòng, giải xuân được giúp anh!

Vừa mở cửa phòng, hình ảnh đập vào mắt cô là anh đang khó chịu, cựa quậy trên giường và hơi thở không ổn định. Cô bật cười, đi lại chạm nhẹ vào anh.

Cả người anh đều rất nóng, tay của cô rất lạnh. Khi chạm vào anh liền có phản ứng.

" Cảnh Cảnh...anh biết sai rồi..." Anh khó nhọc nhìn cô bảo. Cô bật cười.

" Coi như tha anh " Sau đó cô lấy chìa khóa, mở còng tay anh cho.

Vừa được giải thoát, anh rất nhanh đưa tay kéo cô nằm xuống. Hung bạo cởi đồ bắt đầu hoan ái.

Quần áo cũng vung vãi trên sàn nhà...

...

Ngày hôm sau.

Bắc Đường Tùy không nghĩ đến chuyện đêm qua, một tay vẫn ôm lấy cô. Đêm qua đúng là đêm nhớ đời đến già..

Anh quên mất vợ anh là một sát thủ đó, lúc đầu còn định giết anh nữa cơ. Loạng quạng là ra thôi xong luôn.

Cô mở mắt dậy, thấy anh đang nhìn mình, liền hỏi: " Sao đấy? "

Đêm qua...thật là..

" Không, chỉ là muốn ngắm em " Anh mỉm cười đáp.

Cô đưa tay đẩy anh ra, ngồi dậy. Ôi đúng là ê ảm..hai đêm liền thật mà...

" Đây, em muốn thăm Sơ Hạ, lâu lắm rồi không thấy cô ấy " Cô nhìn anh nói.

Bắc Đường Tùy nghe cô bảo Sơ Sơ Hạ liền cứng đờ.

" Sao vậy? " Thấy phản ứng của anh, cô liền cau mày. Có chuyện gì xảy ra sao?

" Thật ra..."

...

Cung gia.

Cung Nghiêu Phong đầy mệt mỏi dựa ở sofa.

Sơ Sơ Hạ bị trầm cảm, bác sĩ bảo phụ nữ đang mang thai rất dễ suy nghĩ lung tung. Tâm hấn lại luôn nghĩ đến Huyền Lâm Cảnh, làm Sơ Sơ Hạ ngày càng đau lòng, nên dần dần đến trầm cảm.

Lúc đầu hấn còn tiếp xúc đến được với cô, nhưng sau đó cô liền không cho ai đến, cứ ngồi lì dưới sàn nhà xoa bụng bầu mình.

" Thiếu gia, Bắc tống và Lâm Cảnh tiểu thư đến " Quân gia cúi đầu nói.

Huyền Lâm Cảnh vừa nhìn thấy Cung Nghiêu Phong liền lao đến, nắm lấy cổ áo hấn lên..

" Anh đã làm gì Sơ Hạ? " Cô gầm gừ bảo. Cô đã nghe Đường Tùy nói mọi việc, sau khi ăn sáng xong liền chạy đến đây tìm Cung Nghiêu Phong giải quyết cho ra trò.

" Là do anh " Cung Nghiêu Phong đưa mắt nhìn cô. Hấn cũng rất đau lòng, hấn không biết sao...

Do Sơ Hạ mang thai con hấn? Hay hấn đang đau lòng vì làm cô ra như thế..

" Sơ Hạ ở đâu? " Cô bỏ Cung Nghiêu Phong ra, nhìn hấn hỏi.

" Quân gia, dẫn cô ấy đi "

" Vâng "

Lâm Cảnh liếc mắt nhìn hấn rồi đi theo quân gia. Còn lại hai người đàn ông, Bắc Đường Tùy biết tâm trạng hấn đầy rối bời. Ngồi xuống, nhìn hấn nói: " Anh thật sự không có chút động lòng với Sơ Hạ? "

"..." Cung Nghiêu Phong không đáp. Hấn không biết, hấn vẫn còn yêu Lâm Cảnh...hay hấn đã yêu Sơ Hạ chứ?

Lâm Cảnh lên phòng của Sơ Hạ. Cô vừa đi vừa nghe quân gia nói tình hình, nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào. Cô đưa tay bật đèn lên.

Sơ Hạ đưa mắt đầy vô hồn nhìn cô, sau đó hoảng loạn liền lùi về sau.

Lâm Cảnh tiến gần lại, ôm lấy Sơ Sơ Hạ ngay lập tức.

" Ngồi dưới sàn lạnh lắm, đừng ngồi đây nữa " Cô nhẹ nhàng nói.

Sơ Hạ bỗng dưng ôm lấy cô, khóc thật lớn. Cô cũng không hiểu tại sao, chỉ ngồi đó vỗ về.

" Khóc đi, như vậy sẽ ổn hơn..." Cô đưa tay vuốt nhẹ lưng Sơ Hạ, điềm đạm bảo.

Qua một hồi lâu, Sơ Hạ cũng nín hắt đi, cũng đã ngủ lúc nào không hay. Do cô ấy đang mang thai, lại rất nặng nên cô không biết làm sao đưa Sơ Hạ lại bên giường.

Lúc này Cung Nghiêu Phong đi vào, thấy Sơ Hạ đã ngủ say, hắt đưa tay ôm lấy cô lên, đi lại giường đặt cô xuống, kéo mền lên đắp.

Lâm Cảnh cũng đi vào phòng tắm, tìm khăn bông rồi thấm nước, vắt thật khô sau đó ra ngoài đưa cho hắt.

Hắt nhận lấy, ngồi xuống lau mặt cho Sơ Hạ. Bắc Đường Tùy đứng bên ngoài dựa cửa.

" Anh cho người lót thảm hết cả căn phòng đi. Ngồi dưới sàn không tốt cho cô ấy " Lâm Cảnh nói.

Cung Nghiêu Phong gật đầu.

" Tôi chỉ giúp cô ấy phát tiết ra thôi, còn lại do anh " Nói xong cô quay đi, kéo Bắc Đường Tùy rời khỏi.

Ngồi trong xe, tâm tình cô cũng không được ổn. Thờ dài...

" Sao thế? " Bắc Đường Tùy lên tiếng hỏi.

" Em chỉ thấy thương Sơ Hạ, yêu anh ta như vậy mà..." Mà anh ta lại vẫn còn yêu cô mà làm đau lòng Sơ Hạ sao?

Đáng không?

" Đừng nghĩ nhiều nữa. Mọi việc sẽ tốt thôi " Anh lên tiếng nói, anh biết cô cũng đang tự đổ lỗi cho bản thân mình thế nào.

" Cảm ơn anh " Cô mỉm cười nhìn anh, đáp.

Bắc Đường Tùy chỉ cười, rồi cả hai vui vẻ lái xe trở về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

#62

" Sơ Hạ, ăn ít cháo đi "

Cung Nghiêu Phong đỡ cô ngồi dậy. Để Sơ Hạ dựa vào đầu giường, hắt bưng tô cháo lên, từ từ thổi cho nguội rồi bón cho cô ăn.

Sơ Hạ nhìn hắt, cô không phản kháng như những hôm trước, cũng không biểu hiện gì. Chỉ ngoan ngoãn ngồi đó để hắt làm gì làm.

Chỉ ăn được một nửa tô cháo loãng, cô lắc đầu không muốn ăn nữa. Mấy ngày qua thật sự cô cũng không ăn gì, nhưng khi ăn vào lại rất khó chịu.

Hắt lại hoàn toàn ôn nhu, lau miệng cho cô, giúp cô uống nước..

Xong xuôi, hắt lại trở về bên giường của Sơ Hạ, nhìn cô hỏi:" Đêm nay anh ngủ ở đây được chứ? "

Hắt đề nghị câu hỏi.

Sơ Hạ có hơi bất ngờ, sau đó cũng gật đầu.

Thật ra bây giờ đã tối, nhờ có Lâm Cảnh mà cô phát tiết mọi thứ cả ra, ngủ rất ngon một giấc đến tận chiều tối. Trong lúc đó hắt cũng cho người lót thảm hết trong phòng này, nếu cô còn ngồi dưới sàn cũng không lạnh nữa.

Hắt đỡ cô xuống giường, đỡ cô vào phòng tắm.

" Anh...tắm cho em được không? " Cung Nghiêu Phong bỗng dưng hỏi câu kì lạ. Sơ Sơ Hạ cả người cũng không chút sức lực, hắt cũng thấy mọi thứ của cô rồi. Từ chối hay đồng ý cũng vậy.

Cô gật đầu.

Hắn mỉm cười, nhẹ nhàng cúi đầu trên người cô ra. Bụng cô cũng lớn hơn rồi, hắn đưa tay xoa xoa trên bụng bầu đó, có vẻ dường như rất vui.

Cung Nghiêu Phong nhẹ nhàng lấy khăn lau người cho cô, tắm rửa sạch sẽ xong lại ôn nhu mặc đồ vào, đưa cô ra khỏi phòng tắm.

Từ đầu Sơ Hạ chỉ đỏ mặt, e ngại đến không dám mở mắt ra. Mặc anh làm gì thì làm, cô cũng không hiểu sao cơ thể mình mất sức đến vậy, động địa cũng không thể.

"Cung Nghiêu Phong" Sơ Sơ Hạ bỗng đứng lên tiếng, nhìn hắn.

"Anh đây..." Hắn nhẹ nhàng đáp, ánh mắt rất dịu dàng, không hiểu dành cho cô hay luôn nhớ đến Lâm Cảnh.

"Không...không có gì" Cô lắc đầu rồi dựa vào đầu giường. Cô gọi hắn làm gì nhỉ?

Chỉ là muốn gọi tên hắn thôi sao...

...

Nửa đêm, Cung Nghiêu Phong đợi Sơ Hạ ngủ thật say rồi mới trèo lên giường, thật ra hắn biết tâm của cô vẫn đang rối loạn, âm thầm còn hơn trực diện làm cô khó xử.

Hắn nằm bên cạnh cô, đưa tay để đầu cô gối lên tay mình. Ôm cô vào lòng, Cung Nghiêu Phong bây giờ chỉ muốn ôm lấy Sơ Hạ. Nửa bước cũng không muốn rời.

Sơ Hạ thật ra vẫn chưa ngủ, chỉ nằm đó đợi hành động của hắn là gì. Khi thấy hắn ôm mình ngủ, cô hơi bất ngờ, cũng dần chìm vào giấc mộng.

"Sơ Hạ...anh yêu em"

...

Một tuần sau.

Tâm tình của Sơ Sơ Hạ đã tốt hơn. Cũng chịu cùng Cung Nghiêu Phong ra khỏi nhà.

Lâm Cảnh nghe hắn báo tin mà vui mừng, thế là may rồi. Không làm cô bận tâm nhiều nữa.

Cô ngồi ở ban công, thưởng thức tách trà của mình. Suy nghĩ một hồi, cô đứng dậy rời khỏi nhà.

Nghĩa trang..

Cô đứng trước mộ của ba mình, ông đang nhìn cô cười, cô cúi xuống, đặt bó hoa.

"Ba, con đến thăm ba" Lâm Cảnh nhìn ông, nước mắt cũng ứa lệ. Cô ít đến thăm ông chỉ vì sợ mình sẽ khóc ngất nơi này..

Thù đã trả, coi như mọi thứ yên bình.

"Ba, ba yên tâm nghỉ ngơi rồi" Cô cúi đầu nhìn ba mình bảo. Ba, ba có thể an tâm, đừng lo vì con gái nữa.

Con sẽ sống thật tốt.

Cô đứng bên mộ của ông rất lâu, đứng đến gần hai tiếng, nhận ra cũng đã trễ nên chào tạm biệt ông rồi quay về..

Lúc này không hiểu sao nghĩa trang có làn gió nhẹ thổi qua. Cứ như Huyền lão gia đang chào tạm biệt lại cô vậy..

"Con gái, hãy sống hạnh phúc"

Đầu đó xung quanh, một giọng nói của người đàn ông lớn tuổi vang lên.

Lâm Cảnh lái xe trở về nhà, đang trên đường đi thì có người gọi điện báo cho cô.

Thì ra là thư kí của Bắc Đường Tuy.

"Thư kí, có chuyện gì thế?" Cô bắt máy, ít khi cậu ta gọi cho cô như vậy, hôm nay có dịp hiếm hoi gì sao?

[Thiếu phu nhân..thiếu phu nhân...sếp...sếp...anh ấy bị tai nạn, hiện đang rất nguy hiểm]

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 63

#63

Lâm Cảnh dừng xe lại, cô run rẩy mở cửa bước ra.

Hai chân không thể đứng vững, cô cố gắng dùng sức lao đến chỗ đông người, cảnh sát và mọi người vây quanh.

Tại sao...tại sao không ai đưa anh đến bệnh viện?

Cô lao vào trong đám đông, miệng luôn lẩm bẩm "Bắc Đường Tùy..."

"Lâm Cảnh"

Giọng anh bỗng dưng thốt lên, cả người đều không bị thương. Còn đang mặc vest trông rất bảnh trai, tay cầm hoa, tay cầm nhẫn đi lại gần chỗ cô.

Nhìn thấy anh, đôi chân cô không đứng vững nữa, ngồi bịch xuống đất.

Mọi người và cảnh sát cũng vây ra, tạo thành hình tròn, ở giữa là cô và anh, còn có hình trái tim do nến xếp thành!

"Lâm Cảnh, em sao vậy?" Anh thấy cô ngồi bịch xuống, liền quăng nhẫn và hoa cho thư kí, lao đến đỡ lấy cô.

"Anh...anh đáng chết lắm. Huhu" Cô đưa tay đánh thật mạnh vào anh.

Lúc thư kí đưa tin, rồi nói địa chỉ, cô lúc ấy chỉ muốn mình có cánh, bay thật nhanh đến chỗ này. Còn có cảnh sát vây quanh, cô tưởng anh đã lìa đời luôn rồi.

"Đừng lừa em vậy chứ...Bắc Đường Tùy anh là đồ..."

Cô chưa kịp nói xong câu, anh đưa tay nâng mặt cô lên, áp môi mình lên môi cô, đánh gãy lời cô không cho cô nói tiếp..

Bị anh hôn, cả cơ thể cô mềm nhũn. Hơi thở cũng không bình thường được nữa.

Mọi người đứng trầm trồ nhìn cả hai phát cầu lương, thư kí thở dài lắc đầu.

Sau đó Bắc Đường Tùy buông cô ra, đỡ cô đứng dậy. Đầu óc của Lâm Cảnh vẫn còn quay cuồng như chong chóng. Anh quay người lấy lại bó hoa và nhẫn, quỳ xuống như hoàng tử, cầu hôn cô.

"Huyền Lâm Cảnh...em bằng lòng lấy anh lần nữa không?"

Bắc Đường Tùy nghiêm túc nhìn cô. Cô đưa tay lên mặt, nước mắt lại rơi xuống lần nữa. Cuối cùng cũng định hình được câu hỏi anh, gật đầu đồng ý.

Bắc Đường Tùy vui mừng, nắm lấy tay cô, đeo vào ngón áp út một chiếc nhẫn. Anh đứng dậy, ôm lấy cô vào lòng.

"Lâm Cảnh...chúng ta kết hôn nhé?"

"Em...em đồng ý" Cô lúc này mới lên tiếng, niềm vui trong hạnh phúc này...

Mọi người đứng vỗ tay chúc mừng. Cảnh sát cũng chỉ biết chào thua, chẳng qua là tên này muốn tạo sự bất ngờ cho vợ, nên nhờ đến cục cảnh sát đóng thành vở kịch cho giống.

Thật là...lâm cảnh sát đã khô, còn bị nhồi cầu lương!

Bắc Đường Tùy ôm lấy cô lên, quay vòng vòng trong hạnh phúc. Thư kí cũng vui lòng, ôi thân tôi không khổ vì hai người nữa rồi.

...

Ba tháng sau.

Huyền Lâm Cảnh ngồi trong phòng chờ, nhìn mình trong gương. Hôm nay...cô kết hôn rồi!

Bắc Đường Tùy không thể kiên nhẫn hơn, lao vào ngắm nhìn vợ mình.

" Lâm Cảnh, em thật sự rất đẹp " Anh nũng nịu bảo.

" Được rồi được rồi " Cô đưa đánh nhẹ vào mặt anh. Tên này...thật là!

" Trước khi vào lễ đường, em cho anh biết một điều " Mặt Lâm Cảnh bỗng dưng nghiêm túc nhìn anh, cô làm anh sợ toát cả mồ hôi.

" Là...là gì? " Anh lắp bắp. Đừng nói đến giây phút này em đổi ý sao?

Lâm Cảnh lấy tờ giấy trên bàn, đưa cho anh xem. Anh liền nhận lấy, mở ra...

Giấy khám thai: Thai nhi đã được hai tháng!

" Em...em." Anh nhìn cô, run đến mức rơi cả tờ giấy xuống.

Cô gật đầu:" Em mang thai rồi "

Bắc Đường Tùy mừng đến mức hóa điên, ôm lấy cô đầy nhezen ngào.

Hôm nay là ngày vui của anh, một là anh kết hôn với cô, hai là anh làm ba rồi!

Lâm Cảnh biết anh vui mừng. Nhẹ nhàng bảo:" Anh đợi ngày này lâu lắm rồi phải không? "

" Phải...anh đợi lâu lắm rồi "

" Anh có được em rồi...Cảnh Cảnh "

...

Bắc Đường Tùy đứng trong lễ đường, nhìn cô đang khoác tay Đông Niễn đi vào. Bồn Kiến Đình thì đang ghen ăn tức ở ngồi nhìn, tại sao cô chọn Đông Niễn lại không chọn anh?

Anh chỗ nào không giống anh trai đâu chứ?

Đông Niễn dẫn cô đến, giao cô cho anh rồi quay đi.

Anh liền nắm lấy tay cô, cả hai hạnh phúc nhìn cha.

Buổi lễ trôi qua trong hạnh phúc, kết thúc bắt nộ hôn đầy niềm vui của cả hai dành đến cho mọi người.

Du Trường Tụ đứng một góc, lắc lắc li rượu nhìn cô và Bắc Đường Tùy, miệng mỉm cười.

" Du Trường Tụ " Cô ấy lao đến nắm lấy tay anh, đưa mắt nhìn anh.

" Không phải em đòi kết hôn sao? " Du Trường Tụ nhìn cô ấy.

Cô ấy đưa mắt nhìn anh, xong rồi đưa cho Du Trường Tụ tờ giấy.

Du Trường Tụ đặt li rượu xuống bàn, rồi cầm tờ giấy lên xem. Xem xong lại há hốc cả mồm.

" Em...em "

Cô ấy đỏ mặt, gật đầu.

" Em...em muốn sau khi đưa bé ra đời mới kết hôn "

...

Giang Dụ Ngôn lại đứng ở lễ đường góc khác. Chỉ biết lắc đầu thờ dãi.

" Ấy da..."

Một cô gái trước mặt anh đang ngồi bệch dưới sàn, tay xoa xoa cái lưng, hình như va vào ai đó mà ngã xuống. Giang Dụ Ngôn thấy thế, liền đi đến đưa tay cho cô gái ấy:" Cô có cần giúp không? "

Cô gái đó ngẩn mặt nhìn Giang Dụ Ngôn. Bị vẻ tuấn tú của anh mà đỏ mặt, sau đó lắp bắp:" Có...có..."

...

Cung Nghiêu Phong và Sơ Sơ Hạ lại ở góc khác. Cả hai ngồi ở bàn ăn, hấn đưa tay nắm lấy tay Sơ Hạ.

" Sau khi sinh xong, chúng ta kết hôn nhé? " Cung Nghiêu Phong bảo.

Li nước cam trên tay của Sơ Hạ mém rơi xuống, cô bất ngờ nhìn hấn. Đây có được xem là hấn đang cầu hôn cô không?

Ngay tại lễ cưới của người yêu cũ nữa chứ? Có quá nặn mòi không vậy?

Cung Nghiêu Phong ghé sát lại chỗ Sơ Sơ Hạ, hôn lên môi cô, rồi bảo:" Sơ Hạ...anh yêu em "

" Em có bằng lòng làm vợ anh không? "

...

Lâm Cảnh hít thật sâu, cầm chặt bó hoa trong tay. Hô to:" Tòì ném đó nha? "

" 1 "

" 2 "

" 3 "

Bó hoa được Lâm Cảnh ném lên. Không ngờ nó lại vào tay của Bồn Kiến Đình đang đó.

" Phụt..."

Đông Niễn không nhịn được cười, nước trong miệng cũng phun ra.

Lâm Cảnh và Bắc Đường Tùy cũng bất ngờ. Không ngờ Bồn Kiến Đình lại là người chụp lấy bó hoa.

Bồn Kiến Đình đen mặt khi thấy Đông Niễn cười mình, anh đi lại, quỳ xuống như hoàng tử trước mặt Đông Niễn, nhìn rồi nói:" Đông Niễn...anh có muốn cùng tôi kết hôn không? "

Đông Niễn:"..."

Cô và anh:"..."

Cung Nghiêu Phong và Sơ Sơ Hạ:"..."

Du Trường Tự:"..."

What the fuck?

[Hết]

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Ngoại truyện [CNP x SHH]

Sơ Hạ ngồi ở ghế, cô lắc đầu thờ dài. Chả qua là nhớ những chuyện lúc trước. Cái đêm bị hấn cướp đi lần đầu tiên.

Thật sự cô yêu hấn đến mù đường mù màu, lúc đó lại tình nguyện trao thân cho hấn. Nghĩ lại tuy có chút xấu hổ, nhưng bây giờ thì..

" Đêm nay con ngủ ở phòng mình đi " Hấn nhìn con trai mình bảo.

" Không, con không muốn " Tiểu Bảo lắc đầu. Cậu chỉ mới 5 tuổi, vẫn chưa muốn xa mẹ.

Cung Nghiêu Phong cãi không lại con trai mình. Thế nào thằng nhóc cũng đem nước mắt cá sấu làm nũng với Sơ Hạ. Hấn liền quay sang nhìn Sơ Hạ, sau đó chạy đến bế cô lên, lao vào phòng khóa trái cửa lại.

Tiểu Bảo làm gì nhanh bằng hấn. Đen mặt đứng nhìn cửa đóng trước mặt mình.

"Baba là đồ đáng ghét " Thằng bé đứng bên ngoài hô to, sau đó úy khuất về phòng ôm lấy quần gia.

Bên trong, Sơ Hạ bị hấn đè trên giường. Lắc đầu thờ dài.

"Anh bớt trẻ con đi được không? " Cô liếc mắt nhìn hấn.

Hấn lắc đầu, nũng nịu áp đầu vào ngực cô:" Không...không muốn đâu "

Sơ Hạ bắt lực, đưa tay đẩy đầu hấn ra:" Anh bớt điên cho đời thêm đẹp đi "

Thật sự sau khi sinh và kết hôn với hấn. Con trai sau khi lớn lên cùng hấn chiến tranh cả ngày, phận ở giữa như cô ngày ngày chống cằm nhìn hai cha con khẩu chiến. Ai thắng thì ngủ với cô, nhưng điều là..

Tiểu Bảo nhỏ, luôn dùng nước mắt, nên thắng hấn 10, hấn chỉ thắng 1.

Cô thấy tội mà thôi cũng kệ. Ai bảo hấn trẻ con quá làm gì?

Cung Nghiêu Phong bỗng dừng nghiêm túc nhìn Sơ Hạ, hấn đè chặt cô dưới thân mình. Sau đó đầy gian tà, bảo:" Sơ Hạ..."

"Hả...hả.." Cô lắp bắp, sao cô có cảm giác không an toàn vậy? Có chuyện không lành.

"Hay là mình sinh thêm một đứa, cho Tiểu Bảo trông đi, lúc đó không gian sẽ là của vợ chồng mình "

"Hả..khôn..g...sinh một lần..."

Cô chưa nói dứt câu, Cung Nghiêu Phong hóa sói. Bắt đầu ăn sạch cô rồi.

Uất ức, cô nắm chặt ga giường thành đấm

Cung Nghiêu Phong!!! Em chỉ muốn giết chết anh thôi!!!

Muốn đẻ...một mình anh đẻ đi!!!

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Ngoại truyện [DTT]

"Trường Tụ, anh thấy váy cưới nào đẹp hả? " Cô ấy đưa mắt nhìn anh đang mãi mê ôm con gái, cô có chút ghen tị rồi bĩu môi.

Du Trường Tụ để con gái ngồi trong lòng mình, anh đưa tay cầm lấy cuốn album lật từng trang, sau đó chỉ vào một chiếc váy cưới:" Cái này đẹp "

Nhân viên nghe vậy liền đi đến, dẫn cô ấy đi xem. Còn anh vẫn ngồi đó ôm con gái mình.

Cô ấy đầy ghen tị, sinh con gái quả là cô bị cướp chồng mà!

Khoác lên mình chiếc váy cưới do chính tay Du Trường Tụ chọn. Cô nhìn mình trong gương mỉm cười.

Sau cái hôn Du Trường Tụ từ bỏ Lâm Cảnh, cô cũng không ngờ cùng hôm mình chạy đến cầu hôn anh.

Mặc dù anh đồng ý chỉ để ngăn cản cô làm bậy. Không ngờ anh lại đồng ý sống chung với cô.

Mà đàn ông ai cũng có nhu cầu mà, một lần uống say, bên trong lại có xuân dược do chính Đông Niên bỏ vào. Cuối cùng Du Trường Tụ và cô abcxzy luôn. Không ngờ một lần lại trúng số, cô mang thai con anh.

Sau khi sinh thì con gái cũng lớn, lúc đó cô mới đề nghị lại việc kết hôn. Du Trường Tụ không phản kháng, đều chấp nhận đầy vui vẻ. Cô không biết tâm anh đến giờ còn nghĩ đến Lâm Cảnh hay không, nhưng như vậy...cũng đủ thỏa mãn với cô rồi.

Cô bước ra ngoài với bộ váy cưới, lúc này Du Trường Tụ cũng đã thay vest trông rất đẹp, cô cũng ngất ngây.

Anh đi lại, ôm lấy eo cô, thủ thỉ:" Hẹn với em lắm "

Nghe anh nói mà lòng cô vui biết bao. Không kìm được xúc động mà khóc.

Tiểu công chúa lúc này cũng xuất hiện, tay nắm lấy váy cô, tay níu lấy quần anh, nhìn cả hai bảo: "Ba mẹ nhất định sẽ rất hạnh phúc "

Du Trường Tụ và cô nghe vậy mà vui lòng, cô cúi xuống bế con bé lên. Nhìn anh đầy hạnh phúc.

Nhân viên trong tiệm cũng thấy vui lây. Thật là một gia đình hạnh phúc.

Cuối cùng cả ba cùng chụp lại một tấm ảnh. Trông bức ảnh, nhà ba người nắm tay nhau cười đầy tràn ngậm niềm vui!

Một gia đình đáng ganh tị...

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Ngoại truyện [GDN]

Từ hôm ở lễ cưới. Anh và cô gái kia cũng nên duyên.

Giang Dụ Ngôn không biết có phải ông trời giúp mình không? Tìm thấy chân ái đời mình?

Một lần gặp mặt anh đã muốn tìm hiểu cô gái kia. Sau khi có thông tin cô gái đó, anh đã một mực theo đuổi đến cùng.

Cô gái kia lại là người có cá tính, nhìn thấy Giang Dụ Ngôn lại nghĩ đến mấy tên điên biến thái. Cũng chả ai hiểu sao cô gái đó lại có suy nghĩ như vậy luôn.

Giang Dụ Ngôn lại rất kiên nhẫn. Theo đuổi cô gái đó rất lâu, hai năm liên tiếp chỉ theo sau cô gái đó.

Anh theo đuổi cô dường như thành thói quen. Ngày nào cũng nghe anh lải nhải bên tai mình, cũng không nhận ra mình đã quen thuộc.

Chỉ bỗng dưng một ngày, Giang Dụ Ngôn không đến nhà làm phiền cô. Cũng không đập cửa khiến cô phải cảm chối ra quét đuổi về.

Cả ngày ngồi trong nhà đợi anh, tâm cô có chút lo lắng, đến tận tối, khi định đi tìm Giang Dụ Ngôn hỏi anh có sao không thì anh xuất hiện, trên người bị thương, đang mặc quần áo bệnh viện.

"Ngôn..." Cô ấy lao đến ôm lấy anh, anh...anh bị thương.

Giang Dụ Ngôn không đứng vững, ngồi xuống đất, tay ôm lấy đầu cô ghét vào lòng ngực mình..

"Nhớ anh rồi à " Anh khó nhọc bảo. Thật ra anh không cẩn thận bị thương, ngủ gần nửa ngày trời. Biết cô sẽ lo lắng, anh tự ý rời khỏi bệnh viện lao đến nhà tìm cô. Không muốn cô phải lo lắng.

Cô ấy nhìn anh mà đầy xúc động, cả người bị thương nặng lại không quan tâm, chỉ đến đây tìm cô sao?

"Ngôn, anh ngốc quá " Cô ấy đưa tay vuốt ve mặt anh, vừa khóc vừa bảo.

"Bình thường em đánh anh chạy không kịp, hôm nay sao lại...khụ..khụ " Giang Dụ Ngôn ho khan, thật là khó chịu mà.

"Em lo cho anh " Cô ấy liền đáp, sau đó đưa tay vuốt ve mặt anh, nhìn anh nói.

"Ngôn, em yêu anh " Sau đó liền đặt môi mình lên môi anh. Cô động lòng anh lâu rồi...nhưng lại không có cách phủ nhận tình cảm của mình với anh.

Cuối cùng hôm nay cũng có thể làm được rồi.

Từ xa, thư kí của Giang Dụ Ngôn hài lòng. Nhìn đám người của mình.

Thật ra chính anh đã phái người đánh Giang Dụ Ngôn, nhưng không để sếp biết. Hiểu rõ tính Giang Dụ Ngôn thế nào có chết cũng đến tìm cô gái này.

Mỹ nhân nhìn thấy nhất định sẽ động lòng.

" Cầu trời phù hộ, đừng để sếp biết. Nếu không con mất việc mất, con chỉ muốn giúp sếp con thôi "

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 67: Ngoại truyện [ĐN x BKĐ]

"Đình Đình, thử xem " Đông Niễn trên tay cầm đĩa bánh ngọt. Lại gần Bồn Kiến Đình, đút cho anh ăn..

" Rất ngon a " Anh thì như một đứa trẻ, gật đầu lia lịa khen ngon..

Lúc ở hôn lễ Lâm Cảnh, Bồn Kiến Đình bỗng dưng phát tiết tình cảm của mình. Cầu hôn Đông Niễn, không ngờ làm mọi người bất ngờ, Đông Niễn cũng đơ người, rồi không biết ai sai khiến gật đầu đồng ý.

Và thế là...cặp đôi sát thủ X và Y thành đôi!

Đông Niễn bỏ đĩa bánh xuống, đưa tay lau vết kem dính trên môi của Bồn Kiến Đình, rồi đưa vào miệng mình nếm thử.

" Rất ngọt " Đông Niễn đáp..

Hành động của Đông Niễn làm Bồn Kiến Đình dở thú tính lên. Bỗng dưng xoay người, đè Đông Niễn xuống sofa.

" Anh..." Đông Niễn đỏ mặt nhìn anh, anh cũng nhìn lại, tay đang mò mẫn cởi cúc áo của Đông Niễn.

Cả đêm qua bị anh cho nằm dưới. Cả thân thể Đông Niễn đã không chịu được rồi. Lại nữa sao...aa..

Ô ô...không chịu nổi đâu mà!

" Ô ô...người ta không chịu được nữa mà " Đông Niễn phát khóc lên, cố gắng làm lay động Bồn Kiến Đình dừng lại.

Bồn Kiến Đình lại càng kích thích, đưa tay cởi áo của Đông Niễn rất nhanh, sau đó thủ thi:" Anh muốn chúng ta cùng chơi "

" Chơi ở phòng khách "

" Phòng tắm "

" Phòng bếp "

" Phòng sách "

Đông Niễn đưa mắt nhìn Bồn Kiến Đình. Lắc đầu không đồng ý, cuối cùng bị anh đè chặt hơn.

" Em không muốn " Đông Niễn hô to.

" Em không muốn nhưng anh muốn " Bồn Kiến Đình giữ chặt tay Đông Niễn lên đầu, mỉm cười bảo..

" Anh là đồ ác nhân...em ghét anh "

" Hử? " Anh cau mày.

" Em bảo anh là ác nhân? "

" Vậy để anh chứng minh cho em biết...làm ác nhân là như thế nào nhé? "

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Ngoại truyện [Hội tụ]

Lâm Cảnh một tay ôm con gái trên tay, Bắc Đường Tùy ôm con trai ngồi trong lòng.

Giang Dụ Ngôn lúc này cũng nắm tay vợ mình tiến vào." Chúng tôi đến rồi đây "

" Cả chúng tôi nữa " Cung Nghiêu Phong lên tiếng, tay nắm chặt Sơ Sơ Hạ, tay nắm chặt Tiểu Bảo.

" Chúng tôi cũng đến rồi " Du Trường Tụ tay bế con gái mình, bên cạnh là cô ấy đi cùng đang ngại ngùng.

Còn hai nhân vật cuối cũng xuất hiện, Đông Niên và Bồn Kiến Đình.

Hôm nay nhân dịp nghỉ lễ, mọi người cùng nhau hội tụ lại, ai ai cũng có gia đình ai ai cũng người đi đến cuối đời mình..

Tụi nhỏ được ở cùng nhau, cùng nhau chơi đùa ở góc riêng.

" Niên, trông anh không ổn nhĩ? " Lâm Cảnh nhìn Đông Niên đang ngồi không yên..

" Không...không sao " Đông Niên đáp, liếc mắt nhìn Bồn Kiến Đình.

Chả qua tên nào đó đêm qua lại dờ dờ đòi bại, hại anh không thể ngủ yên, còn đau nhức cả người. Ô ô..

Mọi người nhìn Đông Niên cũng đoán ra được việc gì. Đổi hướng nhìn Bồn Kiến Đình, mọi người đồng thanh:" Nhẹ tay thôi "

Bồn Kiến Đình thần nhiên, đưa tay choàng qua vai Đông Niên:" Sẽ nhẹ nhàng "

" Anh đấy, đừng có làm đau anh ấy nữa " Lâm Cảnh bảo.

" Phải đó " Du Trường Tụ lên tiếng.

Cung Nghiêu Phong và Giang Dụ Ngôn bật cười. Chỉ biết lắc đầu với hai người đàn ông này, cũng chứng tỏ được họ đang rất hạnh phúc.

Mọi người nhìn nhau rồi bật cười. Không ngờ trải qua bao nhiêu sóng gió, bây giờ ai cũng đã sắp già cả rồi.

Con nhỏ cũng đang lớn rồi.

" Thời gian...đúng là không đợi ai cả "

Bạn đang đọc truyện *Có Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.